BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar bırleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbın!

► Sayı / Hejmar : 117 ► 1 Nisan / Nîsan 1998 ► 150.000 TL.

1 MAYIS GÛLAN

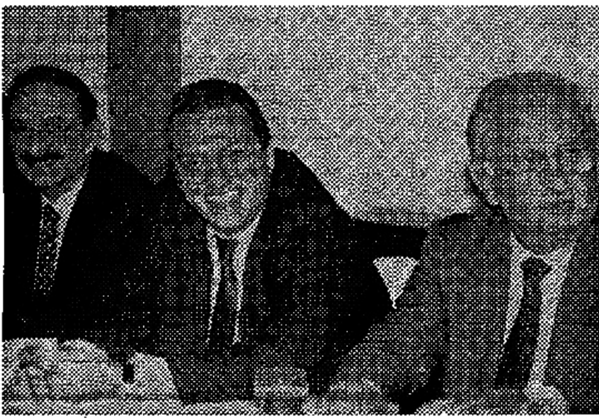
ULUSLARARASI İŞÇİ SINIFININ BİRLİK, MÜCADELE, DAYANIŞMA GÜNÜ 1 MAYIS'TA

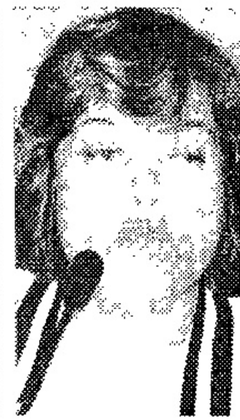
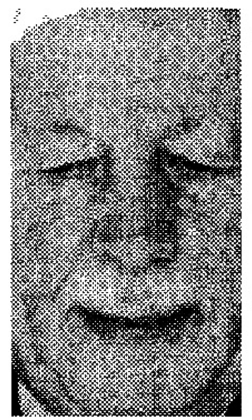
Alanlara! Mücadeleye! Özgürleşmeye!

içindekiler

Kötüler arasında seçim yapmak zorunda değiliz!

Önümüze, yine bilinen tercihler konuyor. Hakim sınıfların iktidar dalaşında yine kötüler arasında tercihler dayatılıyor... Her biri birbirinden berbat alternatifler, önümüze demokrasi adına, hak adına, hukuk adına, laiklik adına vb. sürülüyor. Seç seç al!

Gelin, önümüze sürülen alternatiflere kabaca bir göz atalım...

Önce, bugünkü TC devletini olduğu gibi ve onun sonsuza dek sürmesini savunanlar var. Bu devletin en temel kurumu ordu (kod adı **TSK**) bunun savunucusu. Bugünku devlet iktidarının temel niteliği, parlamenter demokratik maskeli askeri faşist bir diktatörlüktür, bütün kararlarda ordunun –MGK denen kurum üzerinden– belirleyici rolü vardır.

Ordu, devletin bu andaki yapısını "laik, demokratik, hukuk devleti" olarak nitelendirip bu yapıyı değiştirmeye yönelik her türlü tehdit ve tehlikeye karşı kendini garantör olarak görüyor. Faşizmin Türkiye biçiminin adı olan Kemalizm, bunların sahiplendikleri ideoloji. Onlar, kendilerini kemalist TC'nin esas sahipleri, koruyucula-

BAĞIMSIZLIĞI, DEMOKRASİYİ, ÖZGÜRLÜĞÜ, SOSYALİZMİ DEVRİMLE KAZANABİLİRİZ...

KAZANACAĞIZ!

rı, sacvunucuları olarak görüyorlar.

Kendi dediklerinin olmadığı noktada, darbe tehditleri, sivil hükümet ve kuruluşlara yapılan ikaz ve ihtarlar (muhtıralar!) ve açık askeri darbeler, ordunun "Vatanın ve milletin bölünmezliği", "Demokratik ve laik cumhuriyetin korunması" adına önümüze sürdüğü alternatifler.

Hangi biçime bürünürse bürünsün, bu alternatiflerin gerisinde, kemalist faşist devletin fazla değişikliğe uğramadan sürmesi yatıyor. Bu alternatifler içinde, bir askeri müdahaleyle kurulacak –12 Eylül'de olduğu gibi– açık askeri faşist diktatörlük, işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesi açısından, kuşkusuz kötüler içinde şampiyonluk için yarışır bir alternatiftir. Ve bugün ülkemizde bu alternatif üzerine açıkça konuşulmakta, tartışılmaktadır.

Ordu, 28 Şubat 1997'de yapılan MGK toplantısıyla daha önceki Refahyol hükümetini yıkma operasyonunu başlatmış ve bu sürecin belli bir noktasında, şimdiki Anasol-D hükümeti, ordu icazeti ve desteğiyle kurulmuş, şeriat tehdidinin demokratik-sivil alternatifi olarak sunulmuştu halka.

Son dönemde, bu hükümetin başının "onbaşılık"tan kurtulma yönünde yaptığı şov açıklamalar, ordunun bu memlekette esas egemenin kim olduğunu hatırlatmasına yol açtı! 20 Mart 1998'de, Genelkurmay Başkanı ve Kuvvet Komutanlarının ve Jandarma Genel Komutanının imzalarını taşıyan muhtıra patlatıldı! Muhtırada şunlar deniyor:

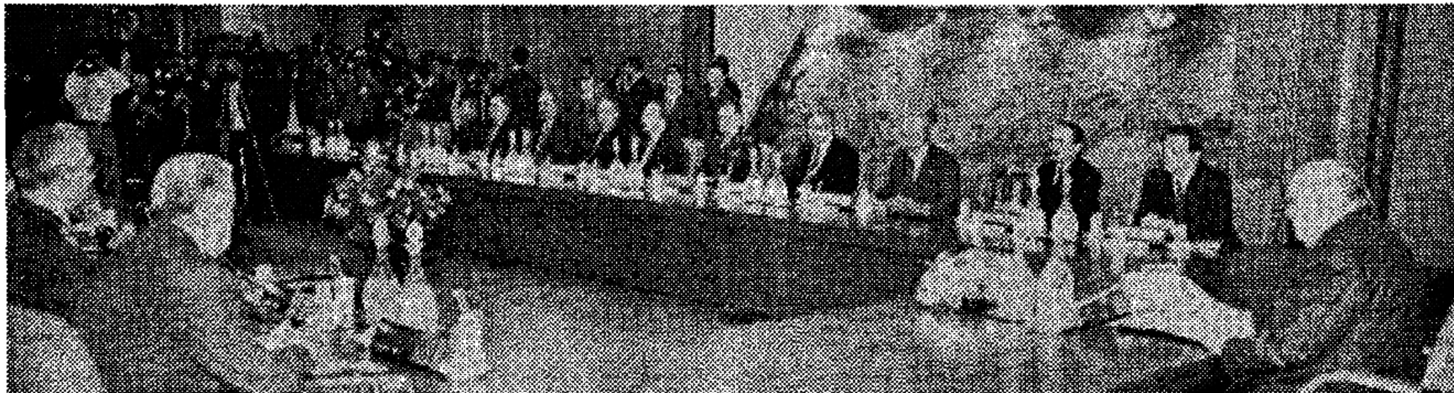
"Makamı, konumu ve görevi ne olursa olsun hiç kimse kişisel menfaatleri ve siyasi ihtirasları uğruna, TSK'yı yasal görevi olan ülke güvenliğine yönelik bölücü ve irticai gelişmelere karşı mücadele azminden vazgeçirecek, zayıflatacak, tereddüte düşürecek veya kararlılığını gölgeleyecek hiçbir tavır, tutum, beyan ve telkinlerde bulunamaz. TSK ayrıca bu tarz tartışmaların devamının ülkenin demokratik yapısına ve milli menfaatlerine son derece zararlı olduğu düşüncesini taşımaktadır."

Söylenenler, açıkça, Başbakan da olsa, Cumhurbaşkanı da olsa, kimsenin TSK'nın üzerinde olmadığı, TSK'ya görev hatırlatması yapmanın kimsenin haddi olmadığı ve bu konuları tartışmanın demokrasiye pek yaramayacağı yönlü sözler! Fazla konuşmayın, fazla uzatmayın, yoksa... deniyor!

Bu kez, demokrasi kahramanlığı yapayım çabası içindeyken, mesajın doğrudan hedefi olan Yılmaz ve diğer hükümet üyeleri, yemini billah ederek, bu açıklamanın komutanların çok yerinde bir anayasal hak kullanması olduğunu, katiyen muhtıra olmadığını, hükümete karşı olmadığını vb. açıkladılar.

Yılmaz, hükümet ortağı DSP'nin başı Ecevit ve DTP'nin başı Cindoruk'la 22 Mart'ta yaptığı zırva toplantısından sonra, tükürdüğünü yaladı. Kendisinin, katiyen orduya karşı bir tavrı olmadığını, yanlış anlamalar olduğunu açıkladı. 27 Mart'ta yapılacak yeni MGK toplantısında sorunların çözüleceğine, yanlış anlamaların ortadan kaldırılacağına olan inancını belirtti. Yani, yeniden hazırola geçip "emret komutanım"a döndü.

Komutanlar, çakır keyif bir halde "sessiz film" yöntemiyle medya üzerinden sivilleşme ve demokrasi kahramanı olmaya soyunan, *"MGK'da da-*

yatma olacaksa bunu ben yaparım! Şeriata karşı mücadele ordunun değil, hükümetin işidir!" vb. biçiminde yağıp gürleyen bu onbaşının fiyakasını fena bozdular! Ya dediğimizi yaparsın, ya da...!

Bu "***ya da***"nın arkasında, kuşkusuz en uç noktada, 12 Eylül tipi bir askeri müdahale duruyor. Fakat, bugünkü şartlar açısından, bu, henüz ordunun esas seçeneği değil. Böyle bir askeri müdahaleye, bugün ne ülke kamuoyu hazır, ne de uluslararası alanda böyle bir doğrudan askeri darbenin destek bulma şansı var. Türk hakim sınıflarının dış ilişkiler açısından da askeri bir darbe ve yönetim bir dezavantajdır.

Bu yüzden darbe, bir tehdit unsuru olarak ve en son çare olarak elde tutulmaktadır. Darbeye gelene dek, ordu icazetli hükümetlerle yürünecek ve eninde sonunda sandık yeniden halkın önüne konacaktır. Ordu, bu kadar çabadan sonra, seçimlerde istediği gibi bir sonucu çıkartma umudunu yitirmemiştir. Darbe için seçimlerin sonuçlarına ve sonraki gelişmelere bakılacaktır.

Yani, askeri darbe alternatifinin karşısında, bugünkü veya bir başka hükümetle seçimlere gidip göstermelik demokrasiyle devam etme alternatifi vardır. Zaten, hükümetten uzaklaştırılan RP ve DYP, devrildiklerinden beri, seçimlerin çare olduğunu savunuyorlar. CHP de şimdi bu koroya katıldı. CHP'nin işi ciddiye bindirmesi halinde, erken seçim kısa zamanda da gündeme getirilebilir.

Halkın önüne sandık konup, seçin denebilir. Hangimizin, hangi halk düşmanı partinin, sizin vereceğiniz oylarla, sizin soyulup sovana çevrilmenizi, sizin ezilmenizi örgütlemesini istiyorsunuz? Seçimin gerçek anlamı bu! Fakat bize, demokratik alternatif diye yutturulageldi bugüne dek, şimdi de bir yenisi tezgahlanıyor. Halk için değişecek fazla bir şey yoktur!

Darbe mi, seçim mi? Açık askeri faşist diktatörlük mü, yoksa parlamenter demokrasi maskeli faşizm mi? Bu alternatifler arasında tercih, birbirinden berbat alternatifler arasında, kötüler arasında yapılan bir "kırk katır mı, kır satır mı" tercihidir.

Bir başka alternatif, Refah Partisi olarak yasaklanan, şimdi **Fazilet Partisi** olarak devam eden siyasi islam tarafından, yine demokrasi adına, önümüze sunuluyor. Eski Refah'ın, şimdiki Fazilet Partisi'nin gerçek programı; bugünkü devletin çizdiği sınırlar içinde legal yollardan iktidara gelerek din temeli üzerinde yükselen bir sistemi kurmak.

Onlar, kemalist diktatörlük yerine, şeriat esasları üzerine kurulu bir devlet yapılanması istiyorlar. Onlar, bu devleti, bu anlamda yeniden yapılandırmak istiyorlar. Kemalist ordunun "şeriat"ı başdüşmanlardan biri ilan edip RP'ye yüklenmesinin ardında, **iktidar dalaşı** yatıyor.

Kemalistler, kendi siyasi iktidar tekellerini kaybetmek veya paylaşmak istemiyorlar. Fazilet Partisi, gerçekte şeriat düzeni kurabilmek amacıyla kendisi için demokrasi istiyor. Emekçi, ezilen yığınlara da kendi iktidar dalaşını demokrasi için mücadele olarak gösteriyor. Destek istiyor...

Bu arada imam hatiplerin orta kısımlarının kapatılmasına karşı eylemlerde, türban yasağına karşı eylemlerde, yalnızca kendi örgütlü tabanını değil, daha geniş kesimleri de harekete geçirebiliyor.

Türban bağlamında olduğu gibi, gayet basit ve masum görünen demokratik talepler üzerinden reformist-legalist solun bir bölümüne, yer yer devrimci sol kesimlerin bir bölümüne kadar uzatabiliyor etkisini. Demokratik hak savunma, militarizme karşı olma vb. adına şeriatçılarla, "solcular" birbirine karışabiliyor.

Burada Fazilet Partisi'nin demokrasi adına sunduğu alternatifin sonuç olarak nereye gideceği, gidebileceği sorulduğunda; İran'a, Afganistan'a işaret etmek yeter. Şeriatçılara; demokrasi, iktidara gelene kadar gereklidir. Sonrasına "allah kerim"dir!

Şeriatçı faşizmle kemalist faşizm arasında tercih de, ***veba ile kolera, aids ile kanser*** arasındaki tercih gibidir! Bu bağlamda bize sunulan tercih, ölümlerden ölüm beğenin tercihidir. Tabii ki, böyle açık söylenmiyor. Kurtlar kuzu postuna bürünmüş olarak çıkıyorlar halkın karşısına! Lafta hepsi demokrasi şampiyonu!

Demokrasi şampiyonu denince, tabii Çiller'i ve onun DYP'sini unutmamak gerek. Hükümet olduğu sırada, PKK'yi meclisten atma kampanyalarının başını çeken, HEP'li milletvekillerinin yaka paça meclisten dışarı atılıp tutuklanmasını, kendi "başarı" hanesine yazıp seçimde bununla övünerek oy isteyen Çiller, şimdi "Parti kapatmak demokrasi ayıbıdır!" diyor!

Komutanların her dediğini yerine getirmekle övünen Çiller, şimdi antimilitarist söylemde şampiyonluk yapıyor. DYP, demokrasi paketleri hazırlayıp meclise sunuyor; darbe tehditine karşı birlik çağrıları yapıyor vb. vb.

Hepsi sahtekarlık!

Her şey, iktidardan pay kapmak için, demokrasi adına yığınları kandırarak onların desteğiyle hükümet olup devletin nimetlerinden yararlanmak için!

Sade Çiller mi? Baykal, ondan da "demokrat", hem de sosyaldemokrat! Demokrasi savunma adına asker çizmesi yalamak, onun demokratlığına halel getirmez! MHP'nin Bahçelisi, BBP'nin Yazıcıoğlusu da lafta demokrat! En demokratları da kuşkusuz, demirkıratın gerçek binicisi cumbaba Demirel! Hani kendisi için bir şey isterse namert olup da, şimdi vatan, millet için Cumhurbaşkanı olan Demirel! MC hükümetlerinin mimarı, dünün darbelerinin hedefi, bugün darbecilerin gözbebeği Demirel!!!

Bunların hiçbirinin bir diğerinden özde farkı yoktur. Hepsi birbirinden berbattır! Kuşkusuz, aralarında birinin ötekine göre biraz daha az, ya da çok kötü, daha az, ya da çok berbat olması noktasında farkları vardır. Ve emekçi yığınlar, tercihlerini bugüne dek, ne yazık ki hep bu kötüler arasında yapmış, biraz daha az kötü görüneni tercih etmiştir.

Fakat, artık bu oyuna dur demek gereklidir. Artık, yeter demenin zamanı gelmiştir! Kötüler arasında tercih yapmak zorunda değiliz! Biz iyiyi, güzeli, doğruyu tercih etme hakkına ve imkanına sahibiz!

Bu imkanı kullanalım!

Nedir ülkemiz şartlarında, iyi, güzel, doğru olan? Nedir işçilerin, köylülerin, emekçilerin, tüm ezilenlerin, nüfusun büyük çoğunluğunun yararına olan?

Emperyalist devlet ve tekellerin ülkemizdeki egemenliğine son vermek; ülkenin bağımsızlığını sağlamaktır!

İşçiler, köylüler, emekçiler için en geniş demokrasiyi sağlamaktır! Sözde demokrasi değil, 4-5 yılda bir yapılan seçimlerde oy kullanma yoluyla demokrasi olduğu söylenen sahtekarlık değil; yerel ve merkezi her düzeyde, işçi ve emekçilerin karara doğrudan katıldığı bir demokrasi! Halk için özgürlüklerin sınırlarının sürekli genişlediği, özgür bireylerin, özgür iradeleriyle oluşturduğu özgür bir toplumu yaratmaktır!

Ülkede, bütün emekçiler için tam bir hak eşitliğini sağlamaktır! Milletler, milliyetler, dinler, mezhepler arasındaki her türlü eşitsizliğe ve imtiyaza son vermektir! Cinsler arasındaki tüm eşitsizlikleri ortadan kaldırmaktır!

Bunlar mümkün müdür?

Evet! Bunlar gerçekleşebilir hedeflerdir. Bu hedeflere varmak için yapılacak ilk iş, bugünkü faşist düzeni, işçi sınıfı önderliğinde devrimle yıkmaktır. Yerine, siyasi planda İşçilerin-Köylülerin Devrimci-Demokratik Diktatörlüğünü kurmaktır.

Ancak böyle bir iktidar şartlarında gerçek demokrasinin, bağımsızlığın ve sosyalist devrim ve sosyalist iktidarın yolu açılabilir.

Denebilir ki, iyi ama, bugün halkın önemli bir bölümü, bırakalım bu hedefleri, daha burjuva demokrasisi için bile savaşmaya hazır değil. Önemli bir bölümü, askeriyeye hak veriyor. Önemli bır bölümü, şeriatın peşinden gidiyor vs. Bu durumda, kötüler içinde daha az kötü olanı tercih etmek dışında bir yol hayalcilik değil mi?

Eğer hayalcilikten anlaşılan, olmayacak işlerle uğraşmak, maddi temeli olmayan düşler kurup bunları gerçek yerine koymaksa, biz hayalci değiliz. Ülkemizde bütün maddi şartlar devrim diye bağırıyor! İşçilerin-Köylülerin Devrimci-Demokratik Diktatörlüğü için objektif şartlar var!

Sorun, işçilerin, emekçilerin bilinç ve örgütlenmesinde!

İşçi ve emekçilerin ezici çoğunluğu, bugün, egemen sınıfların ideolojisinin etkisi altında, onların çıkarlarını kendi çıkarıymış sanıyor. Beyinler işgal altında!

Beyinler üzerindeki işgalin kırılmasına; işçilerin, emekçilerin kendi sınıf davalarına sahip çıkacak bilince ve örgütlemeye kavuşmalarına koşut olarak, bugün, hayal gibi görülen gerçekleşecektir.

Gerçekçilik adına, emekçi yığınları, kötüler arasında daha az kötü olanı seçme yönünde eğitmek, hakim sınıfların suçuna ortaklıktan başka bir şey değildir.

1968'in ünlü bir sloganı vardı: "Gerçekçi ol, imkansızı iste!"

İmkansız denen, imkansız olan değil, imkansız gibi görünendi. Bu slogan, sınıf bilinçli işçiler açısından, bugün de temel sloganlardan biri olmalı!

Zaman; hakim sınıfların emekçilere sunduğu kırıntıları değil, iktidarı ve hem de hemen isteme zamanıdır! Elde edilecek demokratik haklar vb. yürütülecek devrimci mücadele içinde, hakim sınıfların vermek zorunda kalacağı, devrimci mücadelenin yan ürünleri olacaktır.

Yoldaşlar göreve!

Komünistler, Bolşevik Parti saflarına!

İşçiler, emekçiler, Bolşevik Parti önderliğinde birleşerek DEVRİME... DEVRİME... DEVRİME!!!

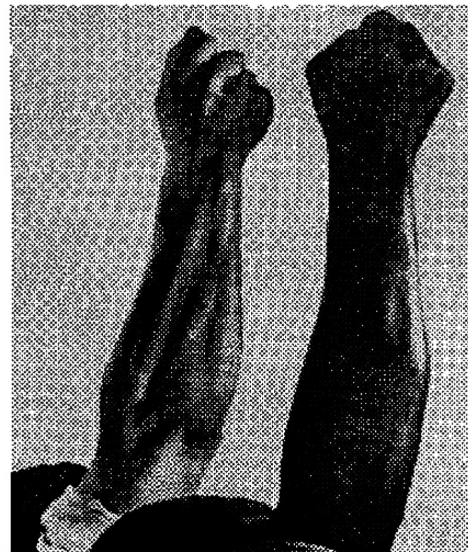
23 Mart 1998 ▲

Uluslararası İşçi Sınıfının Birlik, Mücadele, Dayanışma Günü 1 Mayıs'ta

ALANLARA!
MÜCADELEYE!
ÖZGÜRLEŞMEYE!

Türk, Kürt, Çerkez, Arap, Laz, Abaza, Ermeni ve bütün milliyetlerden işçiler, emekçiler... Sözümüz size!

İşçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs geliyor. Uluslararası işçi sınıfının ve ezilen halkların dayanışmasının, emperyalizme karşı mücadelesinin simgesi olan; tarihi kanla, mücadeleyle yazılmış büyük gün geliyor!

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de, bu 1 Mayıs'a da faşist devlet terörünün hüküm sürdüğü, işkencenin, sokak infazlarının gündemde olduğu, tüm toplum yaşamının savaşa endekslendiği koşullarda giriyoruz...

Faşist devlet, bir yandan PKK'yi marjinalleştirme masalları anlatırken, diğer yandan bütün gücüyle Kuzey Kürdistan'daki savaşa yükleniyor. PKK'yi bitirme adına yürütülen bu savaş, gerçekte tüm Kürt ulusuna, onun ulusal hakları için mücadelesine karşı!

Bu haksız savaş, yalnızca Kuzey Kürdistan'da değil, Güney Kürdistan'da da yürütülüyor. Yüzbinlerle sayılan ordu güçleri, onbinlerce korucu, onbinlerce özel seçilmiş ve yetiştiril-

miş özel tim elemanı, onbinlerce polis, Kuzey Kürdistan'ı tam anlamıyla bir işgal alanına çeviriyor. İşgal alanının sınırları, her fırsatta, daha güneye kaydırılmaya çalışılıyor.

Bu gerici savaş, ülkenin her yanında, hangi milliyetten olursa olsun bütün emekçilerin daha fazla sömürülüp daha fazla ezilmesinin de aracı oluyor. Bu savaş, faşist Türk hakim sınıflarının halklara karşı savaşı!

Öyle bir ülkede ve ortamda yaşıyoruz ki; hırsızlık, köşe dönme bir meziyet, emekçi insanın değeri beş para! Savaş çığırtkanlığı yapmak ödül nedeni! Barış savunmak ise suç!

Yasal devrimci ve sosyalist basın, sürekli tehdit ve saldırı hedefi. Dergi büroları basılıyor, yazarlar, yazı işleri müdürleri, çalışanlar tutuklanıp cezalandırılıyor. TC, 1998'de de en çok gazeteci ve aydının kaybedildiği ülkeler arasında şampiyon!

Egemen sınıfların paralı medya uşakları daha çok kan, daha çok insan kellesi, daha çok kesilen kulak istedikleri için ödüllendiriliyor. Ordu, medyanın paralı uşak ordusuna brifingler verip onlar için savaş alanlarına geziler düzenliyor.

Kuzey Kürdistan'da süren savaş, zaten kokuşmuş olan düzeni tam bir leş haline getiriyor. Devlet mafyalaşmış, mafya devletleşmiş durumda! Ve devlet iktidarını kendileri için kullanmak isteyen rakip çeteler birbirleriyle yürüttükleri iktidar dalaşını, halka, demokrasi mücadelesi olarak yutturmaya çalışıyorlar. Çeteler içinden seçilen bir kaç göstermelik kurbanla devletin ömrü uzatılmaya çalışılıyor.

Halbuki yapılması gereken, leşin ortadan kaldırılmasıdır! 1 Mayıs'ta tam da bunu haykırmak için alanlara akmalıyız! Alanları doldurup

KAHROLSUN KUZEY KÜRDİSTAN'DAKİ KARŞIDEVRİMCİ SAVAŞ!

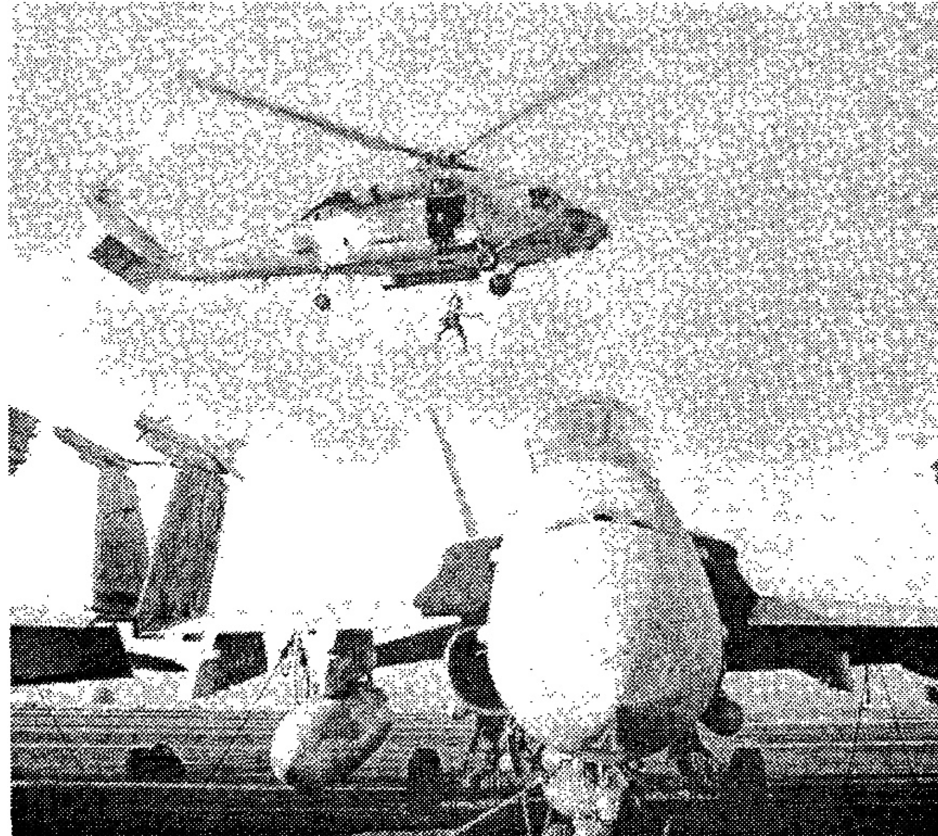
YAŞASIN KÜRT ULUSUNUN AYRILMA, AYRI DEVLET KURMA HAKKI!

şiarlarını yükseltmeliyiz.

Gerçek ve kalıcı barışı, emperyalist güçlerin denetim ve dayatmasında, hakim sınıflardan dilenerek, onlarla uzlaşarak elde etmek mümkün değildir. Hakim sınıflarla uzlaşma temelinde elde edilecek bir "barış", en iyi halde bir dahaki kıyıma kadar geçici bir ateşkes olur.

Bugün, faşist Türk devletine karşı savaşta taraf durumunda olan PKK'nin son dönemdeki reformist "barış" politikası, açıkça, barış adına tam da bunu savunuyor. Faşist TC'nin bu savaşta haksız tarafı oluşturması, savaşı esas sürdüren taraf olması; faşist TC'nin, PKK'nin kabul ettiği ve uğrunda mücadele ettiği reformist bir barışa bile hazır olmaması; PKK'nin "barış" siyasetinin, devrimcilik adına savunulacak bir yanı olmadığı gerçeğini değiştirmiyor.

1 Mayıs'ta işçiler-emekçiler, alanlarda "Barış!" şiarını yükseltirken, kendilerini reformist barış siyasetinden de ayırmak görevine sahiptir. Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaşa gerçekten dur demenin, halklar arasında

gerçek barışı ve kardeşliği sağlamanın ve savunmanın biricik yolu, bu savaşın suçlusu ve sorumlusu olan faşist Türk devletini DEVRİMLE yıkmaktan geçer.

Barışı gerçekten isteyen, ülkemiz şartlarında faşist TC'ye karşı DEVRİMCİ SAVAŞı savunmak zorundadır. İşte bu 1 Mayıs'ta bu bilinçle akmalıyız alanlara! Haykırmalıyız:

HALKLARIN KARDEŞLİĞİ VE BARIŞ İÇİN TEK YOL DEVRİM!

İşçiler, emekçiler...

Türk hakim sınıfları, işçi sınıfına ve tüm emekçilere yürüttüğü saldırının yoğunluğunu son derece artırdı...

Hakim sınıflar, enflasyonun kağıt üzerinde yüzde 100'ün bir puan bile altına düşmesini başarı olarak kutluyor! Enflasyon, hakim sınıfların emekçiler için "zam" adını verdiği her şeyi alıp götürüyor. Gerçek ücretler her geçen gün düşüyor.

Yüzbinlerce işçi, özel işletmelerden ve KİT'lerden atılıyor. İşsizlik, emekçilerin örgütlenmesini engellemek için bir silah olarak kullanılıyor. Bunun yanında, KİT'lerin özelleştirilmesi de, hakim sınıfların bir kanadı tarafından, ekonominin düzeltilmesi için temel araçlardan biri olarak görülüp, gösteriliyor.

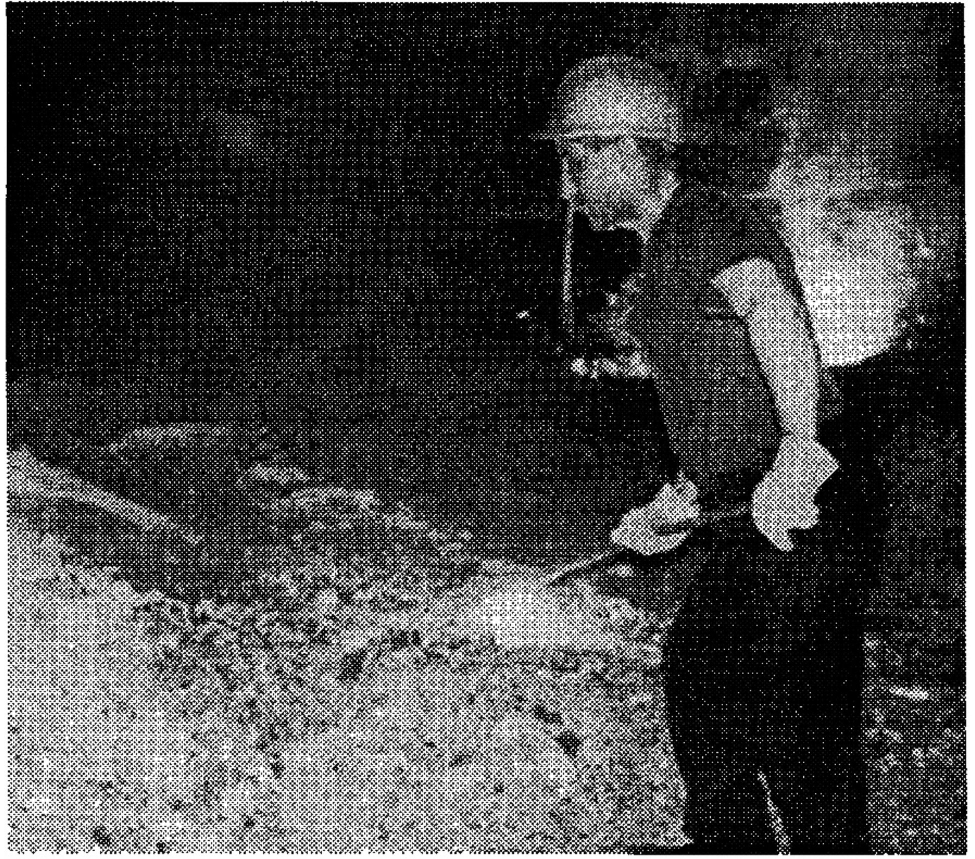
"Özelleştirme", faşist Türk devletinin bir nevi cankurtaran simidi haline geldi. Özelleştirmenin pratik uygulamada daha fazla işsizlik anlamına geleceğini kavrayan emekçiler, buna karşı haklı olarak direniyor. Bu direniş içinde, bir bölüm reformist ve oportünist, Sosyalizm adına KİT'lerin "halkın malı", "kamu mülkü" vb. olduğunu savunup bu gerekçeyle özelleştirmeye karşı çıkıyor. Bu, tam bir aymazlıktır!

Sömürü üzerine kurulu bir sistemde, mülkiyet ister özel kişilerin, isterse devletin elinde olsun, bu mülkiyet kapitalist mülkiyettir, sömürü üzerine kurulu ve ona hizmet eden bir mülkiyettir. Özelleştirme bağlamında işçilerin, emekçilerin sloganı şudur:

NE DEVLET KAPİTALİZMİ, NE DE ÖZEL KAPİTALİZM!

KAHROLSUN SERMAYE EGEMENLİĞİ!

1 Mayıs'ta, bu şiarlar taşınmalıdır alanlara!

İşçiler...

Patronlar ve onların devleti, sizlere boyun eğdirmek için, sizi işsizlikle tehdit ediyor. İşçiler ve işsizler birbirlerine karşı kullanılmak isteniyor. Bu bölünmeye dur demek gerek!

İşsizlerle işçiler, aynı sınıfın ayrılmaz parçalarıdır. İşçi sınıfı –anda bir işi olanıyla ve işsiziyle– aynı düşman tarafından sömürülmekte ve ezilmektedir. İşçi sınıfının fiziksel ve düşünsel yetenekleri, kapitalizm tarafından son sınırına dek sömürülmekte tahrip edilmektedir.

İşçi sınıfının düşmanı, sermayenin şu veya bu biçimi değil, bir bütün olarak sermaye egemenliği, ücret köleliği sistemidir. İşçinin sömürü dünyasında bu kölelik zincirinden başka kaybedeceği bir şey yoktur. Fakat, Komünizm'in kurucuları olan Marx ve Engels'in bundan 150 yıl önce, Komünist Partisi Manifestosu'nda programatik olarak tespit ettikleri gibi, işçilerin *"kazanacakları yepyeni bir dünya vardır"*.

Bu yüzden bu 1 Mayıs'ta, işçiler-işsizler, sınıfın tümü omuz omuza, elele alanları doldurup, şu şiarları yükseltmeli, haykırmalıyız:

KAHROLSUN ÜCRET KÖLELİĞİ DÜZENİ!

KAHROLSUN SÖMÜRÜ DÜZENİ!

KAHROLSUN KAPİTALİZM!

İşçilerin sömürülmesi kader değildir. Kapitalizm ne kaderdir, ne de sonsuzdur! Bu sömürü düzeninin alternatifi vardır! Yeter ki, işçiler güçlerinin farkına varsınlar, birleşsinler! Üreten biziz, yöneten de biz olacağız desinler! Yeter ki, işçiler örgütlensinler, ayaklansınlar! Yürüsünler kızıl bayraklar altında sömürünün ve zulmün üzerine!

İşte o zaman, bu sömürü imparatorluğu yerle yeksan olacaktır! O zaman, işçilerin egemenliğinde, bayrağında herkes yeteneğine göre, herkese emeği kadar yazan toplum, sosyalist toplum gerçek olacaktır! O zaman, bütün dünyada insanların kardeşçe yaşayacağı komünist toplumun yolu açılmış olacaktır.

Bu yüzden, bu 1 Mayıs'ta, elimizde kızıl bayraklar, dilimizde enternasyonal, **"YAŞASIN SOSYALİZM!"** şiarını taşımalıyız alanlara!

Kuşkusuz, işçilerin beyinlerinin, bilinçlerinin hakim sınıflar tarafından işgal edildiği bir ortamda, Sosyalizm'i kurmak kolay değil. İşçilerin ezici çoğunluğu, bugün sermaye düzeninin yıkılmasının tek kurtuluş yolu olduğunu görmüyor. Bu, ancak mücadele içinde, sınıf bilinçli işçilerin ve onların içinde örgütlendiği Bolşevik Parti'nin işçi sınıfına taşıdığı sosyalist bilinçle, işçi hareketinin gerçek anlam-

da birleştiği şartlarda olacaktır.

İşçi sınıfı, var olan sömürü düzeni şartlarında da, çalışma ve yaşam şartlarını iyileştirmek için mücadele etmek zorundadır ve ediyor. Bizim bu bağlamdaki temel sloganlarımız şunlardır:

HERKESE İŞ!

Çalışabilir yaştaki herkese, tüm kaynakları patronlarca sağlanan İŞSİZLİK SİGORTASI!

Çalışma; işgücünü satarak yaşayan emekçiler, işçiler için birinci yaşam şartıdır, en temel insan haklarından biridir. Çalışabilir durumdaki bir insana iş sağlamayan bir düzenin yaşama hakkı yoktur. 1 Mayıs 1998'de de, alanlara tam da bunu haykırmak için çıkmalıyız!

İşçiler, emekçiler!

Lafa gelince sosyalliği, hukuk devletliği ve benzerini kimselere bırakmayan bu devlet; gerçekte bir avuç patronun, toprak beyinin, toprak ağasının devleti olarak, işçilerin-emekçilerin soyulması düzeninin güvenceye alınması, bunun örgütlenmesidir.

Ülkemizde çalışmayla ilgili yasalar esasta patronların çıkarınadır. Var olan milyonlarca işsiz, patronları ve onların devletini fazla rahatsız etmemektedir. Patronlar, işsizleri göstererek, işi olanları daha fazla sömürebildikleri için durumdan hoşnutturlar.

Aslında var olan kaynakların doğru değerlendirilmesi, var olan işin doğru dağıtılması ve yeni iş alanlarının yaratılmasıyla tek bir kişinin bile işsiz kalmaması mümkündür. Fakat kapitalistler bunu yapmazlar, çünkü o zaman işçiler arasındaki rekabeti ve işçilerle işsizler arasındaki rekabeti kışkırtamazlar. Bu ise onların sonu olur!

Biz, işin insan hakkı olduğunu söylüyor, herkese iş istiyoruz! Bunun için, ülkemiz şartlarında şu taleplerin derhal yasalaşmasını istiyoruz:

7 SAATLİK İŞ GÜNÜ!

5 GÜNLÜK İŞ HAFTASI!

HAFTA SONUNUN YASAL DİNLENME ZAMANI OLARAK KABUL EDİLMESİ!

TÜM ÇALIŞANLARA 5 HAFTA ÜCRETLİ TATİL!

Herkese, yine tüm kaynağı patronlar ve onların devleti tarafından karşılanacak SAĞLIK SİGORTASI!

Hakim sınıflar, bütün bu haklı talepleri bize vermemek için direnecekler, bize "kaynak yok", "bu fakir millet bunları nasıl finanse etsin" gibi masallar anlatacaklardır! Kanmayalım! Bu talepleri mücadeleyle söke söke alabiliriz! Hakkın verilmediğini, ancak mücadeleyle söke söke alındığını bütün mücadeleler gösteriyor.

İşte son dönemdeki kamu emekçilerinin GREVLİ, TOPLU SÖZLEŞMELİ SENDİKA için mücadelesi! Şimdi, hakim sınıflar, meclise sunulan yasa tasarısına karşı gelişen kamu emekçilerinin kitlesel mücadelesi karşısında şaşırmış durumda! Yeni manevralar peşindeler!

Bütün bu haklı, kısmi talepler için mücadele ederken, şunu bir an akıldan çıkarmamalıyız: Bütün bu kısmi talepleri mücadeleyle elde etsek bile, temel sorun ÜCRETLİ KÖLELİK SİSTEMİ'dir. Bu sistem, sosyalist devrimle yerle bir edilmeden, bize kurtuluş yoktur! 1 Mayıs'ta haklı, güncel mücadele taleplerimizi de alanlara bu bilinçle taşıyalım...

Çeşitli milliyetlerden kadın ve erkek işçiler, emekçiler!

Parça parça özelleştirme olan taşeronlaştırma sistemi, yaygın olarak uygulanmakta, işçilerin tek tek işletmelerde bir düşmana karşı objektif birliği bozulmakta, taşeronlaştırılan işletme bölümündeki işçilerin işlerine son verilmekte, taşeron firmada çalışan işçiler, daha düşük ücretlerle ve sendikal örgütlenmeden yoksun bir biçimde çalışma durumunda kalmaktadır.

Bu nedenle TAŞERONLAŞTIRMAYA ve SENDİKASIZLAŞTIRMAYA HAYIR! şiarını yükseltmeli, buna karşı müacadele etmeliyiz. Fakat bu mücadele de devrimci bir tarzda yürütülmeli, düzenin yıkılması temel hedefine tabi kılınmalıdır.

İşçiler, emekçiler...

Bugün işçilerin haklarını savunma adına ortaya çıkan Türk-İş, DİSK, Hak-İş gibi sendika konfederasyonları, gerçekte işçi sınıfının mücadelesini patronların, devletin kuyruğuna takma temel işlevini yerine getiren araçlar durumundadır. Bu sendikaların başını çekenler, düzenle bütünleşmiş işçi aristokratları, işçi bü-

rokratlarıdır. İşçilerin en geniş tabanlı kitle örgütleri olan sendikalar, kaderlerini düzenle bütünleştirmiş sendika bürokratlarının egemenliği altında olduğu, yığınların hareketinin kaderini bu çanak yalayıcılar ellerinde tuttuğu sürece, ne işçilerin yaşam şartlarında önemli bir iyileşme elde etmek, ne de bunca yoksulluğun haksızlığın, baskıların nedenlerine, köklerine karşı kararlı bir savaşımı geliştirmek mümkün değildir.

Sermayeye karşı savaşım, sendika bürokrasisine karşı savaşımla sımsıkı birleştirilemediği zaman yenilgiye mahkumdur. Bu nedenle, şu şiarlar, 1 Mayıs'ta alanlara taşıyacağımız temel şiarlar içinde yer almalıdır:

KAHROLSUN SENDİKA AĞALARI!

SINIF BİLİNÇLİ İŞÇİLER SENDİKALARI FETHEDİN!

Sendikaları fethetmekten, biz sendikalar içinde örgütlü işçileri devrimci siyasete kazanmayı anlıyoruz. Yoksa bugünkü sendika konfederasyonlarının üst yönetiminin ele geçirilmesiyle bunların devrimci sendikalara dönüştürülmesini vb. değil!

SENDİKALARDA DEVRİMCİ VE KOMÜNİST FRAKSİYONLARın oluşturulması, bugün sendikalar içinde, işçilerin devrimci siyasete kazanılması çalışmasının alacağı örgütsel biçim olacaktır.

Ayrıca, yürüyen grev ve diğer mücadelelerin sendika bürokratları tarafından satılmasını engellemek ve mümkün olan en geniş işçi yığınlarını mücadeleye doğrudan katabilmek için, tek tek işletmeler düzeyinde, bütün işçiler tarafından seçilen GREV ve MÜCADELE KOMİTELERİ'nin oluşturulması da, bu 1 Mayıs'ta yükselteceğimiz temel şiarlardan biridir.

İşçiler, emekçiler...

Sömürücülerin uyguladığı tek baskı sınıfsal baskı değil. Onlar bunun yanı sıra, işçi sınıfının geniş kesimleri üzerinde cinsel ve ulusal baskıyı da en yaygın bir biçimde uyguluyorlar. Kadın işçiler, sırf kadın oldukları için, birçok halde aynı işte daha az ücret alıyorlar, toplumda horlanıyorlar!

"Evinin efendisi" erkeğin egemenliğine boyun eğen kadınlar baba, abi, koca dayağı altında acı çekiyorlar; binlerce kadın aşırı yoksulluk nedeniyle vücudunu satmaya, fuhuşa zorlanıyorlar.

Erkek işçiler, kadın işçi ve emekçilerin üzerindeki barbar erkek egemenliği sürdüğü, kadın işçiler ve emekçiler, erkek işçiler ve emekçilerle eşit haklara sahip olmadığı sürece, sermayenin sınıf kardeşlerine karşı piyonlar olarak kalacaklar, hiçbir zaman gerçek özgürlüğü tadamayacaklardır.

Bu 1 Mayıs'ta da görev, bütün işçilerin gerçek özgürlüğünü, kadın emekçilerle erkek emekçilerin eşitliğini talep eden şiarların, bütün sınıfın sahip çıktığı şiarlar haline getirilmesi için çalışmaktır:

EŞİT İŞE EŞİT ÜCRET!

KADIN ÜCRETLERİ DERHAL ARTIRILMALIDIR!

Kadının gerçek eşitliğinin ancak ev işi ve çocuk bakımının da tümüyle toplumsallaştırıldığı bir toplumda, Sosyalizm'de, Komünizm'de mümkün olacağının bilincinde olarak ve ev işi ve çocuk bakımının tümüyle toplumsallaştırılması temel talebine bağlı olarak, bugün, özellikle "ev kadını" denen emekçi kadınların yaptıkları işin toplumsal bir iş olduğunun kabülü ve onların evin efendisi erkeğe ekonomik bağımlılıklarının koparılması için EV İŞİNİN ÜCRETLENDİRİLMESİ ve bu ücretin patronlar ve onların devleti tarafından ödenmesi talebini yükseltelim!

Tüm milliyetlerden işçiler, emekçiler!

Hangi milliyetten, hangi din veya mezhepten olursak olalım, hepimizin özgürlük mücadelesinin karşısına faşist Türk devleti dikilmektedir...

Sivas'taki yangının benzini faşist devlettendir!

Kürdistan'da özgürlük mücadelesinin karşısında, faşist Türk devleti vardır!

İşçi sınıfının grev çadırlarını yıkan faşist Türk devletidir!

Bergama köylülerinin siyanürlü altına hayır mücadelesinin karşısında Türk devleti vardır!

Öğrenciler hapiste, çeteler mecliste diyerek yürüyen öğrencilerin kafasına inen coplar devletindir!

8 Mart'ta, özgürlük isteğini haykırmak için alanlara dolan emekçi kadınlar, karşılarında faşist devletin kolluk kuvvetlerini bulmuşlardır!

Konuşan aydın dilleri susturmaya çalışan faşist devlettir!

Bu devlet; işçilerin, köylülerin, tüm emekçilerin karşışındaki esas düşmandır. Faşist Türk devleti, emperyalizme bağımlı hakim sınıfların, büyük patronların, toprak ağaları ve toprak beylerinin devletidir.

İşçilerin, emekçilerin gerçek kurtuluşu, bu faşist devlet yıkılmadan, işçilerin ve emekçilerin kendi iktidarı kurulmadan gerçekleşemez. Bu yalın gerçeği kavramamız gerekir! Bu yalın

gerçeği kavramadığımız zaman, hakim sınıfların kendi aralarındaki iktidar dalaşında, onların peşinde hareket etmekten kurtulmak mümkün değildir...

Bugün, hakim sınıflar kendi aralarında kıyasıya bir iktidar mücadelesi yürütüyorlar ve hakim sınıfların değişik kesimleri, bu mücadelede halkı kendi yanlarına çağırıyorlar.

Mücadele, öncelikle kemalist faşistlerle dinci faşistler arasında yürüyor.

Kemalist faşistler; işçileri, emekçileri "laikliği", "demokratik hukuk devletini" şeriat tehlikesine karşı korumak adına kendi bayrakları altında toplanmaya çağırıyor.

Kemalist faşistler, siyasi tekellerini korumak için Refah Partisi'ni yasakladılar. Refah, şimdi Fazilet ismiyle iktidar dalaşını sürdürüyor. Ve "mağdur" pozlarda, demokrasi havariliğine soyunuyor. Lafta, en çok demokrasi savunanlar, bu dinci faşistler.

İkinci cephe; sivil idareyle askeri idare taraftarları arasında. Şimdi tüm sivil siyasetçiler, andaki asker icazetli ve destekli hükümet de dahil olmak üzere, askeri darbe ve müdahalelere karşı tavır takınıyor! Askerlerin sivil hükümetlerin emrinde hareket etmesi gerektiğini savunuyor ve benzeri...

Askeri kanattan, buna "hiçbir kişi ve kurum TSK'yı şeriata karşı mücadeleden alıkoyamaz" yollu cevaplar geliyor.

Ortalık toz duman!

Hakim sınıfların sivil siyası temsilcileri, askeri cunta ve darbe tehditlerine karşı, kendi sivil yönetimlerini –ki ülkemizde, o sivil yönetimlerin üzerinde her zaman Milli Güvenlik Kurulu olmuştur– demokrasi diye yutturmaya kalkıyor. Her biri kendisinin en demokrat olduğunu söylüyor.

Bunlar seçim hazırlıkları...

Yarın karşımıza çıkıp utanmadan oy isteyecekler. Onun için demokrat maskelerini cilalıyorlar. Bunlara kanmamak gerek! Askeri faşist cuntaların savunduğu "demokrasi"nin, laikliğin, hukuk devletinin ve benzerinin neler olduğunu 12 Eylül ertesi herkes gördü, yaşadı, sonuçlarını hâlâ yaşıyoruz.

Demirel'in, Yılmaz'ın, Ecevit'in, Cindoruk'un, Baykal'ın, Çiller'in, Yazıcıoğlu'nun ve adları ne olursa olsun bütün burjuva politikacılarının özde birbirlerinden farkı yoktur. Bunların demokratlığı, sahtekarlıktan başka bir şey değildir.

Bunlar, "demokrasi"yi kendileri için, halkı soymak için, rakiplerini ezmek için vb. istiyorlar. Ve hepsi de, sonuçta faşist TC düzenini ayakta tutma amacını siyasetinin merkezine koymuştur.

Fazilet'in demokratlığı ise, şeriatı getirmek için bir araçtan başka bir şey değildir. Şimdi türbana özgürlük isteyenlerin, gerçekten iktidara geldiklerinde ne yapacaklarını görmek isteyenin İran'a, Afganistan'a bakması yeter! Bunların hiçbirinin peşine takılmamak gerek!

Bunların tümüne verilecek tek cevap vardır:

HEPİNİZ BİRBİRİNİZDEN BERBATSINIZ! HEPİNİZE, TOPUNUZA HAYIR!

NE KEMALİST FAŞİZM, NE DİNCİ FAŞİZM!

NE PARLAMENTER MASKELİ FAŞİST DİKTATÖRLÜK, NE ASKERİ CUNTA!

ÇÖZÜM SEÇİMDE DEĞİL, DEVRİMDE!

FAŞİST TC DEVLETİNİ DEVRİMLE YIKACAĞIZ!

İŞÇİLERİN-KÖYLÜLERİN DEVRİMCİ-DEMOKRATİK İKTİDARINI, HALKIN İKTİDARINI KURACAĞIZ!

SOSYALİZM'E GİDEN YOLU AÇACAĞIZ!

İşçi sınıfının devrim dışında seçebileceği ve onu kurtuluşa götürecek başka bir yol yoktur!

1 MAYIS GÛLAN '98

YÜKSELT KURTULUŞ BAYRAĞINI! ZULMÜ RÜZGARLARA SAVUR!

Kadın ve erkek işçiler, emekçiler!

1 Mayıs'ta, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de devrim bayrağını yükseltirken; bütün dünyada da, proletarya ve ezilen halklara emperyalizme karşı Proleter Dünya Devrimi mücadelesinde elimizi uzatmalıyız. Emperyalistlerin "globalleşme", "yeni dünya düzeni" vb. isimlerle piyasaya sürdüğü şeyin ne olduğunu biliyoruz.

Empryalistlerin "yeni" dedikleri dünya düzeni, bilinen emperyalist dünyanın yeni bir adla tanıtılmasından başka bir şey değildir:

O, sömürünün, en fazla kârın düzenidir!

O, bir avuç emperyalist devletin onlarca, yüzlerce yeni sömürgeyi ezme, sömürme düzenidir!

O, ulusal baskının düzenidir!

O, gerici savaşların ve emperyalistlerce dikte edilen sahte barışların düzenidir!

O, ölümün yaşam üzerindeki, dünün bugün ve gelecek üzerindeki egemenliğinin düzenidir!

Yeni dünya düzeni, emperyalizmin bilinen eski BARBARLIK DÜZENİ'dir!

Emperyalistlerin yeni bir şeymiş gibi gösterdikleri globalleşme, gerçekte dünyanın birkaç emperyalist büyük güç ve tekel grupları arasında paylaşılmasının adından başka bir şey değildir.

Emperyalizmin propagandacılarının tüm yalanlarına rağmen, bu barbarlık içinde çöküş ve yok olmanın bir alternatifi vardır. Bu alternatif, bundan 150 yıl önce yayınlanan "Komünist Partisi Manifestosu"nda Bilimsel Sosyalizm'in kurucuları Marx ve Engels tarafından programatik olarak ortaya konmuştur:

SOSYALİZM, KOMÜNİZM!

Sosyalizm-Komünizm: Bu, bir avuç bürokrat ve teknokratın işçiler, emekçiler adına, onlar üzerinde kurduğu, bürokratlaşmış ve kemikleşmiş diktatörlüğü değildir.

Sosyalizm-Komünizm: Bu, Kruşçevlerin, Brejnevlerin, Honeckerlerin, Kim-İl Sungların, Denglerin, evet Castro ve benzerlerinin kurdukları tipte bir diktatörlük değildir.

Sosyalizm-Komünizm: Bu, emeğin sömürüden kurtuluşudur! Sosyalizm-komünizm işçilerin kendi öz iktidarıdır!

Sosyalizm-Komünizm: Bu, gerçekten özgür bir toplumun, özgür bireylerinin, kolektif yaşamıdır! Bunun mümkün olduğunu ve emperyalizmin barbarlığının biricik alternatifi olduğunu, 20. yüzyılın büyük proleter devrimleri, en başta da şanlı Ekim Devrimi ve onun ürünü Sovyetler Birliği göstermiştir.

Lenin-Stalin döneminde, Sovyetler Birliği'nde işçi iktidarının nelere kadir olduğu, bütün dünyaya gösterilmiştir. Sovyetler Birliği'nin daha sonra revizyonistler tarafından yozlaştırılması, sosyalemperyalist bir devlete dönüşütürülmesi olgusu, sosyalist inşada 30 yıl içinde elde edilen muazzam başarıları, büyük kazanımları, tarihi olgu olarak ortadan kaldıramaz!

Revizyonistleşen ve sosyalemperyalistleşen Sovyetler Birliği'nin çöküşünün, Komünizm'in sonu, çöküşü vb. olarak gösterilmesi, büyük sahtekarlıktır. Komünizm değildir çöken! Onun yozlaşmış bir karikatürüdür. Ve onun çökmesi, uzun vade açısından Komünizm'in yeniden zaferinin de yolunu açmıştır...

1 Mayıs 1998'de, bu bilinçle alanları doldurmalı, bütün dünyada işçi sınıfının ve ezilen halkların saflarında, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de, PROLETER ENTERNASYONALİZMİNİN, PROLETER DÜNYA DEVRİMİNİN, SOSYALİZM VE KOMÜNİZMİN BAYRAKLARINI YÜKSELTMELİYİZ!

Bütün bunları yapabilmek için, işçi sınıfı ve emekçilerin Marksizm-Leninizm silahıyla donanmış bir öncü örgüte, BOLŞEVİK PARTİ'ye ihtiyacı vardır.

Faşist Türk devletini demokratik halk devrimiyle yıkıp, İşçilerin-Köylülerin Devrimci-Demokratik Diktatörlüğünü kuracak, durmaksızın oradan sömürünün kökünü kazıyacak olan Sosyalizm'e yürüyecek, devrimi "herkes yeteneği ölçüsünde, herkese ihtiyacına göre" ilkesine göre örgütlenmiş komünist toplumu yaratma mücadelesinde kesintisiz sürdürecek olan tek güç, BOLŞEVİK PARTİ ÖNDERLİĞİNDE BİRLEŞMİŞ İŞÇİ SINIFIdır! O halde bu 1 Mayıs'ta da görevimiz, hep birlikte, BOLŞEVİZM'in bayrağını yükseklere kaldırmaktır!

YA SOSYALİZM, YA DA BARBARLIK İÇİNDE ÇÖKÜŞ!

BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

01.04.1998 ▲

BOLŞEVİK PARTİ

(Kuzey Kürdistan-Türkiye)

Merkez Komitesi

Parti üyesi ve

Ben partiyim diyebilmek ve bunu yaşamak... İşte, gerçek bir kadronun en yalın ifadesi budur. Bir kişinin kendi yaşamını bir parti gibi örgütleyebilmesi, onu kendi yaşamının normal parçası haline getirmesi kararnamelerle, talimatlarla, alt alta sıralanan şablonlarla vs. vs. olmaz. Bu, her şeyden önce yaşamını bir parti gibi örgütlemek isteyen kişinin, davanın önemini doğru kavramasına ve bu yaşamı severek yaşamasına bağlıdır.

Partimiz, içinde bulunduğumuz aşamada, kadrolarına yöneltti̇ği talepleri parti üyelerine de yöneltmektedir; kadrolarından istediğini üyelerinden de istemektedir.

Bu durumda parti üyesiyle kadro arasındaki fark ortadan kalkmış olmuyor mu?

Bu iki statü arasında bir fark olmadığından mı yola çıkılıyor?

Dünya komünist hareketi tarihine baktığımızda, öncüllerimiz, kendi üyelerine yönelttikleri talepler bağlamında bizden daha esnek, daha gevşek taleplerde bulunuyorlar. Biz bu bağlamda kadrolara yönelttiğimiz talepleri, parti üyelerine de yönelterek onlardan farklı bir pozisyonda durmuyor muyuz?

Ya da; Parti üyesiyle kadro arasındaki fark nedir? vb. vb. ...

Kadrolardan istenen taleplerin genel olarak tüm parti üyelerinden de istenmesi, doğal olarak bunlara benzer soruları da gündeme getirmektedir.

Somutumuzla bağ içinde, bu tür sorulara yanıt vermek ve örgütsel inşada bugün sımsıkı kavramamız gereken bir iki noktanın altını bir kez daha kalınca çizmek istiyoruz.

Önce, tüzüğümüzde yapılan üyelik tarifine bakalım:

"1) Aşağıdakı şartları yerine getirmesi kaydıyla her kişi, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'ye üye olabilir.

a) Parti programını ve tüzüğünü kabul etmek.

b) Partinin herhangi bir örgütünde faal olarak çalışmak.

c) Üye aidatını düzenli olarak ödemek."

Tüzüğümüzün birinci maddesi içinde açıklandığı üzere, bu üç koşulu yerine getiren her kişi, parti üyesi olabilir. Hemen her komünist partisi de üye kabulünde asgari olarak benzer kurallar tespit etmiştir. Demek ki; bir komünist partisine üye olabilmek için programın ve tüzüğün kabulü, bir parti örgütünde çalışmak, aidatını ödemek yeterli olabiliyor.

Ancak, kadro olabılmenin bir reçetesi yoktur. Kadrolar, parti yaşamı ıçinde yaratılır. Bilindiği gibi, üye olabilmenin asgari kuralları tüzükle belirlenirken, kadro olmanın kuralları şıklar biçiminde alt alta tüzükte sıralanmaz, sıralanamaz. Bu, gayet anlaşılır bir şeydir. Çünkü, kadro olabilmenin tek tarifı yoktur ve reçetelerle kadrolar yaratılamaz.

Kadroları yaratan en iyi okul, sınıf mücadelesinin canlı pratiğidir. Bu mücadelede parti çizgisini pratiğe aktarmada ve çizgiye yeni unsurlar katmada, parti üyesiyle kadro arasındaki fark belirginleşir. Örneğin; her parti üyesi kabul ettiği parti programının ne olduğunu bilmelidir. Ancak **yalnızca programını, siyasi çizgisini bilmekle kadro olunamıyor.** Onu özümsemek, kendi malı haline getirmek gerekiyor.

Her parti üyesi, bir parti örgütünde çalışmak zorundadır. Bu, bulunduğu alanda partinin pratik faaliyetlerine katılmakla yükümlü olunduğunun ifadesidir. Ancak, yalnızca pratik faaliyetlere katılmakla kadro olunamıyor. Pratik faaliyetleri örgütleyebilmek, parti çizgisini hayatın her alanında canlı kılmak gerekiyor.

Her parti üyesi partinin direktiflerine uymak, verilen işi yapmak zorun-

dadır. Ancak, yalnızca direktiflere uyarak verilen işi yapmakla kadro olunamıyor. Parti normları içinde inisiyatifli davranarak iş yapmak ve yaptırabilmeyi becermek gerekiyor. Gösterilenı yapmak yetmiyor, yol gösterici olmak gerekiyor.

Her parti üyesi öğrenmeye, kendini eğitmeye, geliştirmeye çalışmak zorundadır. Ancak, yalnızca bununla yetinmekle kadro olunamıyor; öğretmeyi öğrenmek ve öğrenirken öğretebilmek gerekiyor.

Her parti üyesi, bir parti örgütünde örgütlü olmak zorundadır. Ancak bu, kadro olmaya yetmiyor. Yeni parti örgütleri yaratmak gerek.

Teorik olarak büyük bir hazineye sahip olduğumuza vurgu yapmakla, bununla övünmekle kadro olunmuyor. Bu hazinenin kitlelere ulaşmasını sağlamak, bunların etkisini denetlemek, bunların örgütleyici fonksiyonlarının ne kadar olduğu konusunda dersler çıkarmak, bu dersleri partiye ulaştırmak gerekiyor.

Yürüyen faaliyetlerde yapılan yanlışları, yoldaşça eleştiriyle düzeltmeye çalışmak her örgütlü yoldaşın görevidir. Ancak, yalnızca eleştiri getirmekle kadro olunmuyor. Örgütlü çalışma içinde yapılan herhangi bir yanlışın, kendi dışında herhangi bir yoldaş tarafından yapılmış olsa bile bunun partiyi bağladığının bilincinde olarak, o yanlışın aynı zamanda kendi yanlışı olduğunu kavramak ve ona göre davranmak gerekiyor.

İşte bütün bunlar üye olmakla, kadro olabilmek arasındaki farka işaret eden birkaç örnektir. Kadrolarla herhangi bir üye arasındaki farkı anlatmaya çalışırken; yapmak istediğimiz, kadro olmanın ulaşılamaz birşey olduğunun resmini çizmek değildir. Kadrolarımızın kendi eksikliklerini görüp gidermelerine işaret etmek amacıyla bu vurgulamayı yapıyoruz.

Kadroyla üye arasındaki fark, esas olarak geniş yığınları kucaklayan, kitleselleşmiş komünist partilerde açıkça görülür. Bu tür partilerde her üye için çok büyük beklentiler içinde olmak yanlıştır; gerçekçi de değildir. Ancak bizde durum bu değildir.

Bugün bir komünist partisine üye olup mücadeleye atılmada dış koşulların cazibesi, kitlesel coşku, moda akımı vs. gibi faktörler rol oynamıyor. Bugün bizimle örgütlenmeye karar veren yoldaşlar, bizim henüz örgütsel alanda güçsüz olduğumuzun ve fakat görevlerimizin büyük olduğunun bilincinde olan; komünizm davası uğruna mücadeleye atılmak için bilinçli tercih koyan yoldaşlardır.

Bugün partiye kitleler üye olmuyor, öncüler, ileriler üye oluyor. Biz bir avucuz ve büyük görevlerle karşı karşıyayız. Bunun bilinciyle her kadroya yönelttiğimiz talebi, her parti üyemizden de istiyoruz. Hiçbir parti üyemizin tüzüğün belirlediği kurallar çerçevesiyle yetinen "sıradan" bir üye olarak kalmasını istemiyoruz ve içinde bulunulan koşullarda üyelerimizin siyasi düzeyleri gözönünde bulundurulduğunda hiçbir üyemizin "sıradan" üye olarak kalmaya hakkı olmadığını düşünüyoruz. Bu anlamda biz, esasta bir kadro örgütü olduğumuzu söylüyoruz.

Kadroları yaratma ve eğitmede birbiriyle kopmaz bütünlük içinde olan, olması gereken en önemli iki faktörden birincisi, kişinin yaşamını parti olarak örgütlemeyi başarması ve ikincisi, bu yaşamı sınıf mücadelesi içinde canlı tutarak sürekli yenilemesi, geliştirmesi ve yetkinleştirmesidir. Bunda başarılı olabilmek için yalnızca kolektif unsurun, yani bir bütün olarak partinin çabaları yeterli değildir. En başta kişinin buna hazır olması gerekir.

Parti; kararnamelerle, direktiflerle kişinin yaşamını parti olarak örgütlemenin olanaklı olmadığının bilincinde hareket eder. Bu bağlamda partinin yapabileceği en önemli katkı, kişinin kendi yaşamını bir bütün olarak parti gibi örgütlemesinin önemini kavratmaktır. Parti, öncelikle bu bilinci taşır ve kişinin kendi yaşamını parti olarak örgütleyebilmesi için ona her türlü desteği sunar.

Genel olarak tüm partinin, özel olarak da kadroların eğitimi için somut sorunlarımızdan yola çıkarak çeşitli meseleleri irdelemeye çalıştık. Defalarca şunu vurguladık: Örgütsel alandaki gelişmemiz, siyasi düzeyimizin gerisindedir. Bunu yapmamız, bu arayı kapatmamız lazım.

Peki bu nasıl olacak?

Bizim kadrolara yönelttiğimiz temel taleplerimize bakıldığında sorunun en özlü yanıtını buluruz.

Ben partiyim diyebilmek ve bunu yaşamak...

İşte gerçek bir kadronun en yalın ifadesi budur. Bir kişinin kendi yaşamını bir parti gibi örgütleyebilmesi, onu kendi yaşamının normal parçası haline getirmesi kararnamelerle, talimatlarla, alt alta sıralanan şablonlarla vs. vs. olmaz. Bu, her şeyden önce yaşamını bir parti gibi örgütlemek isteyen kişinin davanın önemini doğru kavramasına ve bu yaşamı severek yaşamasına bağlıdır. Parti, çok önemli bir araçsa, o devrimin yol göstericisiyse; Parti olmak insana huzur ve mutluluk veriyorsa, o zaman insanın kendi yaşamını bir parti gibi örgütlemesi zor değildir. Aksi halde zordur.

5. Kongre sonrası süreçte, örgütsel bir dizi soruna; kadro sorunu ve kadroların çeşitli yönlerine ilişkin birçok

kadro

Kadrolar, parti yaşamı içinde yaratılır.
Üye olabilmenin asgari kuralları
tüzükle belirlenirken,
kadro olmanın kuralları şıklar biçiminde
tüzükte sıralanmaz, sıralanamaz.
Bu, anlaşılır birşeydir.
Çünkü, kadro olabilmenin tek tarifi
yoktur; reçetelerle kadrolar yaratılamaz.

soruna tavır takınıldı. Somut sorunlardan hareketle tüm partinin ve özel olarak da kadroların eğitilmesine, geliştirilmesine çalışıldı. Ama herkes aynı ölçüde bunlardan ders çıkarabildi mi? Bu taleplere uygun olarak kaç yeni insan yaşamını örgütledi? Kaç tane kadro, dikkat çekilen hataların kendi hataları olabileceğini düşünerek bunları düzeltti?

Partinin örgütsel alanda da ne kadar gelişmekte olduğu konusunda bu sorulara verilecek somut yanıtlar belirleyici önemdedir. Her kadro, her partili yoldaş, öncelikle kendini bu süzgeçte geçirmelidir. Öncelikle bu aynada kendine bakmalı, kendisiyle hesaplaşmalıdır. Bunu yapmayan, hataları yalnızca başkalarından arayan, eleştirileri yanlızca başkasının hatalarını göstermekte kullanılan bir araç olarak görenler, gerçekte kadro değildir. Kadro, öncelikle kendi hatasıyla hesaplaşır.

Kadro, partidir. O, asla kendini partinin dışında görmez. O, hatalarla mücadelede yılgınlık içine düşmez. O, partiye gelen saldırıları başkalarının yanıtlamasını beklemez. O, kadrodur ve onun işi devrimi örgütlemektir. O, bunun için vardır ve bütün çalışmalarını bunun için yapmaktadır. O, burnu büyük değildir, hiç şeflik taslamaz. Onun yakasında ben kadroyum yazısı yoktur. O, yalnızca çalışmalarıyla, teorisiyle, pratiğiyle, bilge kişiliğiyle, yol göstericiliğiyle, kolektif olarak işleri örgütleme becerisiyle, dinlemesini bilmesiyle, yoldaşlarına ayrı ayrı değer vermesiyle, onlara zorlukları sevdirmesiyle, işleri onların üzerine yıkıp, yan gelip yatan biri değil, en başta kendisi yaparak onlara öğretmesiyle, haklı sevgi ve saygıya sahip olandır. O kadrodur.

Her kadro böyle değildir, onların da eksikleri, hataları, zaafları vardır. Ama kadro süratle bunları aşandır. Kendisine eleştiri getirene karşı saldırı hazırlığı yapan, eleştiriye eleştiriyle yanıt veren değildir. Eleştiri getirenin kötü niyetli olduğundan yola çıkılmamalıdır.

6. Kongremiz, partinin yaş ortalamasının yüksek olduğunu, bu durumda, deneyimli kadrolara sahip olma avantajının yanı sıra partinin gençleştirilmesinin kaçınılmaz olarak partinin önünde durduğunu ortaya koymuştur.

Kadın siyaseti bağlamında sağlam bir siyasi çizgiye sahip olmamıza rağmen, partide kadın üyelerin sayısının az olduğunu, kadın kadroların sayısının çok sınırlı olduğunu tespit etmiştir.

Bütün partinin önünde öncelikle bu iki konuda partiyi yenileme görevi bulunmaktadır. Her kadro ve her üye, bu tespit ve talepler doğrultusunda pratik faaliyetlerini hızlandırmak zorundadır. Kadrolar, parti üyeleri, partiye yeni kadın üyeler kazanma, genç yoldaşları partiye kazanma sürecinde hangi zorluklarla karşı karşıyadır?

Bu noktada yürüttüğü faaliyette başarılı olabiliyor mu? Başarılı olabiliyorsa deneyimlerini aktarmalıdır. Çalıştığı halde başarılı olamıyorsa, bunun nedenlerini partiye sunmalıdır. Bu deneyim alışverişi mutlaka yapılmak zorundadır. Bu olmaksızın partinin üyelerini sağlıklı denetleyebilmesi, zorluklarda onlara yardımcı olabilmesi mümkün olamaz.

Bazı yoldaşlar, kendi alanlarındaki parti çalışmalardan, tek tek kadroların ya da birim yöneticilerinin çalışmalarından memnun olmadıklarını ifade ediyorlar. Bu memnuniyetsizliklerini önüne gelen herkese aktarıyorlar. Bu aktardıkları insanların parti içindeki durumlarının ne olduğuna bakmaksızın dert aktarıyorlar. Tam da bu dert aktaran yoldaşlar hangi çalışmadan, hangi yöneticinin, hangi yanlışından rahatsız olduklarını açıkça, somut olarak partiye aktarmıyorlar. Doğrusunun nasıl olabileceğine kafa yormuyorlar. Genel laflarla "parti burayı denetlemiyor, kimin ne yaptığı belli değil, bizimkiler işi bilmiyor, böyle örgütleme olmaz, yeni insanlara gitmiyorlar... vs. vs." türünden dert yanmalarda bir şey açıkça ortaya çıkıyor. Sorunların varlığını anlatan, kendini bu partinin insanı olarak görmediği, kendi görev ve sorumluluklarını doğru kavramadığı açıkça ortaya çıkıyor.

Dert yakınılan partili gibi değil, dert anlatan partili gibi değil. Bunlar kafa kafaya veriyor, kendi dışlarında bir partiyle, o partinin sorunlarıyla ilgileniyorlar havası içinde hareket ediliyor.

Önce şunu anlamak gerek: Her örgütlü insanımız bu kolektif yapının bir parçasıdır. Her iş yapan ve yapmayan kadar kendisi de sorumludur. Partinin çalışmalarında yanlış yapanlara karşı, yanlış yaptıkları noktalarda açıkça karşılarına çıkarak yanlışları kendilerine gösterilmelidir. Doğrusunun nasıl olacağı anlatılmalı, gösterilmelidir. Sorun üzerine somut konuşulmalı, parti kanalları ve kuralları içinde sorunların üzerine gidilmelidir.

Önce, herkes kendini partinin parçası ve sahibi olarak kavramalı ve ona göre işlere sarılmalıdır. Kendisini partinin dışında görmemelidir.

Örgütsel inşa halkasında ileriyi yakalayabilmemiz için, bugün öncelikle kadın ve gençlerin partiye kazanılması gerekir. Bunun için yorulmaksızın çalışılmalıdır!

Üyelerin kadro olarak yetiştirilmesi için daha iyi kafa yormak; üyeleri kadro olmaya teşvik etmek ve onlara destek olmak...

Her örgütlü yoldaşın parti genelinde kendini sorumlu hissetmesi ve buna göre davranması, işleri başkalarına havale ederek eleştiriyle yetinmemesi...

Kendi işini en iyi yapmak, ama "ben yanlızca aldığım işi yaparım, başkasının işi beni ilgilendirmez" anlayışına girmemek ve mümkün olduğu ölçüde başka işleri olan yoldaşlara yardımcı olmak...

Partiden ya da tek tek yoldaşlardan yapmalarını istediğin bir işi kendin de yapabilmelisin, yapmalısın. Kendinin yapamayacağı, yapmayacağı bir işi başkalarından istemek, olmayınca eleştirmek sorunu çözmez. Parti senin dışında bir şey değil.

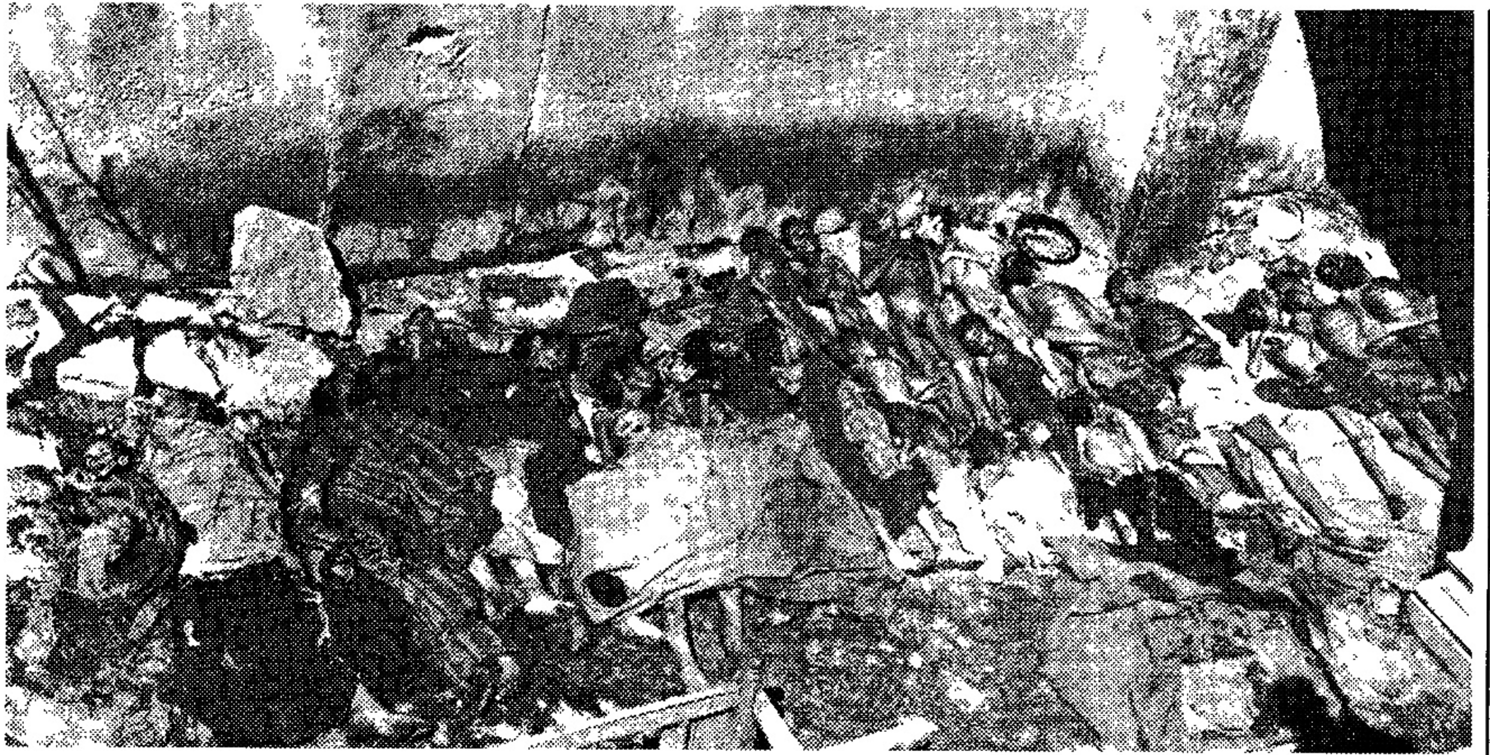
Ben Partiyim diyebilmek ve bunu yaşamak...

Kadro denetiminde, eksikliklerinin tamamlanmasında, ilerletilmesinde temel ölçü; bir kadro, üye, örgütlü ne kadar partidir, partiyi ne kadar yaşıyor? Ölçü budur! Tüm yoldaşları "ben partiyim ve onu yaşıyorum" diyebilecek düzeyi yakalamaya çağırıyoruz.

Ben partiyim ve onu yaşıyorum... diyebiliyorsan, sen elinden gelen her şeyi yapıyorsun demektir. Ama bir ölç-biç bakalım. Ne kadar partisin? Parti olarak ne kadar yaşıyabiliyorsun? Bunları açık yüreklilikle yanıtla. Kendine sor ve kendini yanıtla. Eğer hayır tam böyle değilim diyorsan; bunları tamamlama imkanın ne ölçüde var? Bunu yanıtlamaya çalış. Komünist olmanın neresinde olduğunu gör.

Haydi bu bilinçle mücadeleye!

Nisan 1998 ▲

Ermeni soykırımının da hesabı devrimle sorulacaktır!

Yirminci yüzyılın ilk soykırımı olan Ermeni soykırımında, Ermeniler Batı Ermenistan'dan sürülmüş, birbuçuk milyon Ermeni katledilmiş ve Ermeni ulusu Batı Ermenistan'da ulus olmaktan çıkarılmıştır.

Soykırımın uygulayıcısı ve esas sorumlusu, suçlusu Osmanlı-Türk devleti ve hakim sınıflarıdır. Osmanlı-Türk hakim sınıfları, özellikle Alman emperyalizminin desteğini almış ve Türk, Kürt ulusundan ve diğer müslüman azınlık milliyetlerden işçi ve emekçileri şoven, ırkçı temelde Ermeni ulusu üzerine saldırtmayı başarmıştır.

24 Nisan 1915 tarihinde başlayan soykırım, yoğun olarak 1915-1918 yıllarında yaşanmış olsa da, 1922-1923'e kadar değişik düzeylerde sürmüştür. 1919 sonundan 1922 ortalarına kadarki dönemde katledilen Ermeniler, doğrudan Kemalist hareket tarafından katledilmişlerdir. Kemalistler, 1915'te başlatılan soykırımı devralarak sürdürmüşlerdir.

1922'de Lozan Anlaşması ve 1923 Ekim ayında Cumhuriyetin ilan edilmesi sonrasında, hakim sınıflar Ermeni katliamı hakkında sessizliği seçmiş ve böylece soykırımı unutturacaklarını sanmışlardır.

Faşist Türk devletinin Ermeni soykırımına ilişkin tavrı, sürekli inkarcı, ırkçı ve şoven bir tavır olmuştur. Ermeni tanımı küfür olarak kullanılmış ve halen de kullanılmaktadır. Yunanlılara karşı olduğu gibi, Ermenilere karşı da sürekli düşmanlık körüklenmiş ve en ufak bır fırsat, bu düşmanlığın körüklenmesi için kaçırılmamış, bu konuda ne yazık ki başarılı da olunmuştur.

Faşist Türk devleti, 1923'ten 1974'e kadar, genel sessizliğin yanısıra, Ermeni soykırımından bahsedenlere karşı, "Hiçbir şey olmamıştır, söylenenlerin tümü yalandır" tavrını takınarak her şeyi reddetmiştir.

Türk hakim sınıflarının bu tavrı, 1974 sonrasında 1985'e kadar süren ASALA'nın Türk ataşe ve konsoloslarına karşı eylemleriyle birlikte değişti. Sessizlik, yerini Ermeni düşmanlığının açıkça körüklenmesine, tehditlere bırakarak biçim değiştirdi.

"Hiçbir şey olmamıştır, söylenenlerin tümü yalandır" tavrı yerine, o dönem, içinde bulunulan savaş koşulları sonucunda "karşılıklı insanlık trajedileri"nin olduğu, soykırım diye bir şeyin olmadığı ve Ruslarla birlik olup saldıranların Ermeniler olduğu, Türklerinse sadece ve sadece vatanlarını savunma durumunda kaldığı; bunun doğal bir önlemi olarak da Ermenilerin "**tehcir**" edildiği, hatta Türklerin Ermenilere karşı çok insani davrandıkları vb. vb. tavrı takınıldı.

HAKİM SINIFLARIN TAVIRLARI...

1982 ile 1985 yılları arasında hakim sınıf temsilcilerinin "tartışmaları" ve savunduklarından bazı ibret verici tavırlar şöyledir:

Soruna yaklaşım bağlamında...

Hakim sınıfların yılmaz savunucularından biri olan Metin Toker'in takındığı tavır şöyleydi:

"Devletler Ermeni terörüne karşı açık vaziyet almaya zorlanmalıdır. Bu sonuncunun sağlanması için ise yol «tarih platformunda» Ermenilerle he-

saplaşmaya girişmektir.

(...)

*Zaten soykırımı iddiası, buna son yüzyıllarda gerçekten uğramış tek kavim «Beni İsrail» başta olmak üzere, aklı başında herkesce kabul dışı sayılmaktadır. Bu soy doğuda kırılırken, aynı soy başkentte el üstünde tutulur mu? Pearl Harbour'dan sonra Japon asıllı Amerikalılar Pasifik sahillerinde kamplara tıkılmışlarsa, bunun adına soykırım mı denilir?" (**Ermeni Sorununda Bolşevizm**, Bolşevik Partizan Yayınları, Nisan 1996, sayfa 27)*

M. Toker, soykırımı böylece reddettikten sonra, Türk hakim sınıflarına sorunu nasıl ele almaları gerektiği yönünde şöyle akıl vermektedir:

"Ama hiçbir şey mi olmamıştır? Olmuştur. O halde olanın ne olduğunu bütün arşivleri açarak ve objektif bilim adamlarının katkısını da sağlayarak araştırsak, sonucu dünyaya ilan etsek, akıtılan çok kan gibi çok mürekkep de tasarruf edilecektir.

Ermeni terörizminin indirdiği her darbeden sonra tepkimiz «akıtılan kan yerde kalmayacaktır», «sillemiz sabrımız kadar kuvvetli olacaktır», «katiller yaktıkları ateşte kavrulacaktır» gibi artık anlam taşımayan sözler sarfetmekten ibaret kalmaktadır.

(...)

***Bir dava uğruna ölmeye hazır bu kadar çok genç insan bulabiliyorsa küçümsenmemelidir. Yapılacak şey davanın gerçek olmadığının, böyle bir davanın bulunmadığının milletlerarası düzeyde ilmi bir şekilde tespit edilmesidir. Bu davaya dayandırılmak istenen taleplerin ise asla karşılanamayacağının yine milletlerarası düzeyde mutabakat halinde ilan olunmasıdır.**" (abç) (age, sayfa 27-28)*

M. Toker'e göre soykırım yoktur. Bu, uluslararası düzeyde ispatlanıp ortaya konmalıdır. Bunun için de, artık genel laf yerine TC'nin somut işler yapması, sözümona ilmi araştırmalarla soykırımın olmadığını belgelemesi gerekiyor.

Hakim sınıflar, Ermenilerin soykırımı uluslararası düzeyde gündeme getirmeleri karşısında, karşı atağa geçmekte gecikmediler. Soykırımın olmadığını ispatlamak için, faşist Türk hakim sınıfları hummalı bir çalışmaya girdiler.

Bu çalışmanın nasıl yürütülmesi gerektiği konusunda M. Ali Birand da hakim sınıflara akıl verdi. M. Ali Birand'ın tavrı, bu konuda bilgi verici olduğu için aktarmakta yarar vardır. Tavrı şöyledir:

*"Ermeniler 70 yıldır harcadıkları çabaların meyvelerini artık almaya başlamışlar ve dünyaya **«1915 olaylarının bir Ermeni soykırımı olduğu»** yutturabilmişlerdir.*

Türk tarafı bunca yıl susarken, Ermeniler boş buldukları sahada, iki kaynağı kullanmasını çok iyi bilmişlerdir.

*1) En önemlisi ve her şeyin kaynağı sayılan, bilim adamlarına, doğruluğu kontrol edilemeyen, ancak takdim şekliyle ciddi sanılabilecek belgelerle **«Soykırım» olduğunu inandırmışlardır. İşte bu kaynaktır ki, zaman içinde yazdığı okul kitaplarında, makalelerde, üniversite tezlerinde «soykırımı» dünya kamuoyuna «tarihi gerçek»** olarak takdim edebilmiştir.*

*2) Bu uzun yıllar süren **«eğitim»** olgunlaştıktan sonra artık hazırlanmış kamuoyunu propaganda (TV, makale, kitap, film vs..) ile daha da kamçılamıştır.*

Bu mücadelede çok geç kalmış olan Türkiye en etkin biçimde arayı nasıl kapatabilir?

Amerika ve Avrupa'da Türk tezini benimsemiş bilim adamları, eksperler ve kamuoyu oluşturucu kişilerle yaptığımız konuşmalarda tümünün şu noktalarda birleştiklerini gördük.

*1) Türkiye bugünkü yaklaşımını mutlaka değiştirmeli ve **«Hiçbir şey olmamıştır, söylenenlerin tümü yalandır»** tutumu yerine Ermeni iddialarını somut biçimde nasıl çürütebileceğini bir politika olarak saptamalıdır. Zira bugün her kafadan bir ses çıkmakta ve çoğu zaman da ileri sürülen görüşler, hatalarla dolu olmaktadır. Dünya kamuoyu, yetersiz, çelişkili karşı görüşler ve sadece cılız tanıtma programları ile değiştirilemez.*

2) Hedefler saptandıktan sonra da en üst düzeyde uzun vadeli bir çalışmaya girilme kararı alınmalıdır.

*3) Uzun vadeli mücadelede de, Ermenileri 70 yıldır yaptıkları ve kullandıkları **«bilim adamları»** kaynağına ağırlık ve öncelik verilmelidir. Ermenilerin ileri sürdükleri görüşlerin yanlışlığını, bilim adamlarına inandıracak tek kaynak da Osmanlı yazışmalarıdır. Ermeniler lehine çalışan bilim adamlarını Türk tezinin yanına çekmenin tek yolu budur.*

4) Arşivlerin her önüne gelene açılması da gerekmemektedir. Zira tarih sübjektiftir ve yazışmalarda hem lehte hem de aleyhe kullanılacak unsurlar bulunabilir. Bu sakıncayı gidermek için de arşivlerde Türk tezini benimsemiş bilim adamlarına bir ön tarama yaptırıldıktan sonra, Ermeni iddialarını çürüten yazışmalar, bütün bilim çevrelerine açılır.

5) Hemen ardından da geniş bir kampanya başlatılır bu seçilmiş belgeler mikrofilmlere alınıp Batı'nın önemli merkezlerindeki üniversitelerine, kitaplıklarına, inceleme merkezlerine yollanarak aynı zamanda, konuyla ilgilenen bilim adamlarının katılmalarıyla, bir dizi konferans, seminer girişimi başlatılır.

Özellikle ABD üniversitelerine bağışta bulunup, bu konuyu da inceleyecek kürsüler kurdurulur ve yıllar sürecek bu çalışmalar yanı sıra da, yine arşivlerden çıkmış belgeleri temel alarak TV, kitap, film, makalelerle propaganda da sürdürülür.

Türkiye'de bunları gerçekleştirebilecek beyinler, dışarda da sayıları kısıtlı dahi olsa, yardımcı olabilecek yabancılar vardır. Önemli olan, Ankara'nın «hedef ve yöntem konusunda» kararını vermesi, hem bu yaklaşıma, hem de bunu sürdürecek kişilere sahip çıkmasıdır " (age, sayfa 45-46)

M. Ali Birand'ın bu tavrından, burjuvazinin tarihi nasıl çarpıttığı ve kendi işine geleni alarak işine gelmeyen belgeleri yoketme tavrı, çok açık bir biçimde dile gelmektedir. Bu tavra göre, her şey "Türk tezini ispat" için yapılmalıdır. Olguların "Türk tezi"nin tersi olması, hiç de önemli değildir bunlar için. Önemli olan, soykırımın olmadığının hangi yoldan olursa olsun kabul ettirilmesidir. Bunun için de arşivlerden "Türk tezi"ni çürütecek olan belgelerin temizlenmesi talep edilmektedir. Faşist Türk devleti bunu zaten yapmaktadır, yapmıştır da. Bunun için de, TC'nin arşivlerine dayanarak Ermeni soykırımının olmadığının bilimsel olarak ispat edilmesi yaklaşımı, başından itibaren yanlış olan ve sahtekarlık temelinde yükselen bir yaklaşımdır.

Faşist Türk hakim sınıfları, 1980'li yıllarda burada önerilen siyaseti uygulamaya başladılar. "Türk tezi" elden gelen her şeyle "ispatlanmaya" çalışıldı. Sözümona bilim adamları görevlendirildi...

Öyle bilim adamıdır ki bunlar, araştırmalarının sonucu baştan bellidir. Onlar, tarihsel olgulara bakarak durumu ortaya koymak için değil, başta verilen görevi, yani "Türk tezi"ni ispatlamak için çaba gösterirler. Burjuvazinin savunucularının bu ölçüleri temel alınırsa, Türkiye'de milyonlarca "bilim adamı" bulunur... Ne de olsa hepsi, sonuç olarak aynı tezi savunmaktadır: Soykırım falan yoktur. Savaş döneminde karşılıklı öldürmeler vardır. Türkler vatanlarını korumak için Ermenileri tehcir etmişlerdir vb. vb..

Hakim sınıflar, "Türk tezi"ni ispatlama siyasetine geçtikleri dönemden bu yana birçok şey yazıldı. Bunların başında gelen, Türk Tarih Kurumu'nun yayınları arasında yayınlanan Kamuran Gürün'ün "Ermeni Dosyası" adlı kitaptır. Bu kitabın propagandasını yapan Nazlı Ilıcak, birçok görüşün yanısıra şunları da savundu:

"1915'te Osmanlı devletinin aldığı tehcir kararı ve tatbikatı Ermeni halkının katliamına yönelmiş bir karar değildir. Maksat harp halinde bulunan Osmanlı devletinin doğu bölgesini teminat altına almaktır. Kamuran Gürün, kitabında bu hususu da çeşitli belgelerle gösteriyor." (age, sayfa 29)

Bu kitap dışında doğrudan Türk hükümetinin "ilmi bir heyet"e hazırlattığı "9 soruda Ermeni Meselesi" başlıklı bir broşür yayınlandı. Bu broşürde de "Türk tezi" ispatlanmaya çalışıldı. Artık, "hiçbir şey olmamış" tavrı yerine, bir şeyler olmuş ama soykırım olmamıştır, saldıranlar Ermeniler olmuş ve Türkler kendisini savunmuştur tavrı egemendir. Sözkonusu broşürde ortaya konan tavrın bir bölümü şöyledir:

"Ermenilerin Doğu Anadolu'daki çarpışmalar ve tehcir sırasında kayıplar verdikleri doğrudur, esasen bunu kimse inkar etmemektedir. Bir dünya savaşı, bir ayaklanma ve isyan, bunun sonucu bir tehcir sözkonusudur. Savaştan kaynaklanan genel asayişsizlik ortamı ve şahsi kin ve intikam duyguları, tehcir edilen kafilelerin bir takım saldırılara uğramasına neden olmuştur. Hükümet bu durumu elinden geldiğince önlemeye çalışmış ve sorumlu gördüğü kimseleri de cezalandırmıştır." (agb, sayfa 31)

Başka kelimelerle de olsa hep aynı şey, kafalara enjekte sokulmaya çalışılmaktadır: Soykırım falan olmamıştır!

"Türk tezi"nin "bilim adamları" tarafından ortaya konmasının bir başka örneği de, Fransa'nın Orly Havaalanı'nda üç Ermeni milliyetçisinin Türk Hava Yolları'nın gişesi önünde patlayan bir bombayı hazırlama, yerleştirme, patlatma ve bunun sonucunda birçok kişinin ölümü ve yaralanmasına sebep olma iddiasıyla tutuklanıp yargılanmaları davasında, Türkiye'den Mümtaz Soysal, Sina Akşin ve Türkkaya Ataöv gibi kişilerin tanıklıklarıdır.

Bunlardan M. Soysal, "Türk tezi"ni ortaya koyan esas kişiydi. Ermeni soykırımının varlığını reddeden M. Soysal yaptığı konuşmada şunları da savundu:

"19. yüzyıldan itibaren Avrupa'da da olduğu gibi, bütün topluluklar arasında milliyetçilik cereyanları gelişmeye başlamış, Ermeni toplumunda da böyle gelişmeler olmuştur. Osmanlı yönetimi, bu gelişmelere karşı, kendi yönetim anlayışına aykırı geldiği durumda, tedbirler almıştır. Bunlar, hiçbir zaman sert tedbirler olmamıştır." (agb, sayfa 49-50)

"Ortada görüldüğü gibi «jenosid» (soykırım) kelimesinin kullanılması için gerekli şartların hiçbiri yoktur. Osmanlı İmparatorluğu yönetiminin savaş sırasında aldığı önlemler, bir etnik gruba, bir millete, ya da dini gruba karşı değildir. Çünkü böyle olsa, İmparatorluğun batı bölgelerinde, İstanbul'da, İzmir'de yaşayan Ermenilere karşı da yapılırdı. Halbuki bunlar hakkında hiçbir tedbir alınmamıştır, daha sonraki hayatlarında da işlerini güçlerini Türkler gibi sürdürmüşlerdir.

Ortada bu amaçla işlenmiş bir fiil de olmadığı gibi, bir etnik grubu, milleti ya da dini grubu hedef alan bir niyet de mevcut değildir.

Hal böyleyken, «jenosid» kelimesinin kullanılması, insan haklarına saygılı olan dünya kamuoyunun sempatisini toplamak içindir." (agb, sayfa 50)

"Türkiye'de üzerinden 70 yıl geçmiş olan bu Ermeni sorunu üzerinde fazla konuşulmadıysa, bunun nedeni, geçmişin acılarını deşmemek düşüncesidir. Bazı Ermeni çevreleri, bundan faydalanarak, meydanı boş bulup bir takım iddiaları dünya kamuoyuna yerleştirmeye çalıştılar. Ama artık bizde de bu meselenin konuşulması ve gerçeklerin ortaya çıkarılması zamanı geldi. Şimdiye kadar bu konuda yeteri kadar araştırma yapılmamıştır. Okullarımızda tarihin bazı bölümleri yeteri kadar anlatılmamıştır. Ben bunu bir eksiklik olarak sayıyorum. Ama bu eksikliğin giderilmesi zamanı gelmiştir." (agb, sayfa 55)

"Bilim adamı", profesör M. Soysal Ermeni soykırımı konusundaki "Türk tezi"ni böyle ortaya koyup savunmaktadır...

Hem bugüne kadar Ermeni sorununda yeteri kadar araştırma yapılmadığını, Türk okullarında tarihin bazı bölümlerinin –her nedense?– yeteri kadar anlatılmadığını kabul edip güya eleştirmektedir, hem de Ermeni soykırımı diye bir şeyin olmadığını savunmaktadır.

Yeteri kadar araştırma yapılmamışsa, bay profesör nasıl olur da kesin kararlı bir biçimde "jenosid" olmamıştır görüşünü savunmaktadır? Cevabı, bizzat bunların burjuva tarihçisi olmaları ve sözkonusu ettikleri araştırmanın da soykırım olmadığını ispat etmek için gerek duydukları araştırma olması gerçeğindedir. Bu burjuva baylar, Ermeni sorununda dünyanın tüm arşivlerindeki tüm belgeleri inceleseler de, varacakları sonuç aynıdır.

1985'te takınılan bu tavrın üzerinden 13 yıl geçti. Bu baylar araştırmalara devam ediyor... Birçok kitap ve yazı yazıldı. Hepsinin özü aynıdır. Bu özde değişen bir şey yoktur.

Ermeni soykırımı konusunda, faşist Türk hakim sınıflarının son yıllardaki siyaseti, diplomatik ilişkileri bu yaklaşım temelinde yükseldi.

Tehdit, intikam ve "örtülü operasyon" bağlamında...

Dönemin cunta şefi Evren, ASALA'nın TC'nin Kanada Askeri Ataşesi'ni öldürmesinden sonra, Eylül 1982'de gazetelere yansıyan konuşmasında şunları söyledi:

"Türk hükümeti, Türkiye Cumhuriyeti'ne karşı açılmış bir savaş olarak gördüğü bu cinayetleri sona erdirmek için gerekli bütün önlemleri almakta kararlıdır. Bu bağlamda gücümüzü gerekli gördüğümüz yerlerde ve gereken zamanlarda kullanmamız doğal karşılanmalıdır..." (aktaran E. Berberoğlu, Hürriyet, 10 Mart 1998)

Yine, Lozan Antlaşması'nın 60. yıldönümünde İsviçre'de toplanan bir "Ermeni Kongresi"ne karşı, cunta şefi

Evren *"Bizim de sabrımızın sonu vardır"* diye tavır takınınca, dönemin Dışişleri Bakanı İ. Türkmen, Evren'in bu tavrını şöyle ilerletti:

"Tarihi tahrif ederek Türkiye'ye karşı kanlı eylemlerine mesned arayan Ermeni örgütleri, günümüzün en korkunç soykırım örneğini vermektedirler. Bu suçlarının cezasını en ağır bir şekilde ödeyecekleri muhakkaktır. Türk milletinin şimdiye kadar gösterdiği sabır ne kadar büyükse, sillesi de o derece ağır olacaktır." (Ermeni Sorununda Bolşevizm, sayfa 17)

Eylül 1982'de gazetelere yansıyan diğer iki haber de şöyledir:

"Türk diplomatlarını katleden terö-ristler bundan böyle dünyanın hiçbir bölgesinde güvenlik içinde olamayacaklar."

"Beş kişilik bir vurucu tim, Asala hedeflerini yok etmek üzere Lübnan'a gitti." (aktaran E. Berberoğlu, Hürriyet, 10 Mart 1998)

Benzeri tehditlerin hesabı bilinmiyor... Benzeri haberler de burjuva basında yoğun şekilde verildi. Türk hakim sınıfları, bir yandan Ermeni soykırımının olmadığını ispatlamak için özellikle de basın-yayın alanını ve diplomatik ilişkileri yoğun bir şekilde kullanmaya çalışırken, diğer yandan da ASALA'ya ve diğer Ermeni örgütlerine karşı eylemler örgütlediler. Sadece Ermeni örgütlerine karşı değil, Nubar Yalım gibi Ermeni milliyetinden ve TKP/ML taraftarı olan bir devrimciye karşı olduğu gibi, Ermeni kökenlilere karşı da eylemler, suikastler yaptılar.

1983 Temmuz ayında, Ermeni milliyetçilerinin eylemleri sürecinde, o dönem Tercüman gazetesinde yazan Rauf Tamer, Ermenilere karşı yapılan eylemleri –toplam 9 eylemi–, *"Son sekiz ay içinde, cezalarını bulan Ermeni tedhişçilerinin listesi ve onlarla ilgili olaylar şöyle"* deyip sözkonusu olayları yazarak, dolaylı olarak olayların, cinayetlerin sorumluluğunu üstleniyordu.

Faşist Türk hakim sınıflarının Ermeni kökenli insanlara karşı hangi eylemleri gerçekleştirdiği kesin bilinmiyor, ama eylemlerin yapıldığı, Ermeni kökenli insanların katledildiği biliniyor.

BU SİYASETİN GÜNÜMÜZDEKİ GÖRÜNTÜLERİ...

Faşist Türk hakim sınıfları, uluslararası düzeyde Ermeni soykırımının olmadığını ispata çalışırken, buna paralel Ermeni düşmanlığını da yoğun bir biçimdé körüklemektedir.

1985 sonrasında, herhangi bir Türk ataşe veya konsolosun ASALA tarafından öldürülmemesi, Türk hakim sınıflarının Ermeni düşmanlığını körükleme derecesini biraz da olsa indirdi, ama bu düşmanlık körükleme tavrı devam etti.

Azeri-Ermeni çatışmalarının çıktığı 1989 sonu ve 1990 başından itibaren ırkçı, şoven faşistlerin eline bir koz daha geçmiş oldu. Hemen Ermeniler protesto edildi, katliam yaptıkları ilan edildi. Yapılan protesto eylemlerinde, düzenlenen mitinglerde Türk ırkçılığı ayyuka çıktı. O dönemde atılan sloganlardan bazıları şunlardı:

"Ermenilere ölüm!", ***"Kahrolsun komünizm!"***, *"Vatan ne Türkiye'dir, ne Türkistan, vatan bir ilahi hedeftir: Turan!"*, ***"Ayrılır mı gönül candan, Türkiyeynen Azerbaycan!"***, *"Ordu Bakü'ye!"*, ***"Bozkurtlar Bakü'ye!"***, *"Karabağ Ermenilere mezar olacak!"* vb. vb..

Azeri-Ermeni çatışması, Karabağ (Arzah) sorunu Türk hakim sınıfları tarafından Ermenilere karşı sürekli kullanıldı, kullanılıyor.

1992'de, Alman emperyalizmi Türk devletine karşı biraz sert davranıp, "insan hakları", "azınlık hakları"ndan bahsedip sözümona ambargo uygulayınca, Alman emperyalizminin liberal, sosyaldemokrat savunucusu olan "Der Spiegel" dergisi Ermeniler üzerine üç bölümlük bir dizi yazı yayınladı. Türk medyası hemen ayaklandı, *"Çirkin Alman"*, *"Domuz Alman"* vb. seviyesiz sloganlarla gerçek yüzünü ortaya koydu.

Antialman kampanya başlatan Türk medyası, Alman televizyon programlarında Ermeni ya da Kürtlerle ilgili programların, ya da "Geceyarısı Ekspresi" filminin gösterilmesine karşı da, ırkçılıklarının gerektirdiği biçimde tepki gösterdiler. Tüm bu tavırlar, şu ya da bu dönemde ortaya kondu, konuyor.

1997 sonlarında, ABD'deki bir sergi vesilesiyle, Ermeni soykırımı bir kez daha reddedildi ve tam tersine, Ermenilerin Türkleri katlettiği, ABD ve dünya kamuoyuna propaganda edildi. En iyi halde "karşılıklı" öldürmeler olduğu ıfade edildi.

Cumhuriyet gazetesi yazarı Ergun Balcı, Amerika'nın New York kentindeki Ellis Island adasında bulunan Göçmen Müzesi'nde Ermenilerin açtığı "Ermenistan: Vatanımdan Hatıralar" adlı sergi hakkında haber veren İngiliz gazetesi "The Independent"e karşı takındığı tavırda şunları savunmaktadır:

"Yani planlı bir soykırım değil, kin ve nefretle çıldırmış iki toplumun birbirini boğazlaması, karşılıklı katliamlar gerçekleştirmesi sözkonusu." (Cumhuriyet, 21 Ekim 1997)

Karşılıklı da olsa katliam yapıldığı tespiti, Ermeni soykırımı konusunda andaki en uç tavırdır. Türk devletinin temel tavrı, yukarıda da ortaya koyduğumuz gibi, soykırım diye bir şeyin olmadığı şeklindedir. Türklerin katliam yaptığı, laf düzeyinde bile dile gelmemektedir.

Örneğin, Türkiye'nin ABD Büyükelçisi N. Kandemir, "Ermeni lobisi"ne karşı takındığı bir tavırda, Ermeni soykırımının Ermenilerin yalanı olduğunu söyledikten sonra, şunları savunmaktadır:

"Türkler'in çoğu, işgalci Rus ordularıyla işbirliği yapan Ermeniler tarafından trajik bir şekilde katledilmişlerdir." (Türkiye, 23 Ekim 1997)

Kandemir, Türklerin soykırıma uğradığını, böylece anlatmaya çalışıyor. Ermeniler "yalancı", Kandemir ise "gerçekçi" oluveriyor... Burjuvazinin tarihe yaklaşımı, tam da kendine uygundur.

TC'nin diplomatları ellerinden geldiğince böyle tavırlar takınıyorlarsa da, Ermeni soykırımının olmadığına –kendileri gibi Türk şovenleri dışında– kimseyi de pek inandıramıyorlar. Türk hakim sınıfları, yıllardır bu konuda verdikleri mücadelede, M. Ali Birand'ın dediği gibi, "arayı nasıl kapatabilir?" sorusunda fazla ilerleme kaydedemediler.

Ermeni soykırımı diye bir şeyin olmadığına yönelik yazılan kitaplar, broşür ve makaleler yetmeyince, TC Başbakanlığı "Türk tezi"nin daha geniş toparlandığı ve "belgelerle" açıklandığı bir kitap hazırlattı. Burjuva medyada, *"Ermeni lobisine kitaplı cevap"* diye verilen haberlere göre, sözkonusu kitabın adı, "Arşiv Belgeleri-

ne Göre Kafkaslar'da ve Anadolu'da Ermeni Mezalimi"dir. Dört ciltten oluşan bu kitap, Türkçe ve İngilizce hazırlanmış, Osmanlıcaları da eklenmiştir.

Gerek kitabın başlığı, gerekse de kitabı tanıtan Başbakanlık Müsteşarı Yaşar Yazıcıoğlu'nun konuşması, Türk hakim sınıflarının Ermeni soykırımı konusundaki tavrının devam ettiğini göstermektedir. Buna göre, Ermeni soykırımı değil, "Ermeni mezalimi" vardır. Arşiv belgeleri de, bu temel yaklaşımla düzenlenmiştir.

Yukarıda M. Ali Birand'dan aktardığımız uzun alıntının dördüncü noktasında, arşivle ilgili savunulan görüşler hatırlanırsa, sözkonusu belgelerin ne türden belgeler olduğu da görülecektir!

Yaşar Yazıcıoğlu kitabı tanıtırken şunları da savundu:

"Dünya çapında faaliyet gösteren Ermeni lobileri ve onları destekleyen basın yayın kuruluşları uzun zamandır kamuoyunu yanıltmaya yönelik çalışmalar yapmaktalar." (Türkiye, 27 Aralık 1997)

Kitabın "Ermeni lobisi"ne karşı yazıldığı açık açık ilan edilirken, Ermeni soykırımı konusunda da –Türkiye gazetesinin aktarımına göre– Yaşar Yazıcıoğlu şunları savundu:

"Yazıcıoğlu, kitabın Ermeni soykırımı iddialarına «bilimsel» bir cevap verme iddiasında olduğunu belirterek, iddiaların gerçek dışılığının ispatlanması halinde Türkiye'nin konunun tartışıldığı zeminlerde önemli bir aşama kaydedeceğine dikkat çekti." (aynı yerde)

Yazıcıoğlu, hem Ermeni soykırımı "iddiaların"dan bahsederek, öne sürülenin zaten iddia olduğunu, hem de bu "iddiaların" gerçek dışı olduğunun ispatlanması gerektiğini savunmaktadır. Hazırlanan kitabın da bu "iddialara", hem de "bilimsel" bir temelde cevap vermek için hazırlandığı söylenmektedir. Yani açıkçası: Ermenilerin soykırım konusunda öne sürdükleri zaten iddialara dayanmaktadır, bu iddialarsa gerçek dışıdır. Soykırım diye bir şeyden bahsedilecekse eğer, Ermeni mezaliminden, Türk soykırımından bahsedilmelidir. Ne de olsa, Ermeniler Ruslarla birlik olup Türklerin çoğunu trajik bir biçimde katletmediler mi? İşte, hakim sınıfların ve savunucularının gelinen yerdeki yaklaşımı böyledir.

Soruna yaklaşım bağlamında durum böyleyken; tehdit, intikam, suikastler bağlamındaysa sorun kısaca şöyledir:

Bilindiği gibi, 1996 Kasım ayında Susurluk'ta bir araba kazası oldu. Bu kazada ölenlerden biri de, Abdullah Çatlı idi. Aynı arabada, kazadan yaralı olarak kurtulan DYP milletvekili Sedat Bucak'ın da bulunması, devlet, mafya ve siyasetçilerin içiçeliğini kamuoyunun gözü önüne serdi.

Susurluk kazası sonrası yapılan protesto eylemleri, son yılların en kitlesel eylemleri oldu. Hakim sınıflar içindeki çelişkiler kızıştı, herkes birbirini "temiz siyaset"e çağırdı. Tüm gelişmeler sonrasında kurulan Anasol-D hükümetinin Başbakanı M. Yılmaz, sorunu çözmeyi "onur" sorunu olarak koydu. *"Başbakan olarak elimde gelen her şeyi, yetkimi kullanacağım"* diye and içerken, asıl yetkilerin MGK'nın elinde olduğunu da gözardı ediyordu.

Sonuçta, Başbakan bir sorumlu atadı ve bu sorumlu da Başbakan'a bir rapor hazırlayıp sundu. 120 sayfalık raporda, zaten burjuva medyada kamuoyuna yayınlanan bilgiler toparlanıp biraraya getirildi. Ve tartışma başladı. Neyi açıklayıp açıklamayacakları üzerine fırtına koparıldı. Sonuçta, bazı bilgileri açıklamamaya karar verdi Başbakan Mesut Yılmaz.

İşte bu açıklanmayan bölümlerdeki bir konu, faşist Türk devletinin ASALA'ya karşı, daha doğru ifade edilirse Ermenilere karşı yaptığı, yaptırdığı suikastler, eylemler, katletmeler ve benzerin ilişkindi.

Bu tartışmaya, Abdullah Çatlı'nın ASALA'ya karşı eylemlerde hangi rolü oynadığı sorunu da karıştı. Ne de olsa Çatlı "kahraman" değil miydi?

Sözkonusu tartışmalar, faşist Türk devletinin Ermenilere karşı savurduğu tehditleri pratiğe geçirdiğini bir kez daha ortaya koydu.

Son dönemde öne çıkan diğer bir tartışma da, 12 Eylül 1980 cuntası döneminde, Turizm Bakanlığı ile Başbakanlık Basın-Yayın ve Enformasyon Genel Müdürlüğü'nde üst düzey görevlerde bulunan Ercan Çitlioğlu'nun, "Yedekteki Taşeron, ASALA-PKK" adlı kitabının ikinci baskısında öne sürdüğü Agop Agopyan'ın yaşadığı iddiasına ilişkindir.

ASALA'nın liderliğini yapan Agop Agopyan'ın Abdullah Çatlı'nın da katıldığı eylemlerden birinde, 1988 yılında, Atina'da öldürüldüğü sanılıyordu. Ercan Çitlioğlu'nun *"Ermeni Terör Örgütü Asala'nın lideri Agopyan şu anda Beyrut'ta yaşıyor."* biçimindeki açıklaması, burjuva medyada ASALA üzerine de yeniden tartışmalara yol açtı.

Ermenistan'da Levon Ter Petrosyan'ın istifa etmesi ve devamında, daha önce, 1994 yılında çalışmaları durdurulan açık Ermeni milliyetçisi Taşnaksütyun Partisi üzerindeki yasağın kaldırılması, Türk medyasında "ASALA yeniden hortlayabilir" vb. haberleriyle verildi ve bu konu da tartışıldı.

Gerek Susurluk kazası çerçevesinde yürütülen tartışmalar, gerekse de Ermenistan'daki gelişmeler bağlamında yürütülen tartışmalarda, Ermeni düşmanlığının körüklenmesine devam edildi, ediliyor. Hakim sınıflar, ne olur ne olmaz, ASALA yeniden ortaya çıkarsa deyip, "önlemlerini" şimdiden almaktadırlar...

Faşist Türk hakim sınıflarının, burjuva yazarların ve bilimum Türk medyasının tavrı, değişik düzeylerde de olsa soykırımcı geleneği sürdürmektir.

Ermeni sorunu bağlamında inkarcı, şoven tavırlarla, Ermeni düşmanlığını körüklemek ve diasporadaki Ermenilere karşı suikastler düzenlemek biçiminde devam eden soykırımcılık; Kuzey Kürdistan'da ve Güney Kürdistan'da da Kürt ulusu üzerinde sürdürülmektedir. Faşist Türk devleti varlığını sürdürdükçe bu soykırımcılık, katliamcılık da varolacaktır.

Ermeni soykırımının hesabını sormak ve yeni katliamlara izin vermemek için sadece bir yol vardır: Faşist Türk devletini, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesiyle yerle bir etmek!

Değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliğini ve ortak mücadelesini sağlayabilmenin bir yolu, Ermeni soykırımı karşısında proleter enternasyonalist tavrın hakim kılınmasından geçer.

Bu bilinçle, faşist Türk devletinin ve savunucularının gerçek yüzlerini teşhir etmek için her imkanı kullanmak, şoven ve milliyetçi düşüncelerle dolu olan işçi ve emekçileri proleter enternasyonalist düşüncelere çekmek için çalışmak gerekiyor...

Bu bilinçle iş başına yoldaşlar!

13 Mart 1998 ▲

Yaşasın 8 Mart, Uluslararası İşçi ve Emekçi Kadınlar Günü!

Çeşitli ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçi kadınlar, ev kadınları, devrimciler, yoldaşlar!

Emekçi kadınların uluslararası mücadele günü olan 8 Mart'ta, biz Bolşevikler olarak tüm ezilen ulus ve milliyetlerden, işçi ve emekçi kadınlara, ev kadınlarına sesleniyoruz...

1998 yılına girerken; işçi ve emekçi kadınların durumunda yine değişen bir şey olmadı. Değişen; sadece kadınlar üzerinde daha fazla şiddet ve baskı, daha fazla zulüm, daha fazla cinsiyet ayrımı, daha fazla tecavüz, daha fazla sömürü, daha fazla açlık ve ölüm olmuştur.

Emperyalizmin ayrılmaz yol arkadaşı olan savaş, tüm dünyayı savaş çığırtkanlığı ve ırkçılıkla tehdit ediyor. İşte Türkiye ve Yunanistan arasındaki sürtüşme, Afganistan'daki iç savaş! Emperyalist savaşlar, bu savaşların yürüdüğü tüm ülkelerde insanlara açlık, tecavüz, sefalet getiriyor. Çocukların ölümü ve yıkımı oluyor...

İşte ülkemiz Kuzey Kürdistan-Türkiye'de PKK'ya karşı yürütülen haksız savaş, tüm iğrençliğiyle devam ediyor. Yakılan, yıkılan köyler, göçe zorlanan insanlar, Güney Kürdistan'a saldırılar, faili meçhul(!) cinayetler, ev baskınları, sokak infazları, gözaltında kaybolanlar, işkence görenler, bütün bunlara muhalefet ettiği için kapatılan, cezalandırılan sosyalist dergi ve gazeteler; bütün bunlardan en ağır şekilde nasibini alanlar, yine işçi ve emekçi kadınlar olmuştur...

Tüm milliyetlerden işçi ve emekçi kadınlar, ev kadınları, devrimciler!

Tüm dünyada olduğu gibi, bu gerici emperyalist savaşlardan en çok etkilenenler işçi ve emekçi kadınlardır. Savaşta tecavüze uğrayanlar kadınlardır; çıplak cesetleri sergilenenler gerila kadınlardır; tutuklamalarda çıplak arananlar, taciz ve tecavüzlere uğrayanlar yine kadınlar olmuştur...

Bütün bunların sorumlusu, erkek egemenliği de demek olan emperyalizmdir! Onun için diyoruz ki: Emperyalizm; barbarlıktır, faşizmdir, ırkçılıktır, gericiliktir, haksız savaşlardır! Emperyalizm demek, soykırım demektir!

İşçi ve emekçi kadınlar, yoldaşlar, devrimciler!

Emperyalizm senin için, her şeyden önce erkek egemenliği demektir! Hayatın her alanında erkeklerin kadınlar üzerindeki baskısının garantisi demektir! Kadınlar için baba, kardeş, koca dayağı demektir! Aile içinde kadınlara yönelen cinsel baskı ve tecavüz demektir! Sokakta cinsel taciz demektir! Sana rağmen, senin adına emperyalist nüfus planlaması demektir!

Emperyalizm demek; fabrikada erkeklerle aynı işi yaptığın halde daha az ücret almaktır. Kriz dönemlerinde, kadınların en önce işten atılarak eve gönderilmesi demektir. Evin tüm işinin ve çocuk bakımının kadınların üzerinde olmasıdır. En sağlıksız işlerde, en düşük ücretle kadınların çalıştırılması demektir!

Emperyalizm demek; Kürt kadınları ve diğer milliyetlerden ezilen kadınlar üzerinde cinsel, sınıfsal, ulusal baskıdır, yani katmerli, üçlü bir baskı demektir.

Emperyalizm demek; tum sömürü düzenlerinde olduğu gibi, kadınların bir de din afyonuyla köleleştirilmesi demektir!

Tüm bunlar, kadınlar için kader değildir, olamaz!

İşçi ve emekçi kadın! Ev kadını!

Daha ne kadar susacaksın? Bütün bunları erkek sınıf kardeşlerinle beraber değiştirip sömürüsüz bir dünya yaratmak senin ellerindedir! Onun için diyoruz ki: Zincirlerinizden başka kaybedeceğiniz birşey yok. Ama, kazanacağınız koskoca bir dünya var! Onun için diyoruz ki: Haydi, devrim ve Sosyalızm için mücadeleye!

Çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçi kadın, ev kadını!

Kurtuluş; özel mülkiyetin, sömürünün, erkek egemenliğinin olmadığı, ev işleri ve çocuk bakımının toplumsallaştırıldığı, eşit işe eşit ücretin olduğu, tüm insanlar gibi senin de insanca yaşaman demek olan Sosyalizm ve Komünizm'dedir!

Tüm milliyetlerden işçi ve emekçi kadınlar! Ev köleliğini tarihin çöplüğüne atmak için size sesleniyoruz! Ev kadınları!

Biz Kuzey Kürdistan-Türkiye'li Bolşevikler ücretli ya da ücretsiz, esasen "ev köleliğine" karşıyız. İster erkek egemen sistemin etkisiyle ev kadınlığını kendileri benimsemiş olsun; isterse işsizlik, çocuk bakımı vb. gibi nedenlerle ev kadınlığını seçmek zorunda bırakılmış olsun, ev kadınlığı, ömür boyu mutfak ve çocuk odasına mahkum olan kadınların körelmesi, başka yeteneklerinin geliştirilmemesi anlamına gelmektedir. Onun için diyoruz ki: Örgütlen ve örgütlü mücadeleni karşıdevrim cephesine yönelt!

Sosyalizm'i kurmak, Komünizm'e varmak senin ellerindedir. Bunun da yolu, Bolşevik Parti bayrağı altında örgütlü mücadeleden geçmektedir...

Sosyalizm'in yolunu açacak ve demokratik devrimi gerçekleştirecek olan tek güç, BOLŞEVİK PARTİ'dir! Seni de kurtuluşa götürecek olan tek örgütlü güç BOLŞEVİK PARTİ'dir!

İşçi ve emekçi kadınlar, onun için diyoruz ki: Kurtuluş; işçilerin, köylülerin demokratik halk devriminde! Sosyalizm'de!

Tüm ezilen ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçi kadınlar!

Hepinizi BOLŞEVİK PARTİ'de örgütlenmeye, BOLŞEVİK PARTİ'ye güç vermeye çağırıyoruz... Kaybedeceğiniz; dayaktır, cinsel baskıdır, sömürüdür, ezilmedir, aşağılanmadır! Ama, kazanacağınız; sömürüsüz, baskısız, yepyeni bir dünyadır!

–Kahrolsun erkek şovenizmi!

–Kahrolsun emperyalizm, faşizm ve her türlü gericilik!

–Eşit işe eşit ücret!

–Kadın ücretleri derhal artırılsın!

–Her kadına iş; 7 saatlik iş günü!

–5 günlük iş haftası!

–Haydi 8 Mart'ta mücadeleni alanlara taşı!

–Ya barbarlık, ya Sosyalizm!

–Kahrolsun cinsiyet ve ücret köleliği!

–Kahrolsun erkek egemenliği!

–Kahrolsun erkek şovenizmi!

–Kahrolsun emperyalizm!

–Kahrolsun faşist Türk devleti!

–Yaşasın Uluslararası İşçi ve Emekçi Kadınlar Günü!

–Ev kadını ücretlendirilmelidir!

–Yaşasın işçi ve emekçi kadınların mücadelesi!

–Yaşasın Bolşevik Parti

–Bolşevizm yenecektir!

26.01.1998 ▲

BOLŞEVİK PARTİ

Kuzey Kürdistan-Türkiye

Taksim'de, 8 Mart Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla yapılan miting üzerine...

İstanbul'da 2 ayrı kadın platformu oluşmuştu. Bunlardan biri, "Özgürlük Örgütlü Güçte Kadın Platformu"ydu. İkincisi ise, ÖDP, DİSK ve feministlerin yer aldığı kadın platformuydu.

Polis, miting için Abide-i Hürriyet Meydanı dışındaki tüm başvuruları reddetti. Bu gelişme üzerine, devrimci örgütler, demokratik kitle örgütleri ve çeşitli yönlerden gelen kitle, korsan yapılacak miting için Taksim'de buluştu.

Biz de İstiklal Caddesi'nden gelen bir gruba katıldık, ***"İşte, evde, sokakta... Kahrolsun erkek egemenliği!"*** yazılı, kırmızı-sarı pankartımızı açarak beraberce Taksim'e yürüdük. Daha sonra ***"Hocalar, paşalar tarihin çöplüğüne! Kadının kurtuluşu devrimle!"*** pankartını taşıyan arkadaşlar da diğer gruplarla alana geldi. Diğer arkadaşların gelmesiyle grubumuzu oluşturduk.

Tüm grupların alana gelmesiyle miting başladı. Sayısı 6 bine ulaşan kitle canlı ve militan bir miting gerçekleştirdi. Bızler, *"Cinsel, ulusal, sınıfsal baskıya son!"*, *"Kadınlar uyanın harekete geçin, savaşın!"*, *"Yaşasın halkların kardeşliği!"*, *"Yaşasın Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı!"*, *"Emekçi kadınlar elele, yeni bir dünya için mücadeleye!"*, *"Geliyor gelecek, Bolşevizm yenecek!"* gibi sloganları attık. Alanda, yoğun olarak, kadınlarla ilgili Bolşevik Parti imzalı kuşlama yapıldı ve Merkezi Kadın Komisyonu'nun bildirileri dağıtıldı. Burada, bantlarla yazılı olan pankartın bantları söküldü ve bunlarla üzerinde *"Kahrolsun erkek egemenliği!"* yazan *"BOLŞEVİK PARTİ"* imzalı bir pankart asıldı.

Saat 13.00 sularında, faşist polis,

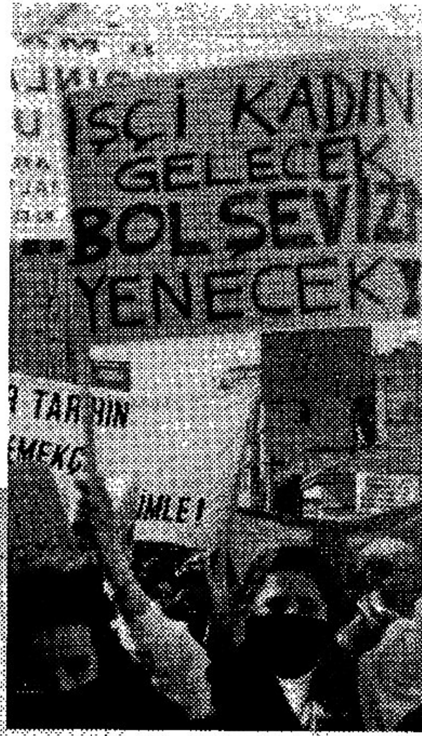
basının bulunduğu Sular İdaresi'nin çatısına "yasadışı pankart asılıyor" gerekçesiyle bazı basın mensuplarını ve gençleri döverek gözaltına almaya başladı. Bunun üzerine kitle, polisi yuhladı ve hep birlikte "Faşist polis!", "Katil polis!" gibi sloganlar haykırıldı. O sırada, bir arkadaş bizi uyardı. Polisin saldırı hazırlıkları yaptığını ve dikatli olmamız gerektiğini söyledi. Daha sonra durum gerginleşti ve bir arkadaş yavaş yavaş pankartları toplayıp dağılmamızı önerdi, bu öneriye bir iki arkadaş karşı çıktı.

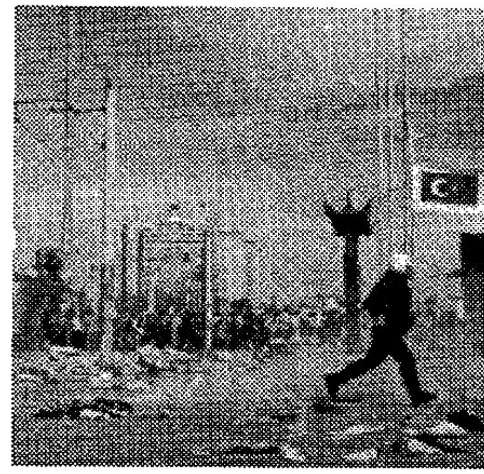
Bu arada bazı grupların mitinge hazırlıklı olarak geldiklerini gördük. Polisler, yığınak yaparak coplarıyla kitleye azgın bir şekilde saldırdı. Bu sadırıda onlarca insan yaralandı ve birçok kişi de ezilme tehlikesi geçirdi. Kitle, bu saldırıyı taşlı, sopalı bir direnişle geri püskürttü. Kısa dönemde takviye yapan polis, kitleye tekrar saldırdı. Göz yaşartıcı bomba ve biber gazı atarak kitleyi birkaç parçaya böldü.

Fakat sokak aralarına kaçan kitle, bazı banka ve dükkanların camlarını kırdı ve Beyoğlu Emniyet Müdürlüğü ve polis araçları taşlanarak tahrip edildi. Bu esnada polis hedef seçerek kitlenin üzerine ateş açtı, açılan ateş sonucu iki kişi yaralandı ve 100'e yakın kişi gözaltına alındı.

Bir BP okuyucusu. ▲

8 MART; Dünya Emekçi Kadınlar Günü kutlandı... Ama nasıl?

New York'ta sömürüye karşı mücadele bayrağını kaldıran işçi kadınlardan 118'inin devletin polislerince katledilmelerinden 141 yıl sonra, bu bayrağın elden ele taşındığının kanıtı olarak, ülkemizde bu yıl da alanlara çıkılarak 8 Mart'ın geleneği yaşatılmaya çalışıldı.

Yapılan bir dizi eylemin gelişimi hakkında izlenimler edindik. Birçok eylemde, devletin faşist saldırılarına rağmen, mücadele bayrağı elden bırakılmadı. Reformizmin tüm "barış" istemlerine rağmen, burjuvazi, savaş kurallarına göre sınıf mücadelesi veriyor. İşçi ve emekçi kadınlar, bu saldırılar karşısında yer yer güvenlik güçleriyle çatışarak New York'lu sınıf kardeşlerinin mücadele geleneğini yaşatarak devrimin bayrağını yükseklerde tuttular.

Ancak birçok eylem, New York'lu sınıf savaşımcısı işçi kadınların mücadele ruhuna ters, reformist bir şekilde gerçekleşti. Bu eylemlerden biri, 7 Mart günü Taksim'den başlayıp TÜYAP'ta biten eylemdi...

Bu eylemin esas amacı, Diyarbakır'daki Kürt kadınlarıyla dayanışmada bulunmak için Diyarbakır'a gidecek olan kadınları yolculamaktı.

Yürüyüşçüler içinde ağırlığını hissettiren ÖDP, EMEP, SİP, HADEP, DBP ve KESK'li kadınlar, tüm eylem boyunca kendi yapılanmalarına uygun bir şekilde reformist talepleri öne sürmekle yetindiler.

Temel sloganları, *"Kadınlar savaş istemiyor!"*, *"Kadınlar dayanışmaya!"*, *"Yaşasın kadın dayanışması!"*, *"Savaşa hayır; barış hemen şimdi!"*, *"Dünya yerinden oynar kadınlar özgür olsa!"*, *"Emekçi kadınlar politik mücadeleye!"*... vb. idi.

Burjuvazi, fazla değil, bu sloganlar atılmasından bir gün sonra, tüm gericiliğiyle emekçi kadınların eylemlerine saldırdı! İstanbul-Taksim, Diyarbakır... Onlarca gözaltı ve yaralanma! Beyoğlu Emniyet Müdürlüğü'nde görevli polislerin halkın üzerine sıktığı kurşunlarla bir kadın ağır yaralı!

Eylemdeki Kürt kadınlarının, *"Bimre koleti! Biji aşiti!"*, *"Biji yekitiya jinen Kurd!"*, *"Çeteler mecliste, Leyla Zana hapiste!"* şeklinde attıkları sloganlardan Leyla Zana ile ilgili olan doğru olmasına rağmen, diğer sloganlar reformizmin ve milliyetçiliğin çıplak ifadesidir. Bunlarla, *"Bimre Koleti! Biji Azadi!"* gibi özgürlüğü haykıran bir slogan değiştirilerek, özgürlük "barış"a kurban edilmektedir.

Bu noktadaki reformizm, *"Yaşasın Kürt kadınlarının birliği!"* şeklindeki milliyetçi sloganla kendini örtmek istemektedir. Ayrıca, 8 Mart'ın, Dünya Emekçi Kadınlar Günü olduğu, onun dünyadaki tüm emekçi kadınların birliğini ifade eden bir gün olduğu düşüncesiyle de ters düşülmektedir.

Bu eylemi düzenleyenler, *"Yaşasın Dünya Emekçi Kadınlar Günü!"* diye sloganlar atacakları yerde, sömürücü burjuva kadınları da içeren *"Yaşasın 8 Mart Kadınlar Günü!"* diyerek, hemcinsleri olan Işılay Saygın'larla, Tansu Çiller'lerle, Thatcher'lerle, Körfez'de savaşın başkışkırtıcılarından olan ABD'nin Dışişleri Bakanı Albright'lerle birlikte erkeklere karşı, (işçi-emekçi erkek mi, yoksa dünyayı aralarında paylaşma kavgası yürüten büyük sermaye sahipleri erkekler mi; hiçbir fark görmeyerek!) savaş açtıklarını ilan ediyorlardı.

Kendilerini bu duruma getirenin erkek egemen sistem içinde hakimiyetini sürdüren burjuvazi olduğunu göremeyecek kadar gözü kapalı bir şekilde!

Clara Zetkin'in 8 Mart'ın neden "Dünya Emekçi Kadınlar Günü" olarak ilan edilmesini önerdiği ve tüm kadınları içeren "Dünya Kadınlar Günü" şeklinde bir tanımlamaya girmediği, bunlar için hiç önemli değildi!

En önemlisi de, kadınların özgürleşmesi için, sermayenin egemenliğinin kadın ve erkek işçilerin, emekçilerin ortak birliği sonucunda DEVRİMle yıkılması gerektiğini, yerine işçilerin-köylülerin iktidarının kurulması ve oradan Sosyalizm'e doğru ilerlenmesi gerektiğini hiç mi hiç dile getirmediler.

Emekçi kadının özgürleşmesinin temel anlamının ekonomik özgürlük demek olduğunu, bunun için işçi sınıfının ve emekçilerin siyasi iktidarının önşart olduğunu, kadının özgürleşme mücadelesinin devrim ve Sosyalizm mücadelesinin bir parçası olarak yürütülmesi gerektiğini kavramak gerekiyor. Sosyalist bir toplumda, kadına toplumun tüm alanlarında fırsat eşitliği sağlanacak ve kadının önündeki tüm engeller bir bir ortadan kaldırılacak ve ancak o zaman, kadın kendisinin efendisi olarak, sınıfların olmadığı komünizmin son evresine doğru erkek yoldaşlarıyla ilerleyecektir.

İşte ancak o zaman, kadın işsiz kalmayacak, çocuk bakımı işçi-köylü sovyetleri devleti tarafından üzerlenecek, ev işleri toplumsallaştırılacak, ta-

ciz ve tecavüz son bulacak, herkesin özgür bir şekilde, istediği insanla gönüllü bir temelde yaşama olanağı olacaktır...

Eylemlerde, bazen bazılarının doğru olarak, *"Kadınların özgürlüğü Sosyalizm'de!"* diye sloganlar atması, genel durumu değiştirmiyor. Ya da *"İş, ekmek, özgürlük! Kahrolsun faşist diktatörlük!"* şeklindeki slogan da, soruna yüzeysel olarak bakıldığında problem olmamasına rağmen, devrimden hiç bahsedilmediği zaman, reformist bir slogan olarak kalıyor.

Hele hele, her iki sloganı atanların neredeyse yalnızca burjuva demokrasisinin kırıntılarıyla beslenen legal imkanlarla mücadeleyi yürütmek istediklerini bildiğimizde, sorun daha netleşir ve reformizmın bu eylemde genel olarak etkin olduğu saptanabilir.

Her komünist ve devrimci bugünden başlayarak, bulunduğu her yerde erkek egemen sisteme ve bu sistemden kaynaklanan erkek şovenizminin tüm görüntülerine karşı mücadele etmek zorundadır. Ve kadın erkek eşitliği için, bugünden pratik adımlar atmak için mücadele etmelidir.

Unutulmamalıdır ki, esas sorun erkek egemen sistemden kaynaklanmaktadır ve mücadelenin sivri oku buna karşı yöneltilmelidir.

Unutulmamalıdır ki, burjuvazi işçileri ve emekçileri cinslerine, milliyetlerine, dinlerine, mezheplerine, renklerine göre bölerek bugüne kadar yönetmeyi becermiştir. Yine burjuvazi, devrimden korktuğundan, reformcu girişimleri, hareketleri, proletaryanın önderliğinde gelişecek olan şiddete dayalı devrimi engellemek için kullanmaktadır. Bundan ötürü, milliyetçiliğin ve reformculuğun hakimiyetinde kutlanan bir 8 Mart, hem New York'lu kadın işçilerin burjuvaziye karşı verdikleri mücadelenin geleneğine terstir, hem de Clara Zetkin yoldaşın, proletaryanın, proletarya diktatörlüğü için verdiği devrim mücadelesinin bayrağının kadın, erkek işçiler ve emekçiler tarafından beraberce omuzlanması şeklindeki temel görüşlerine ve yaşam tarzına terstir.

Bu yüzden, 8 Mart'ı devrimci ruhuna uygun bir şekilde kutlamak için biz Bolşevik komünistler daha yoğun bir çalışma içerisine girmeliyiz.

Bu iş, bizim işimizdir!

Görev başına!

9 Mart 1998 ▲
İstanbul'dan
bir Bolşevik Parti taraftarı

Cumartesi Anneleri...

Cumartesi annelerinin, Galatasaray Lisesi önündeki oturma eylemi 147. haftasındaydı. Onlar, yaşamın tüm zorluklarına rağmen, hava koşullarının kah dondurucu soğuğuna, kah kavurucu sıcağına aldırmadan, faşist devletin psikolojik ve açık terörcü saldırılarına karşı, bıkmadan usanmadan mücadele ettiler. Onlar, anne olarak, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nden bir gün önce de bu alandaydılar. Onlar, Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü kutlamaya da hazırlanıyorlardı, ama büyük bir buruklukla. Faşist devlet, insanlık ve demokrasi düşmanı siyasetleriyle, uyguladığı faşizmle kiminin gencecik yavrusunu, kiminin eşini, kiminin kardeşini alıp götürmüştü... Ama tüm bunlar, onları hiçbir zaman susturmadı, susturamazdı da. Çünkü faşist devlet, gözaltında kayıplarla zaten susturmayı amaçlıyordu. Hayır dedi onlar, bin kere hayır! Onlar bir o kadar daha sarıldılar çocuklarının, eşlerinin katillerinin bulunması mücadelesine, bulunup hesap sorulması kavgasına!

Bu sefer daha da güçlüydüler. Çünkü, demokrasiden yana olduğunu iddia eden partilerden SİP, EMEP, ÖDP ve DP'den kadınlar da yanlarındaydı. Bu kadınlar, her ne kadar reformist siyasetlerin arkasından gitseler de, büyük bölümü Sosyalizm'e inanıyor ve büyük bir bölümü bu devletten, parlamentoda taht kurarak hesap sorulamayacağını biliyordu; aynı Cumartesi annelerinden bir bölümünün de bunu bildiği gibi!...

KESK'ten emekçi kadınlar da destek verdiler bu eyleme... Bu devletin faşist polisi, Ankara'da ve daha bir dizi yerde hunharca saldırmadı mı onlara? Onlarca kezdir faşist saldırılara uğradılar, birçok kereler gözaltına alınıp işkence edildiler... Ama onlar da geri adım atmadılar, atmayacaklar. Grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkını yasallaşması gerçekleşirse, bu, bir ilk adımdır diyorlar. Bazıları devrimin çözüm olduğunu görüyorlar. Evet DEVRİM! Demokrasi o devrimle gelecek! Cumartesi analarının eylemlerine önderlik ettiklerini düşünen bir dizi burjuva feminist kadının tüm yanlış yaklaşımlarına; devrimci fikirlerin, farklı fikirlerin bu platformda dile getirilmesine karşı çıkan yasakçı zihniyetin bu engellemelerine rağmen, DEVRİM FIRTINASI esecektir ve ancak o zaman bu faşist devletten hesap sorulacak ve gözaltında kaybedilenlerin öcü alınacaktır...

İşte Cumartesi anaları bunun için örgütlenmelidir. İşçi sınıfı ve emekçi sınıfının büyük bölümünü kazanacağımız, kazanmamız gerekli olduğu gibi; bıkmadan usanmadan bu analarımızın yanında yerimizi alacağız, mücadele edeceğiz ve onları da kazanacağız.

10.03.1998, Bolşevik Parti taraftarı. ▲

Abide-i Hürriyet'te 8 Mart...

"8 Mart Kadın Platformu"nun düzenlemiş olduğu 8 Mart Kadınlar Günü'ne yaklaşık olarak 2500 kadın ve erkek katıldı...

8 Mart günü gerçekleşen bu eylemde herhangi bir olay çıkmadı. Bunun en temel nedeni, devletin ortaya koyduğu sınırların pek aşılmamış olmasıydı. DİSK'in bünyesinde yeralan DİSK-Tekstil ve Birleşik Metal-İş sendikalarının da yaklaşık 300 kadınla katıldığı bu eylemde feminist, milliyetçi ve reformist yaklaşımlar önemli bir ağırlık taşımaktaydı.

Kürt kadınının uğradığı haksızlıklar somutunda, Kürt ulusunun sorunlarının dile getirilmesi olumluluğu, bu sorunu ortadan kaldırmamaktadır. Her ne kadar eylemde yeralanlar bunu kabul etmeseler de, gerek taşınan pankartlarda ve gerekse atılan sloganlarda bunu görmek mümkündü.

Devrim propagandasını yapma görevini, az sayıda devrimci, sosyalist dergi taraftarı üstlenmiş gibiydi. Bu arkadaşlar, az sayıda olmalarının verdiği dezavantajla ve kortejin en sonunda da yer almalarının bir sonucu olarak, seslerini fazla duyuramadılar. Miting alanında ise, eylemi düzenleyenler propaganda yapma hakkını tek başına kendilerinde bulduklarından dolayı, miting alanındaki kitleye de seslerini fazla ulaştıramadılar.

8 Mart, düzenlenen bu eylemde de "Dünya Kadınlar Günü" olarak kutlandı. Burada da sınıfsal saf tutma yerine cinsel farklılık ve ulusal farklılık esas öğe olarak görüldü. Böylece, 8 Mart'ın burjuvaziye karşı bir mücadele günü, bir savaş günü, bir sınıf kavgası günü olarak kutlanması engellenmiş oldu.

Milliyetçilik ve reformizm kendisini olduğundan fazla hissettirdi. Gelecekte bunu engellemek, bizim görevimizdir ve biz bu görevı yerine getirmeye mecburuz ve gerekeni yapacağız...

9 Mart 1998 ▲
Bir Bolşevik Parti taraftarı

"Gözaltında tecavüz ve taciz" konulu panelden izlenimler...

Panel, 28.02.1998 tarihinde Beksav'da yapıldı.

İlk konuşmacı, önce kendini tanıttı. Birçok avukatın bir araya gelerek "Hukuk Projesi" adını verdikleri proje adına konuştu. Bu projenin tecavüze, tacize ve şiddete uğrayan öncelikle kadınlar ve erkeklere yardım etme amacı taşıdığını belirti. Cinsel şiddete uğrayan kadınların yalnızca bu ülkede değil, her yerde olduklarını söyledi.

Konuşmasının devamında şunları anlattı:

Türkiye'de cinseliğin bir tabu olduğun biliyoruz. Bu nedenden dolayı, genelde kadınlar bunu açıklamaktan korkuyor ve istemiyorlar. Diğer bir neden de, ailelerini zor duruma sokacaklarından çekiniyorlar. Bir diğer sorun da, psikolojik yandır. Tecavüz ve taciz, kadınlar üzerinde büyük etkiler bırakır. Psikolojik izler hiç geçmemektedir. Gözaltında tecavüz ve tacize uğrayan kadınlar, bunları açıklamalıdırlar. Namus kavramının halen çok önemli olduğu bu toplumda, kadınların çok daha zorlandıklarını biliyoruz. Cinsel şiddeti maruz kaldıklarını açıklayan kadınların çoğunun, yaşadıkları bölgelerde kalmaları olanaksızlaşıyor, onlara baskılar yapılıyor ve çoğu taşınmak zorunda kalıyorlar. Bunlardan biri olan Şükran Ay, kendine uygulanan cinsel şiddeti açıkladıktan sonra kendi bölgesinde kalmaya devam etti, fakat uzun sürmedi, ona da baskılar yapıldı ve o da Batı'ya göç etti. Bunları yaşıyan kadınlarla dayanışma içinde olmak ve onları desteklemek gerek..Bize başvuran 48 kadın var. Bunlardan 11'i cinsel tecavüz, diğerleri ise cop veya başka cisimler sokmak veya çırılçıplak soymak gibı tacizler ki, bunlar tecavüz sayılmıyor. TC yasalarında cinsel şiddet, ancak penis kadının cinsel organına girdiği zaman gerçekleşmiş sayılıyor. Öbürleri sarkıntılık sayılıyor. Bunları kınıyoruz ve bunları da tecavüz sayıyoruz. Bilindiği gibi, yeni yasa tasarısı da yeterli değildir, hatta geri bir adımdır. Diyarbakır'da 11 yaşındaki küçük bir kıza bile tecavüz edildi. Dava halen Yargıtay'da. Daha 21 dosya da Yargıtay'dadır ve bunlar halen sonuçlanmamıştır.

Bu proje, gözaltında şiddet konusunda, siyasi ve adi suçlu tutuklular arasında ayrım yapmıyor. "Gözaltında Cinsel Şiddet" adı altında Adana'da bir panel yaptık. Bu panele toplam 300 civarında kadın katıldı. Bu kadınlardan beşte birinin ağlamaya başladı-

ğını gördük ve anlatmalarını istedik, ama kimse anlatmadı. Daha sonra bire bir konuştuğumuz kadınlar, uğradıkları şiddetleri anlattılar.

Gözaltında cinsel şiddete uğrayan kadınların psikologlardan aldıkları raporlar geçerli sayılmıyor. Bu, diğer birçok ülkede geçerli sayılıyor. Bunun içinde mücadele etmek gerekiyor. Bu sözlerle koşmasını bitiren konuşmacı Almanya'dan geliyordu. İsmi Jutta idi.

Daha sonra, soru ve cevaplara geçildi. Bir kadın, cinsel şiddetin yaş sınırı var mı diye sordu. Yaş sınırının olmadığı belirtildi. Bir diğer soru ise, gelişmiş ülkelerde gözaltında cinsel şiddetin olup olmadığıydı. Konuşmacı, ben ancak kendi yaşadığım Almanya'dan kısaca bir şeyler söyleyebilirim dedi ve Almanya'da böyle bir şeyle karşılaşmadığını ve duymadığını söyledi.

Panelin ikinci konuşmacısı Ayşe Yılmaz, gözaltında cinsel şiddetin toplumsal boyutlarını kısaca anlatı.

Gözaltında cinsel şiddetin çok yaygın olarak kullanıldığını, bunun yalnız kadınlara değil, aynı zamanda erkeklere de yapıldığını belirtti. Tecavüze uğrayan insanların sonraki yaşamlarında içine kapanık yaşadıklarını, toplumsal soyutlandıklarını söyledi.

25 Kasım nedeniyle oluşturulan oluşumun bir dizi eylem yaptığını ve bu yapılan eylemlerin devleti sarstığını da sözlerine ekledi. İnsan gururuyla oynanmasına izin vermeyelim diyerek konuşmasını bitirdi.

Panelin üçüncü konuşmacısı Dr. Şebnem, olayın tıbbi yönünü kısaca anlatı. Cinsel şiddetin işkenceden çok daha ağır olduğunu söyledi. Adli tıbbın bağımsız olmadığını, ama Çapa ve bazı hastanelerden bağımsız rapor olma imkanı olduğunu anlattı. Cinsel şiddete uğrayan insanların doktora gidecekleri zaman, imkan varsa, yıkanmadan ve elbiselerini değiştirmeden gitmelerinin gerektiğini söyledi.

Daha sonra, paneli dinleyen bir arkadaş, son dönemde Türkiye'de yaygınlaşan panel modasına karşı olduğunu, herkesin kendi düşüncelerini ifade edebileceği tartışma toplantılarının yapılmasını önerdi ve bu öneri destek buldu.

3 Mart 1998 ▲
Bir Bolşevik Partizan okuru.

Bir 8 Mart kutlaması üzerine...

DİSK-Tekstil Sendikası 2 no'lu şubesinin düzenlemiş olduğu "8 Mart Emekçi Kadınlar Günü", 1 Mart'ta Aksaray'da, Ankara Birlik Tiyatrosu'nda kutlandı.

Bu kutlamaya katılmamızdaki esas neden, hem reformist bir sendikanın düzenlemiş olduğu "8 Mart, Emekçi Kadınlar Günü"nün nasıl kutlandığını görmek, hem de hazırlanmış olan tiyatroyu izlemekti. Tabii ki bundan çıkaracağımız dersler de olacaktı. Kutlamaya yaklaşık 250 kadın ve erkek katıldı. Kadın erkek oranı yarı yarıya sayılırdı.

Kutlama, 2 no'lu Şubenin Kadınlar Komisyonu Başkanı'nın bir yazı okumasıyla başladı. Yazının içeriğini, 8 Mart'ın çıkışı, kadın erkek eşitliği, eşit işe eşit ücret, feminist yaklaşımlara karşı kadın ve erkeklerin ortak mücadelesi şeklinde özetleyebiliriz. Bunun ardından DİSK Başkanı Rıdvan Budak izleyicilere hitap etti. O da, kadın-erkek eşitliğinin sağlanması için kadınların beklememesi gerektiğini, kadınların kota talebinde de bulunmadan –ki kendileri kotayı doğru ve gerekli görmüyorlarmış– eşitliği yakalamak için mücadele etmeleri gerektiğini savundu ve kendilerinin kadınımsı, yani feminist bir yaklaşıma hoş bakmadıklarını da açıklamadan edemedi. Bu konuşmalara herhangi bir tepki gelmedi. Protesto edilebilirdi belki, bu yapılmadı. Ancak, bu konuşmalara karşı çıkıp konuşma imkanı da yoktu, çünkü söz hakkı yoktu.

Kutlamanın ikinci bölümünde sıra tiyatrodaydı. Ayşe Emel Mesçi tek başına mükemmel denebilecek düzeyde beş oyun sergiledi. Bu oyunlarda, çok iyi bir şekilde yeni kadının ataerkil yaşam tarzına karşı mücadeleci olması gerektiği, kaderciliğin elin tersiyle itilmesi gerektiği vurgulanarak, geçmişte kralların koyduğu yasalara karşı mücadele edildiği, bugün de mücadelenin gerekli olduğu sergileniyordu.

Diğer bir oyunda ise, sermaye sahiplerinin daha fazla kâr için, kadınları da daha fazla çalıştırdıkları gösterildikten sonra, yoğun çalışma sonucu kadın sağlığının nasıl bozulduğu güzel yorumlarla anlatıldı. Bir başka oyunda ise, dünyanın değişik ülkelerinde ve ülkemizde işkencehanelerde katledilen devrimcilerin –ki bunlar arasında İbrahim Kaypakkaya yoldaş da sayıldı– anısına Almanya'nın Stammheim Cezaevi'nde katledilen Bader Meinhof grubu canlandırıldı. İşkenceye karşı devrimci tavır gösterildi. "Ben Ulrike, bağırıyorum!" adlı oyunda ise, devrimci bir kadının burjuvaziye karşı başkaldırısı konu edildi. Bir başka oyun da, dört faşistin bir antifaşist, devrimci kadına tecavüzü ve buna karşı oluşan kin gözler önüne serildi. Ayşe Emel Mesçi, esasta mükemmel bir oyun sergiledi. Bu oyunlar, kutlamaya gelen bir dizi işçi kadının kafasında soru işaretleri yarattı. Toplantı bu yönüyle başarılıydı.

Fakat toplantıda, reformist sendika önderliğinin erkek şovenisti yüzü ortaya konarak teşhir edilemedi. Toplantıya gelen işçi kadınlara, reformist sendikaların üyelerinin büyük bir bölümünü oluşturan kadınların, neden DİSK-Tekstil Sendikası'nın yönetiminde ağırlıklı olarak yeralmadığı gösterilemedi.

Kutlamanın sonunda atılan –artık sendikalardaki reformistlerin bile attığı– *"İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!"* sloganı da bu durumu değiştirmeye yetmedi. Kutlama sırasında devrimcilerin hiçbiri kendi yayınlarını, ya da bildirilerini bile getirip işçilere ulaştırmaya çalışmadılar.

Kısacası, sendika bürokrasisi rahatsız edilmedi. Onlar kendilerini emekçi kadınların sınıfdaşları olarak satmayı becerdiler. Gelecekte bu fırsatı onlara vermemek gerek!

Bu görev bizlere düşmektedir!

3 Mart 1998, Bir Bolşevik Parti taraftarı işçi. ▲

"ML Parti ve Örgütlerin 5. Uluslararası Konferansı" üzerine...

Uluslararası komünist hareketin birliğini sağlama çalışması yürütme iddiasında olan çeşitli inisiyatifler var. Bunlar hakkında daha önce değişik yazılarda tavır takınmış, bilgi vermiştik...

Bu inisiyatiflerden biri, "Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi"nin savunulması temelinde bir birlik çalışması yürüten **"Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin Uluslararası Konferansı"** adlı inisiyatif.

Bu inisiyatif, 1980'li yılların başlarında öncelikle Amerika'daki Devrimci Komünist Parti'nin başını çektiği, "Mao Zedung Düşüncesi"ni savunan ve kendine açıkça da maoist diyen "Devrimci Enternasyonal Hareket" adlı inisiyatiften değişik, 1980'li yılların ikinci yarısında oluşmaya başlayan bir inisiyatif. Bu inisiyatif, şimdiye dek takriben 2 yıllık aralıklarla yapılan, toplam 5 konferans gerçekleştirdi.

Biz, esasta Marksist-Leninist görüşleri bu Konferans içine taşımak, bu Konferansa katılan değişik güçlerle doğrudan doğruya temas kurup tartışmak amaçlarıyla parti olarak 5. Konferansa katılmak için müracaat etmiştik. Katılmanın önşartı olarak, önümüze 4. Konferansta kabul edilen "Örgütsel Kurallar" çıkarılmış, bu kuralları kabul ettiğimizi açıklamamız istenmişti.

Kamuoyu önünde açık ideolojik mücadele ilkesini açıkça reddeden, bırakalım kamuoyu önünde açık ideolojik mücadeleyi, bizzat Konferansın kendi içinde bile açık tartışmaya engeller çıkaran bu kuralları kabul etmediğimizi, buna rağmen Konferansa gözlemci statüsünde de olsa katılmak istediğimizi bildirmiştik.

Sonuçta, özellikle Konferans düzenleyicileri arasında yer alan ve iki Konferans arasında da, bir çeşit yürütme kurulu olarak görev yapan "Ortak Koordinasyon Grubu" içinde yer alan Almanya Marksist-Leninist Partisi (MLPD) adlı, bizim oportünist olarak değerlendirdiğimiz örgütün çabalarıyla 5. Konferansa katılmamız engellenmişti.

KATILIMCILAR

Bizim öncelikle MLPD isimli örgütün ideolojik mücadeleden korkusu sonucunda katılmamız engellenen "ML Parti ve Örgütlerin 5. Konferansı" 1996 güzünde yapıldı...

Sözkonusu Konferansın belgeleri "Birleşik Koordinasyon Grubu" adına çıkarılan "Enternasyonal Yazışma"nın 15 Aralık 1996 tarihli 12. sayısında yayınlandı. Bu belgede verilen bilgiye göre, bu Konferansa katılan örgütler şunlar:

–Afganistan'dan Marksist-Leninist Örgüt

–Arjantin Devrimci Komünist Partisi (PCR)

–Almanya Marksist-Leninist Partisi (MLPD)

–Bengaldeş İşçi Partisi (WP of B)

–Fransa'dan Proletaryanın Sesi (OCML)

–Hindistan Komünist Partisi/Marksist-Leninist (Janaşakti)

–Hindistan Komünist Partisi/Marksist-Leninist (Yeni Demokrasi)

–Hindistan Komünist Partisi/Marksist-Leninist (Halk savaşı)

–Japonya Komünist Ligi

–Lüksemburg Komünist Örgütü

–Nepal Komünist Partisi (Birleşik Marksist-Leninist'ler)

–Hollanda'dan Marksist-Leninist Grup/Kızıl Şafak

–Norveç İşçi Komünist Partisi

–Filipinler Komünist Partisi

–İspanya Komünistler Birliği (UCE)

–Güney Afrika'dan Pan Afrikan Kongresi (PAC)

–Tayvan'dan Çin Kang Dağları Enstitüsü

–Uruguay'dan Devrimci Komünist Partisi (PCR)

ve

–Zaire'den devrimci bir grup.

Okuyucularımız açısından, bu konferansa katılan örgütlerden bir bölümü bilinen örgütlerdir. Örneğin, FKP hakkında okuyucularımız bizzat onun Bolşevik Partizan'da yayınlanmış kimi belgeleri üzerinden bilgi sahibidir. Hindistan'dan gelen partiler hakkında, PAC hakkında, Fransa'dan OCML hakkında daha önce belirli bilgiler verilmiştir.

Gerek Almanya ML Partisi'nin, gerekse Nepal Krallığı'nda belirli bir süre hükümet partisi olan Nepal KP'nin çizgisini oportünist olarak değerlendirdiğimiz, bu partileri marksist-leninist partiler olarak değerlendirmediğimiz bilinmektedir. Fakat bu, onlarla da tartışmamızın, onların yanlış çizgilerine karşı ortak forumlarda da mücadele etmemizin engeli değildir.

Katılan diğer örgütler hakkında, elimizde bu örgütlerin ne teorisini, ne de pratiğini değerlendirecek yeter bilgi yoktur. Bu örgütlerin önemli bir bölümü açısından, imzaladıkları 5. Konferans belgeleri, elimizdeki esas belgeler durumundadır.

KONFERANSTA ALINAN KARARLAR ÜZERİNE...

Aşağıda, bu konferansın temel belgeleri niteliğindeki kararlar üzerinde görüşlerimizi tezler halinde ortaya koyacağız.

Bundan önce, yöntem konusunda birkaç şey söylemek istiyoruz.

Biz, dünya komünist hareketinin, marksist-leninist hareketinin birliğinin, ancak var olan sorunlar üzerine yürütülecek derinlemesine, yoldaşça bir tartışmanın sonucu olacağını düşünüyoruz. İdeolojik-siyasi sorunlar üzerine tartışmanın gizlenecek bir yanı olmadığını, bu tartışmaların açık ve kamuoyu önünde yürütülebileceğini, yürütülmesi gerektiğini düşünüyoruz.

Komünist olma iddiasındaki partilerin, işçi sınıfı ve emekçileri eğitme, onların doğruyla yanlışı, bunların çatışması içinde bizzat görüp seçme konusunda yetkinleşmesine hizmet etme görevini yerine getirmelerinin başka yolu yoktur. İdeolojik-siyasi konularda ve evet gizliliği gerektirmeyen genel örgütsel konularda da açık ve kamuoyu önünde ilkeli tartışma, mücadele, Marksizm-Leninizm'in ilkesel bir talebidir.

Bizim bunu söylediğimiz yerde, kimileri bizim kavga aradığımızı, hep ayrılık noktalarını öne çıkardığımızı, hep olumsuzu görüp, onu öne çıkardığımızı vb. düşünüyor ve söylüyorlar. Bizim eleştirilerimiz ve değerlendirmelerimiz, bazıları tarafından birliğe hizmet etmeyen "saldırılar" olarak görülüp, gösteriliyor. Bu suçlamalara bizim vereceğimiz cevap şudur:

Birlik, kendi başına bir amaç değil, bir araçtır. Birlik, komünistlere, uluslararası işçi sınıfını ve ezilen halkları doğru bir çizgi temelinde, proleter dünya devrimi için birleştirebilmek, mücadeleye seferber edebilmek için gereklidir. Komünistlerin birliğinin, Marksizm-Leninizm'in ilkeleri temelinde, bu ilkelerin doğru bir biçimde pratiğe yansıtılması temelinde sağlanan, ilkeli sağlam bir birlik olması gereklidir. Böyle bir birlik, görüş ayrılıklarının üzerini örterek, devrimci kamuoyu yanıltılarak sağlanamaz.

Görüş ayrılıklarının üzerinin örtülmesi, suskunlukla geçiştirilmesi temelinde sağlanan birlikler, güçlü bile görünseler, koftur, yıkılmaya mahkumdur. **Eleştiri** ve yoldaşça devrimci kamuoyu önünde, işçilerin emekçilerin gözü önünde yürütülen, bizzat işçi ve emekçilerin mümkün olan en geniş aktif katılımıyla yürütülen **ideolojik mücadele**, gerçek marksist-leninist bir birliğin olmazsa olmaz önşartıdır.

Böyle bir ideolojik mücadele, kimilerinin göstermeye çalıştığının tersine, hiçbir şekilde sınıf mücadelesinde, pratikte ortak mücadelenin engeli değildir. Lenin, birleşebilmek için ve birleşmeden önce, ayrılık noktalarının en açık biçimde ortaya konmasını, bunların üzerine tartışılmasını talep ederken haklıydı. Bugün de komünist partisi inşası için örnek alınması gereken Rusya Bolşevik Partisi, bu anlayış temelinde inşa edildi.

Mao Zedung, revizyonizme karşı mücadelede bütün toplumu mücadele içine çekmeyi temel sorunlardan biri olarak görüyordu. Açık ideolojik mücadeleyi "kaos" ilan edip, ondan korkuyla kaçanlarla o alay ediyordu! Yalnızca birlik noktalarını tespit eden, fakat ayrılıkların ne olduğunu tespit etmeyen bir uygulama, gerçekte Marksizm-Leninizm adına savunulamaz.

Bunları, 5. Enternasyonal Konferansın belgeleri konusunda tavır takınacağımız bir yazının başına koymamızın bir nedeni var. O da şu: Bu Konferansa katılan örgütlerden biri, Konferans kararlarından birini imzalamıyor; bir diğeri (Nepal KP) iki no'lu kararın 12 maddesinden, yalnızca 6. maddesini imzalıyor, kimileri tümünü imzalıyor, ancak kendi ajitasyon-propagandasında, kimi noktalarda bu kararlarla çelişen görüşler de savunabiliyor.

Fakat, kimin, hangi kararı, neden imzalamadığı, Konferansta nasıl bir ideolojik mücadele yürüdüğü (tabii yürüdüyse!) konusunda, Konferansın yapıldığı duyurulduktan bir yıl sonra da henüz bir bilgi/belge yok! Biz bu yöntemi, marksist-leninist bir yöntem olarak görmüyoruz. Bunun sağlam bir birliğe hizmet edebileceğini düşünmüyoruz.

Eğer kendine marksist-leninist diyen bir parti, kendine marksist-leninist diyen bir başka partiyi oportünist/revizyonist vb. olarak değerlendiriyorsa, onun bunu açıklamasından ve gerekçelendirmesinden korkulmamalı, "saldırı yasak" kurallarıyla ideolojik mücadele engellenmemelidir.

Oportünist diye adlandırılanın, ideolojik ve pratik mücadele içinde oportünist olmadığını ispat etme imkanı ve şansı vardır; onun oportünist olduğunun ideolojik ve pratik mücadele içinde diğerleri tarafından görülmesi imkanı ve şansı olduğu gibi.

Her iki halde de, bu, Marksizm-Leninizm'e, marksist-leninistlerin birliğine yarar! Açık ideolojik mücadelenin reddedildiği, örgütler birbirini ancak sınıf düşmanı olarak değerlendirdiği, karşıdevrimci olarak değerlendirdiği yerde, "açık ve isim vererek" mücadelenin başladığı yerde, ideolojik mücadelenin en iyimser halde kapalı kapılar ardında yürütüldüğü yerde, ajanlık suçlamalarının, komplo teorilerinin, her türlü spekülasyonun da vb. de yolu açılmış olur.

İdeolojik mücadelenin –en iyi halde!– kapalı kapılar ardında yürütülmesi, revizyonistlerin dünya komünist hareketine soktuğu ve sonra da ilke olarak kabul ettirmeyi başardığı bir kötülüktür. Bunun kavranmasının zamanı gelmiştir, geçmektedir! Biz, burada getireceğimiz eleştirilerin bu anlayışla okunmasını diliyoruz...

"DEVRİMCİ ÇALIŞMANIN ÇIKIŞ NOKTASI OLARAK DÜNYADAKİ EKONOMİK VE POLİTİK GELİŞMELER" başlıklı 1 numaralı karar üzerine...

Bu kararın I. maddesinde *"Kapitalizmin derinleşen genel bunalımı"* başlığı altında değerlendirmeler yapılırken, bir yerde şöyle deniyor:

"Üretimin şimdiki enternasyonalleşmesi sermayenin bir avuç kapitalist sanayi ülkesinde ve emperyalizme ba-

ğımlı ülkelerdeki az sayıdaki metropollerde yoğunlaşması sonucunu doğuruyor."

Burada, üretimin enternasyonalleşmesinin sanki şimdi ortaya çıkan yeni bir olguymuş gibi gösterilmesi yanlıştır. Üretimin enternasyonalleşmesi, Lenin ve Stalin'in ortaya koydukları gibi, emperyalizmin ortaya çıkışından beri temel özelliklerinden biridir.

Emperyalizm, *"Kapitalizmin, dünya nüfusunun büyük çoğunluğunun mali köleleştirilen ve sömürgesel baskı altına alan bir dünya sistemine dönüşmesidir." (Stalin, Leninizm'in Temelleri)*

Şimdiki enternasyonalleşme, yalnızca "şimdiki" bir olgu değil, emperyalizmin bu temel özelliğinin günümüz şartlarında da sürdürülmesidir. Günümüzde, emperyalizmin kimi ideolog ve propagandacılarının *"globalleşme"* teorisi adı altında, tam da enternasyonalleşme olgusunu yeni bir olgu gibi göstermeye çalıştıkları bilindiğinde, "Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin Konferansı"nın temel belgelerinden birinde, böyle bir yanlış formülasyonun önemi daha da artmaktadır.

Bunun dışında, neden açıkça emperyalist ülkeler denmediği, bunun yerine *"kapitalist sanayi ülkeleri"* dendiği ve *"emperyalizme bağımlı ülkelerde az sayıdaki metropoller"*den neyin kastedildiği de belli değildir. Dünya komünist hareketinin birliği adına çıkarılan bir belgede, böyle belirsizliklere yer olmamalıdır.

Kararın I. maddesinin, 1. altbaşlığında *"Emperyalist Ülkelerde Durum"* ortaya konuyor. Bu bölümde, emperyalist ülkelerdeki devletlerden *"tekellerin devleti"* olarak söz ediliyor ve *"kriz programlarından"* söz edildiği yerde de, bunların *"Halk düşmanı hükümetlerin"* işi olduğu söyleniyor.

Önce, kriz programlarının *"halk düşmanı hükümetlere"* maledilmesi, iki yönlü yanlıştır.

Birincisi, böylelikle bu programların bir bütün olarak emperyalist devletlerin siyaseti olduğu gözlerden gizlenmekte; sorumluluk, şu veya bu hükümet üzerine yüklenmekte, böylece devlet hedef olmaktan çıkarılmaktadır. Gerçekten de, kriz programı şu ya da bu hükümetin işi olsa, sistem sorunu olmasa, kriz programlarına karşı mücadele, sözkonusu halk düşmanı hükümeti devirme mücadelesi olarak yürütülür, sistem için mücadeledir, devleti karşısına almasına gerek yoktur.

İkinci olarak, bu formülasyonla emperyalist ülkelerde halk düşmanı olmayan bir hükümetin de –sistem değişmeden– mümkün olduğu görüşü, hayali yayılmaktadır ki, bu görüş köküne kadar reformist bir görüştür.

"Halk düşmanı hükümet" kavramı, faşist devletlerdeki hükümetler için bu tanımı da kullanan Komintern'in 7. Kongresi'nden alınmıştır. 1935'deki somut durumu ve ona bağlı olarak geliştirilen bir cephe politikasını açıklamak için kullanılan bu kavramın bugüne bire bir uyarlanmaya kalkışılması yanlıştır. Bugünkü objektif durum 1935'dekinden değişiktir.

Emperyalist devletlerin bir bölümü faşistken, diğer bir bölümü burjuva demokrasisiyle yönetilme durumunda değildir. Burjuvazi içindeki faşist/demokrat bölünmesi, 1935'deki gibi ve o boyutlarda değildir. Sovyetler Birliği gibi güçlü bir sosyalist devlet de yoktur! Sübjektif durum da 1935'le karşılaştırılamaz.

30'lu yılların ortaları, komünist örgütlerin bütün dünyada en güçlü oldukları yıllardır. İşçi sınıfı ve emekçiler açısından komünizm gerçekten de çekim merkezi durumundadır. Komünist Partiler yetkindir ve taktik konusunda bugünle karşılaştırılamayacak imkanlara ve güce sahiptir.

Bugün 1935'in taktiklerini uygulamaya kalkmak, kendine komünist diyen birçok güç açısından gerçekte burjuvazinin bir kesiminin kuyruğuna takılmaktan başka bir sonuç vermez.

Nitekim, örneğin MLPD'nin Almanya'daki pratik siyaseti, "halk düşmanı" olarak adlandırılan Kohl hükümetinin nasıl olursa olsun gitmesi üzerine kurulu bir siyasettir. Bu siyaset, sonuç olarak bir sosyaldemokrat-yeşil koalisyonu ehven-i şer olarak gören ve gösteren reformist bir siyasetttir.

Bugün burjuvazinin her kesiminin, bu arada revizyonistlerin de sınıf çelişmelerini gözlerden gizlemek için "halk" sözcüğünü ağızlarından düşürmedikleri ve siyasi rakiplerini "halk düşmanı", kendilerini "halk dostu" gösterdikleri, komünist partilerinin güçsüzlükleri sonucu "taktik" konusunda kaçınılmaz olarak sınırlı oldukları vb. bir ortamda, görev "halk düşmanı hükümet"lerin "kriz programlarına" karşı mücadeleyi merkeze koymak değil, emperyalist devletin bir bütün olarak işçi sınıfı ve emekçilerin başdüşmanı olduğunu gösteren bir siyaset izlemektir.

Amaç, sistem içinde "halk düşmanı bir hükümet yerine", "halk dostu" bir hükümet kurmak vb. değil, sosyalist devrimle emperyalist devleti yıkmak, proletarya diktatörlüğünü kurmaktır.

Tekellerin devleti meselesine gelince: Emperyalist devletlerde egemen olan sermaye, bilindiği gibi, banka sermayesiyle sanayi sermayesinin içiçe geçmesinden oluşan **mali sermaye**dir. Bu sermaye tekelci niteliğe sahiptir. Bu anlamda, emperyalist ülkelerde tekelci sermayenin egemenliğinden söz edilebilir, devletin tekellerin devleti olduğu söylenebilir. Fakat bu söylenirken, devletin bir bütün olarak sermaye sınıfının çıkarlarını savunan bir kurumlar bütünü olduğu, Marx'ın dediği gibi, *"ideel tüm kapitalist"* olduğu unutulmamalı, unutturulmamalıdır.

Emperyalist devlet, işçi sınıfı ve emekçiler karşısında, yalnızca tekelci sömürünün değil, bir bütün olarak sömürünün devletidir. O, yalnızca tekelci sermayenin değil, her türlü sermayenin emekçilere karşı diktatörlüğüdür.

Bilindiği gibi, modern revizyonistler, emperyalist ülkelerde egemen sermaye kesiminin tekelci sermaye (daha doğrusu **finanskapital**) olması gerçeğinden yola çıkarak, reformist bir siyaset geliştirmişler, devrimi antikapitalist bir devrim olmaktan çıkartıp, antitekel devrim (daha dordusu reform!) hareketine dönüştürmüşlerdir. Emperyalist ülkelerde hedef olarak bir bütün olarak kapitalizm değil, tekeller gösterilmiş ve tekelci olmayan sermaye kesimleriyle ittifak siyaseti gündeme getirilmiştir.

Bunların bilindiği yerde, modern revizyonistlerin "antitekel mücadele"sinden kendini ayırmaksızın –belgede bu yapılmıyor– "tekellerin devleti"nden söz etmek yanlıştır. Burada modern revizyonistlerin etkisi açıkça sırıtmaktadır.

Ayrıca, görüşümüze göre, emperyalist ülkelerle ilgili bu bölümde, işçi hareketinin ve genelde kitle hareketle-

rinin durumu oldukça abartılı konmaktadır.

"Tekellerin devletinin kitlelerin artan memnuniyetsizliğinin hedefi haline geldiği" söylendikten sonra, şu tespitler yapılıyor:

"Bu, kendini birçok ülkede kitle hareketlerinin yükselmesi ve gizli veya açık siyasi krizler biçiminde gösteriyor. Şimdiye kadarki en büyük kitlesel grevler 1995 Aralık'ında Fransa'da gerçekleşti. Birçok ülkede yeni, enternasyonalist özlü bir gençlik hareketi ve mücadeleci bir kadın hareketi gelişti. Her şeye rağmen reformizm ve revizyonizmin kitle etkisi aşılmak zorundadır."

Burada önce, *"gizli ve açık siyasi kriz"* tespitlerinin abartılı ve doğru olmayan tespitler olduğunu tespit etmek istiyoruz. Siyasi kriz, marksist-leninist literatürde, egemen sınıfların sistem içinde çözüm bulmada zorlandıkları durumları ifade etmek için kullanılan bir kavramdır.

Egemen sınıflar, emperyalist ülkelerde –o da yalnızca belli emperyalist ülkelerde– esasen 68 hareketleri sırasında sistem içi çözüm bulmada zorlanmışlardır. Onun dışında, siyasi alanda büyük zorluklarla karşılaşmamışlardır. Gerçek durum budur.

Bir burjuva hükemetinin yerine seçimle, ya da anayasal sistem içinde yapılan değişikliklerle bir başkasının geçirilmek zorunda kalınması, *siyasi kriz* olarak adlandırılamaz.

İkinci olarak, *"reformizmin ve revizyonizmin kitle etkisi"*nden söz etmek, durumu olduğundan iyi göstermektir. Durum, ilerici diye adlandırılabilecek kitle hareketlerinde reformizm ve revizyonizmin kesin egemenliğinin görüldüğü bir durumdur. Bu bağlamda görev, bu durum tespitine göre kuşkusuz çok daha zorlu, çok daha ağırdır.

Üçüncü olarak, burada gençlik hareketi ve kadın hareketi konusunda yapılan tespit de abartılıdır. *"Birçok ülkede"* lafıyla somut konuşmaktan kaçınılıyor. Hangi emperyalist ülkede, gerçekten de son dönemde gelişen enternasyonalist özlü bir gençlik hareketi vardır? Hangi emperyalist ülkede, gerçekten de son dönemde gelişen *"mücadeleci bir kitle kadın hareketi"* vardır.

Bizim bilgimiz dahilinde, bu tespitler yanlış, abartılı tespitlerdir. Örneğin kadın hareketi –kitlesel hareket bazında ele alındığında– kesinlikle feministlerin egemenliğinde bir harekettir; hem kitleselliği, hem de militanlığı, mücadeleciliği açısından son yıllarda gelişen değil, gerileyen bir hareket durumundadır. Gençlik hareketi bağlamında da, kitlesel hareketlerin enternasyonalist özlü hareketler olduğunu söylemek, isteği gerçek yerine koymaktan başka bir anlama gelmez.

Kararda, emperyalist ülkelerdeki marksist-leninistler için çıkarılan görev de ilginçtir:

"Bu (gelişmeler, durum /ÇN) *marksist-leninistlerden onların sabırla devrimci küçük işlerle uğraşmalarını ve kitlelerin kendi örgütlenmesinin inşasına destek vermelerini talep ediyor."*

Söylenen aynen bu! Emperyalist ülkelerden konuşulduğunda, görevin açıkça sosyalist devrim, proletarya diktatörlüğü doğrultusunda işçi sınıfı ve emekçi kitleler için ajitasyon-propaganda-örgütlenme faaliyeti, kitlelerin sosyalist devrime hazırlanması olarak konmadığı yerde, marksist-leninist bir tavırdan söz edilemez.

Kuşkusuz günlük küçük işlerle uğraşmak, sabırla "küçük işler" temelinde de kitleleri kazanmak görevdir. Fakat bu görev, bir başka ve esas olan göreve hizmet eder biçimde ele alınmazsa, olsa olsa reformist bir faaliyet olur. Marksist-Leninistlerin görevi bağlamında ilk ve esas söylenmesi gereken söylenmiyor belgede.

Bunun ötesinde, bugün marksist-leninistlerin önünde kitle çalışması bağlamında, emperyalist ülkelerde ayrımsız genel bir kitle çalışmasından değil, öncelikle işçi sınıfı içinde çalışmadan söz edilmesi gereklidir. Komünistlerin işletmelerde ve sendikalarda faaliyeti, kitle çalışmasında esas alanlar olmak zorundadır.

Görev tespitinde, bunların yerine ayrımsız bir kitle çalışmasından söz etmek, sanki emperyalist ülkelerde komünist partiler işçi sınıfının öncü kesimlerini kazanmış, artık gerçek anlamda kitle partileri haline gelmiş gibi davranmak yanlıştır.

Kitlelerin kendi örgütlenmeleri sorununa gelince... Burada önce şu soru cevaplandırılmalıdır: Kararda, neden kitle örgütlerinin inşasından değil de, özellikle *"kitlelerin kendi örgütlenmesinin inşası"*ndan söz ediliyor?

Küçük burjuvazinin bundan anladığı gayet açıktır. Onlar, "kitlelerin kendi örgütlenmesi"nden *Hükümet Dışı Örgütler* adı verilen, içinde partilerin parti olarak çalışmasına izin verilmeyen ve gerçekte düzeniçi örgütler olan kitle örgütlenmelerini anlıyorlar.

"Marksist-Leninistlerin Konferansı"nın temel belgesinde, bu kitle örgütü anlayışından kendini ayırma neredir? Bu kadarla da kalmıyor, marksist-leninistlerin önüne, kitle örgütü bağlamında konulan görev, "destek"le sınırlı! Yani kitleler kendiliğinden örgütlenecek, marksist-leninistler de buna destek verecek. Onların kitle örgütlerinde ideolojik mücadeleyle önderliği ele geçirme vb. gibi bir görevleri yok, buna göre!

Burada savunulan, kendiliğindenciliğe açık, yanlış bir anlayıştır. Bu kuşkusuz, Marksizm-Leninizm adına konuşan kimi grupların, geçmişte kitleler adına iş yapmasına tepki olarak ve kitlelerin kendiliğinden hareketlerinin önemine vurgu yapmak için söylenmiş olabilir. Öyle olsa bile, bu yalnızca hatanın ağırlığını azaltır ve fakat hata olarak kalır.

Emperyalist ülkelerle ilgili olarak en büyük hata, kuşkusuz, sosyalist devrim, proletarya diktatörlüğü hedeflerinin açık ve net olarak konmamasıdır. Buna bağlı olarak, devrimde proletaryanın müttefikleri konusunda da –bağımlı ülkelerin tersine– bir şey söylenmemekte, sorun suskunlukla geçiştirilmektedir. Böyle bir belgede, eğer örneğin, köylülüğün ve hizmetlilerin emperyalist ülkelerde devrimde oynayacağı rol konusunda, bir ortak görüş yoksa, en azından böyle bir sorunun varlığı ortaya konmalıydı.

Kararın ikinci alt başlığında, "Afrika, Latin Amerika ve Asya'nın yeni sömürge ve bağımlı ülkelerinde durum" ele alınıyor...

Bu noktada eleştiriden çok sorularımız var.

1) Afrika için *"Devrimci faaliyet için objektif şartların olgun olduğu"* şeklinde bir kıta tespiti yapılıyor. Tespit, yalnız başına ele alındığında doğru bir tespit ve fakat bunu Afrika için özel olarak tespit etmenin anlamı ne? Emperyalizm çağında, devrimci faaliyet için objektif şartların olgun olmadığı herhangi bir kıta, herhangi bir ül-

ke mi var?

Bunun dışında, bu objektif olgunluk tespitinin gerekçelendirilmesinde bir sürü şey sayıldıktan sonra, *"Bunun ötesinde Afrika kıtasında insanlar kitleler halinde sürgün ediliyor ve katlediliyor."* denmesi de, bize acayip bir gerekçelendirme olarak gözüküyor.

Bir zamanlar *"geri kalmışlığın diyalektiği"* isimli gerici bir teori vardı! Baskı ne kadar çok olursa, devrim de o kadar yakında olur, görüşünden yola çıkan bu teori, yer yer baskının çokluğunu selamlayacak noktalara varıyordu. Tabii ki, belgede bu görüşün savunulduğunu söylemiyoruz. Fakat devrimin şartlarının olgunluğundan söz edildiği yerde, hem de bunun özellik olarak vurgulanma ihtiyacı duyulduğu yerde, sürgün ve katliamların çokluğundan söz etmek, böyle çağrışımlara kapıları açıyor.

Afrika konusunda söylenenler içinde, sübjektif unsur konusunda tek sözcük yok. Devrimci mücadeleler, devrimci örgütler konusunda, bunların şu andaki durumu hakkında bir şey söylenmiyor. Halbuki tam da Afrika'da, örneğin Etiyopya somutunda, Güney Afrika'nın somutunda tartışılıp cevap bekleyen sorunlar var.

Bu ülkelerdeki gelişmeler, bizim görüşümüze göre, son çözümlemede proletaryaya, halklara özgürlüğü, kurtuluşu getiren gelişmeler olmadı ve fakat yine de bunlar muazzam kitlesel hareketlerdi. Etiyopya'daki devrimci savaştı! Güney Afrika'da devrimci ayaklanma boyutlarına varan eylemler söz konusuydu.

Bunlar içinde devrimci örgütlerin önemli payı vardı. (Emperyalist ülkelerde kitle hareketlerinden söz ederken, Fransa'daki Aralık grevlerini örnek vermek ve fakat Afrika'dan söz ederken bu konuda hiçbir şey söylememek relasyonları yanlış kurmaktır.) Afrika'da bu noktada susulurken, örneğin Latin Amerika üzerine konuşulurken, silahlı mücadelelere, grevlere vb. örnekler veriliyor. Grevler özellikle vurgulanıyor. Bir bütün olarak Afrika kıtası ülkelerinde üzerinde durulacak grev eylemi yok mu?

2) Açıklamanın bu bölümünde, parti olarak yalnızca Filipinler Komünist Partisi adlandırılıyor. Bu, herhalde bütün partilerin adlandırmada anlaştıkları bir parti olduğu için yapıldı. Eğer durum buysa, bunun böylece açıklanarak konması doğru olurdu. Aksi taktirde verilen bilinç, şu anda dünya yüzünde somut olarak halk savaşını yönlendirebilecek durumda olan ve yönlendiren bir tek partinin olduğu bilincidir.

3) Açıklamanın bu bölümünün son cümlesi şöyle:

"Şimdiki durumda silahlı devrimle silahlı karşıdevrim arasındaki mücadele, ezilen ulusların ve halkların ülkelerine yoğunlaşıyor."

Bu, somut tespit olarak bizce de doğru bir tespit. Fakat geçmişte, "Mao Zedung Düşüncesi" adına, bu somut tespitten bazı yanlış sonuçlar çıkartıldı; dünya çapında halk savaşı teorileri vb. üretildi! Leninizm'in "emperyalist zincirin en zayıf halkası" somut tespiti, üç kıtada bütün ülkelerin en zayıf halka ilan edilmesi biçiminde yorumlandı. Bu somut tespit yapılırken, bunların unutulmaması, bunların reddedildiğinin açıklanması doğru olurdu.

Üçüncü alt maddede, "Eski Sovyetler Birliği'nde ve Doğu Avrupa'da Durum" ele alınıyor...

"Birbirleriyle rekabet eden değişik klikler arasında, Rus emperyalizminin de çeşitli biçimlerde müdahalede bulunduğu içsavaşlar yürüyor." deniyor.

Neden açıkça isim verilmiyor? Örneğin, neden Çeçenya açıkça adlandırılmıyor? Rusya'nın rolü, yalnızca iç savaşlara çeşitli biçimlerde müdahaleyle mi sınırlı? Bunun böyle olmadığı; savaşların, yer yer Rus emperyalizminin halklara –o ülkelerdeki işbirlikçileriyle işbirliği içinde– saldırısı biçiminde de yürüdüğü açık gerçek.

Dördüncü alt madde, "Emperyalistlerarası çelişmelerin sertleşmesi" başlığını taşıyor...

"ABD, Japonya ve başını Almanya ve Fransa'nın çektiği Avrupa Birliği, emperyalist dünya ekonomisinin merkezleridir."

Bütün bölümde, bir tek kez bile Lenin'in *"emperyalist büyük güç"* kavramı kullanılmıyor? Neden? "Süper güç" teorisi ayakta tutulmak istendiğinden mi? Öyle değilse neden?

İngiltere, bu resimde nerede? O artık büyük güç olmaktan çıktı mı? Rusya hakkında *"emperyalist güç olarak küçümsenmemelidir"* tespiti yapılıyor ve fakat o da, emperyalist dünyanın ekonomik merkezleri içinde sayılmıyor. Onlar artık büyük güç değil mi?

Rusya, zayıflamasına rağmen, bugün hâlâ dünyanın ikinci büyük askeri gücüne sahip! İngiltere, Commonwealth'te (*"İngiliz Uluslar Topluluğu"*) hâlâ birinci güç durumunda ve dünyanın resmi 5 atom gücünden biri!

Sorunun *"ekonomik merkez"* olarak konması da durumu değiştirmiyor. Örneğin, Fransa ile İngiltere arasında, birinin ekonomik merkez içinde ele alınmasını, diğerinin dışta tutulmasını haklı gösterecek derecede farklılıklar yok! Bu merkezler içinde de yalnızca ABD için, onun *"dünya polisi"* rolüne soyunduğu söyleniyor. Diğerleri ise, *"ekonomik merkezler"* olarak ele alınıyor. Böylelikle, ekonominin politikadan ayrıldığı bir durumla karşı karşıya geliyoruz.

Karara göre, dünyada dünya polisi rolü oynamayan, bu rolü oynamak istemeyen *"ekonomik merkezler"* var! Bu yanlış bir yaklaşımdır. Gerçeklerle uyum içinde değildir. Yalnızca Amerika değil, bütün emperyalist büyük güçler, dünya hegemonyası için dalaşmaktadır. Bugün, en başta Almanya ve Japonya, ABD ile büyük rekabet içindedir.

Avrupa Birliği içinde önderliğin Almanya-Fransa'da olduğu biçiminde konması da yanlıştır. Avrupa Birliği içinde önderlik bugün Almanya'dadır. Fransa ve İngiltere, Almanya'dan sonra gelmekte ve önderlik için onunla dalaşmaktadırlar. Avrupa'da ekonomik ve siyasi güç olarak Almanya, en büyük durumundadır, askeri açıdan da açıklarını hızla kapatma çabası içindedir.

Bu kararın II. bölümü, **"Proleter Dünya Devriminin Perspektifleri"** başlığını taşımaktadır. Gayet genel tutulmuştur. O genellikle söylenenler doğrudur.

Bu karar metni, Konferansa katılanlardan Hindistan Komünist Partisi/Marksist-Leninist (Janaşakti) tarafından imzalanmamıştır. Neden imzalamadığı konusunda bir açıklama yoktur. Nepal Komünist Partisi, kararın belli pasajlarına imza atmamıştır. Örneğin Sovyetler Birliği'ne ilişkin yapılan değerlendirmeleri Nepal Komünist Partisi imzalamamıştır. Bunun nedeni konusunda da, şimdiye kadarki belgelerde bir açıklama yoktur.

"İŞÇİ HAREKETİNİN VE MARKSİST-LENİNİST HAREKETİN GÖREVLERİ VE PERSPEKTİFLERİ" başlıklı 2 numaralı karar üzerine...

Kararın birinci maddesinde, şöyle deniyor:

"Ulusal kurtuluş ve demokrasi için mücadele, proleter dünya devriminin bir parçasıdır."

İçinde bulunduğumuz durumda, proletaryanın önderliği vurgulanmadan yapılan böyle bir tespit doğru değildir. Genel bir "demokrasi mücadelesi" kavramı da, bugünkü şartlarda sorunun sınıfsal özünü tartışmayan, böyle programatik bir belgede, bu biçimde kullanılması yanlış olan bir kavramdır.

Bu kararın ikinci maddesi şöyle:

"Revizyonizme karşı çıkmak ve onu yenmek için, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi'nin yol göstericilik yaptığı ve Mao Zedung'a karşı olumlu bir tavır alan partilerin birliği geliştirilmelidir; revizyonizm ideolojik birlik olamaz, (fakat bu /ÇN) *antiemperyalist güçlerin geniş siyasi birliğinin engeli değildir."*

Burada biz, en baştan "Mao Zedung Düşüncesi" kavramı kullanmayı reddettiğimizi söylemek istiyoruz. Bunun nedenlerini birçok yazımızda açıklamış olduğumuz için, bu çerçevede yeniden açıklama ihtiyacı duymuyoruz.

Bu bağlamda kendimizi, *"Mao'yu olumlu değerlendiren"* partiler kategorisinde kavrıyoruz. Bizce, revizyonizme karşı mücadelede zafer kazanmak için "Mao Zedung Düşüncesi"nin de yanlışlarından kopmak önşartlardan biridir. Mao'yu olumlu değerlendirmekle "Mao Zedung Düşüncesi" tarafından yönlendirilmek, bir ve aynı şeyler değildir. Birincisi doğru, ikincisi yanlıştır.

Bu maddenin ikinci bölümünde revizyonistlerin siyasi olarak *"geniş antiemperyalist birlik"* içinde yer alabileceği düşünceleri formüle ediliyor. Bunu da yanlış buluyoruz.

Şu ya da bu revizyonist örgüt veya güçle, bir antimperyalist eylem içinde yanyana gelinebilmesi olasılığı, maddedeki biçimde formüle edilemez. Maddede söylenen ideolojik birliğe hayır, siyasi birliğe evet biçimindedir. Bu genellikle yanlıştır.

Üçüncü maddede, proleter enternasyonalizmi çizgisinin geliştirileceği vurgulanıyor. Fakat bu yapılırken, proleter enternasyonalizminin en temel ideolojik görevleri konmuyor: Ezen uluslar proletaryasının şovenizmine karşı ve ezilen uluslar proletaryasının milliyetçiliğine karşı uzlaşmaz ideolojik mücadele; her iki taraf komünistlerinin ayrı görevleri! Bu mücadele olmaksızın, bütün dünya işçilerinin ortak düşmana karşı mücadelede birliği sağlanamaz.

Dördüncü maddede, *"gerici devletlerin silahlı devrimle yıkılması"* görevi konuyor. *"Kapitalist sistemin yıkılması"* ve *"komünizme geçiş için sosyalizmin inşası"* görevleri, proletaryanın tarihi misyonu olarak konuyor. Bütün bunlar doğrudur.

Fakat yine de sorunlar var:

Neden, genel olarak sömürücülerin devleti vb. yerine, *"gerici devletlerin yıkılması"* görevi konuyor? Bu soru, özellikle 1. numaralı kararda, emperyalist ülkelerde durum bölümünde, mücadele hedefinin *"halk düşmanı hükümetlerin kriz politikası"* vb. olarak konduğu bilindiğinde, sorulmak zorundadır. Bu soru, aynı zamanda geçici olarak ilerici bir rol oynayan ve fakat sömürücü sınıfların egemen olduğu bir rejimin yıkılma görevi olup olmadığı bağlamında da sorulmak zorundadır.

Beşinci maddede, *"Halkların kendi kaderini tayin için mücadelesini destekliyoruz"* deniyor. Bu, siyasi olarak yanlış bir formülasyondur. Doğrusu *"ulusların kendi kaderini tayini"* dir.

Bu konuda, geçmişte, dünya komünist hareketinde oldukça ateşli tartışmalar yürütülmüş, sonunda *"ulusların kendi kaderini tayin hakkı"* nın kayıtsız koyşulsuz savunulacağı, bunun *"ulusların ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı"* olarak yorumlanarak savunulacağı (ayrılma hakkını savunmakla, somut bir ayrılmayı savunmanın bir ve aynı şeyler olmadığı) vb. ortak çizgi olarak tespit edilmiştir.

"Marksist-Leninistlerin Uluslararası Konferansı"nın bir kararında doğru kavramlarla konuşulmak zorundadır. Burada, ayrıca *"Filistin halklarının siyonizme karşı mücadelesinden"* söz edilmektedir. Çoğul kullanılmasının nedeni nedir? Filistin'in Arap ve Yahudi milliyetinden halkları mı kastediliyor? Yoksa ne?!

Altıncı maddede, *"üçüncü dünya ulusları ve halklarının emperyalist ekonomik sömürüye karşı direnişinin desteklenmesi"* görevi konuyor. Burada biz, "üç dünya teorisi"nin kavramlarıyla onun anlayışlarının sürdürüldüğünü görüyoruz. Eğer üçüncü dünya varsa, birinci ve ikinci dünyayı kim oluşturuyor? Diğer yandan, üçüncü dünya halkları ve ulusları ayrımı neden konuyor?

Üçüncü dünya, eğer emperyalizme bağımlı yeni sömürgeler, bağımlı ülkeler olarak kavranıyorsa, bunların "bağımsızlık" mücadelesinde, burjuvazinin bir kesimi de –ezilen olarak– halk kavramı içinde yer alır. Neresinden bakılırsa bakılsın, bu madde, "üç dünya teorisi"nden köklü kopuşun hâlâ gerçekleştirilmediğini göstermektedir. Biz, bir yandan "üç dünya teorisi"nin açık karşıdevrimci kimi siyasetlerinin reddedilmesi, fakat diğer yandan onun kavramlarıyla konuşulmaya devam edilmesini kökten yanlış buluyoruz.

Yedinci maddede, *"insan hakları ihlallerinden zarar gören insanlarla dayanışma içindeyiz"* deniyor. İnsan hakları kavramı, burjuva içerikli ve burjuvazinin komünistlere ve devrimcilere karşı tepe tepe kullandığı ve kullanacağı bir kavramdır. Böyle bir programatik bir dökümanda, böyle bir kavramın savunulmasına yer yoktur. Biz; emekçilere, işçilere yönelen her baskıya karşıyız, biz işçilerin, emekçilerin hakkını savunuyoruz!

Dokuzuncu maddede, dünya *"kapitalist ülkeler"* ve *"ezilen ulus ve halkların ülkeleri"* biçiminde ayrılıyor.

Böylece, *"ezilen ulus ve halkların* (bu ayrımın yanlışlığını yukarda koyduk, yinelemiyoruz) *ülkeleri"* nin kapitalist olamayacağı kabul ediliyor. Bu, bütünüyle yanlıştır. Bugünkü dünya gerçekliğiyle bağdaşmaz.

Bugün, örneğin Kuzey Kürdistan-Türkiye bağımlı bir ülke konumundadır. Yani kararın deyimiyle, *"ezilen halk ve ulusların ülkeleri"* kategorisi içindedir ve fakat, bu ülkede hakim üretim biçimi kapitalizmdir. Bu ülke kapitalist bir ülkedir. Feodal artıkların varlığı da, kapitalizmin bağımlı bir kapitalizm olduğu da, egemen üretim tarzının kapitalizm olduğu gerçeğini değiştirmez!

Bu yanlış, devrim aşamaları konusunda söylenenlerde de sürmektedir. Kapitalist ülkelerde devrimin sosya-

list nitelikte olduğu tespiti, bu genellikle yanlıştır. Bazı (bağımlı) kapitalist ülkelerde, sosyalist devrim öncesi, yeni demokratik antiemperyalist devrim aşaması gündemdedir.

Aynı şekilde, bütün *"ezilen halklar, uluslar ülkeleri"*nde devrim aşaması bağlamında yapılan, yeni demokratik devrimin –tarımsal– olacağı tespiti de bu genellikle bize yanlış gelmektedir. Kimi ülkelerde, örneğin siyasi demokrasi sorunları, tarım sorununun önüne geçebilir vb..

Bu maddede, bir zamanlar revizyonistlerin egemen olduğu ülkeler açısından görev, diğer ülkelerdekinin tersine, devrim yapmak olarak değil, *"proleter devrimcilerin ve devrimci kitle hareketlerinin sosyalizm için cesaretlendirilmesi"* olarak konuyor. Neden? Bu ülkelerde devrim gerekli değil mi?

Onbirinci maddede, *"Gerici kliklere karşı birleşik cephe"* görevi konuyor. Ondan hemen sonraki cümlede şu tespit yapılıyor:

"Geri ülkelerde (aslında bu kavram da burjuva iktisadı ve siyasetinin bir kavramı, böyle bir belgede kullanılması doğru değil /BN) *işçi-köylü ittifakı her birleşik cephenin temeli olmak zorundadır."*

Yani ister emperyalist, ister bağımlı olsun, tüm ülkeler için daha bugünden bir birleşik cephe görevi konuyor. Ve bu birleşik cephenin hedefi *"gerici klikler"* olarak tespit ediliyor. Böyle bir genel görev tespiti yanlıştır. "Gerici klikler"den ne anlaşıldığı da belli değildir.

Oniki maddeden oluşan bu kararın 2, 4, 5, 8, 9 ve 12. maddelerinin Nepal Komünist Partisi tarafından imzalanmadığı bilgisi veriliyor. Tabii yine, neden açıklaması, hangi mücadelenin yürüdüğü açıklaması vb. yok!

"ULUSLARARASI MARKSİST-LENİNİST VE İŞÇİ HAREKETİNİN REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELE İÇİNDE GELİŞMESİ" başlıklı 3 numaralı karar üzerine...

Bu kararın ikinci maddesinde, Sovyetler Birliği'nin modern revizyonistlerin önderliğinde sosyalemperyalist bir "süper güç"e dönüştüğü söyleniyor. Biz *süper güç* kavramını, "üç dünya teorisi"nin temel kavramlarından biri olarak reddediyoruz.

Üçüncü maddede, modern revizyonizme karşı mücadelede yalnızca Mao Zedung önderliğindeki Çin Komünist Partisi'nin kazanımları üzerine tespitler yapılıyor. Arnavutluk Emek Partisi'nin bu mücadelede oynadığı olumlu rolden tek sözcükle bile söz edilmiyor. Bu inkarcı bir tavırdır. Bunun yanında modern revizyonizme karşı mücadelede bizzat marksist-leninistlerin kimi önemli hatalar da yaptıklarına mutlaka dikkat çekilmeliydi.

Dördüncü maddenin son cümlesi şöyle:

"Bütün katılımcı partiler gerek Mao Zedung'a yönelen saldırıları, gerekse Marksizm-Leninizm'le Mao Zedung Düşüncesi'ni karşı karşıya koyma çabalarını mahkum ederler."

Burada bilinmesi gereken şudur: Konferansın bu kararı, Fransa'dan Proletaryanın Sesi (OCML), Güney Afrika Pan Afrikan Kongresi (PAC) ve Nepal Komünist Partisi tarafından imzalanmamıştır.

Bu kararın beşinci maddesinde, Çin'in artık sosyalist bir ülke olmadığı, ÇKP'nin komünist partisi olmadığı, Çin'de kapitalizmin restore edildiği tespitleri yapılıyor. Konferans düzenleyicileri, bunun Konferans kararı haline gelmiş olmasını büyük bir ilerleme olarak değerlendiriyorlar. (Örneğin AMLP yayın organı Kızıl Bayrağın 51/52. sayısında bu tespit var.)

Kuşkusuz, 4. Konferansta hâlâ açık bırakılan bu sorunun 5. Konferansta doğru çözümlenmiş olması bir ilerlemedir. Burada da yine 3 katılımcı partinin bu kararı imzalamadığı, iki partinin de (İspanya'dan Komünistler Birliği (UCE) ve Bengaldeş'ten İşçi Partisi) bu kararın bu maddesini imzalamadığı olgudur. Doğrusu, bu konuda hâlâ yürüyen mücadelenin varlığına dikkat çekmek olurdu.

"ENTERNASYONAL KONFERANSIN SÜRDÜRÜLMESİ HAKKINDA" başlıklı 4 numaralı karar üzerine...

Bu kararın ikinci maddesinde şu tespit yapılıyor:

"Konferansın ilkeler temelinde yürütülen derin proleter, demokrat, açık ve geniş tartışmayla belirlendiği..."

Ne yazık ki, şimdiye kadar yayınlanan belgelerden bu tartışmaların içeriği hakkında bir bilgi edinmek mümkün değil! Diğer yandan, bu konferansa katılmak için önşart olan 4. Konferansın "kurallar"ı içinde açık ve kamuoyu önünde ideolojik mücadelenin reddedildiği bilindiğinde, 5. Konferansın yaptığı *"açık, geniş, derinlemesine"* tartışma tespiti konusunda kuşkulu olmak için yeter neden vardır.

Bu maddede, konferanstaki proleter tartışma ortamı övüldükten hemen sonra, şu tespit yapılıyor:

"Bu başarı, Marksist-Leninist Parti ve örgütlerin enternasyonal konferansı hakkında dışardan gelen kuşkucu yaklaşımlarla zıtlık içindedir."

Burada dışardan kastedilen kimdir? *"Kuşkucu yaklaşım"*dan (soru işareti haline getirilme /ÇN) anlaşılan nedir? Bunlar neden üstü örtülü geçiştiriliyor. Doğru marksist-leninist tavır, eğitici tavır, söylenmek istenenin açıkça söylenmesidir!

Kararın üçüncü maddesinde, 4. Konferansın ilkeleri bağlamında şu tespitler yapılmaktadır:

"Konferansa katılanlar bu konferansı hazırlayan Ortak Koordinasyon Grubunun (JCG) faaliyet raporunu onayladı. Çünkü JCG 4. Konferansın kararlaştırdığı ilkelere uygun bir faaliyet yürütmüştü. Bu ilkeler 5. Konferans tarafından iyileştirilerek yeniden kabul edildi."

Burada 4. Konferansın söz konusu ilkelerinin hem *"yeniden kabul edildiği"*, hem de *"iyileştirildiği"* tespiti var. Burada sorulması gereken soru şu: Eğer 4. Konferansın ilkeleri doğruydu ise, o zaman neden "iyileştirilme" ihtiyacı duyuldu? Ve bu "iyileştirme"nin içeriği nedir? 4. Konferansla 5. Konferans arasında, 4. Konferansın ilkelerine yönelen eleştiriler var mıdır? Konferansta bu tartışılmış mıdır? vb. Bütün bunları açıklamak, marksist-leninist bir tavır olurdu.

Gerçek şudur: 5. Konferans, 4. Konferansın "ilke"lerinden birini yeniden formüle etmiş, 4. Konferansın *"kamuoyu önünde eleştiri"*yı yasaklayan "ilke"sini ortadan kaldırmıştır. Ve bunu çok da iyi yapmıştır. Fakat, bu revizyonist "ilke"nin silinmesi, yalnızca bir "iyileştirme" olarak görülüp, gösterildiği noktada yanlış yapılmaktadır.

4. Konferansın konferans kurallarıyla ilgili "ilkeleri" içinde yer alan d)

maddesi şöyleydi:

"Birliğin adım adım sağlanması; parti ve örgütler arasında kamuoyu önünde tartışma yok. Bir parti veya örgütün bir başka örgüt veya partiye kamuoyu önünde eleştiri veya saldırısı yok."

Görüldüğü gibi, 4. Konferans açık olarak, kamuoyu önünde komünist partiler arasında tartışma ve karşılıklı eleştiriyi dıştalayan, yasaklayan bir "ilke" kabul etmişti. Bizim müracaatımız da, formel olarak biz bu ilkeyi kabul etmediğimizi açıkladığımız için geri çevrilmişti. Biz bu konuda görüşlerimizi yazılı olarak 5. Konferansa ilettik. Marksist-leninist ilkenin, kamuoyu önünde de açık ideolojik mücadele olduğunu ortaya koyduk.

5. Konferansın kararında "iyileştirildiği" söylenen ilkelerin ilgili maddesinin yeni formülasyonu şöyledir:

"Birliğin adım adım sağlanması; Parti ve örgütler arasında ilkelere dayalı tartışma ve işbirliği; herhangi bir örgüt veya partinin bir diğerine kamuoyu önünde saldırısı yok."

Görüldüğü gibi, 4. Konferansın *"kamuoyu önünde tartışma yok, eleştri yok"* tespitleri silinmiş, bunun yerine *"ilkelere dayalı tartışma"*, ilke olarak kabul edilmiştir. Bu anlamda, 4. Konferansın ilkelerinin yeniden kabulü değil, o ilkelerden birinin değiştirilmesi sözkonusudur.

"Kamuoyu önünde saldırı yok" biçiminde formülasyonla kamuoyu önünde açık ideolojik mücadele ilkesi belli ölçüde sulandırılmaktadır. Çünkü, konferans üyesi bir partiye kamuoyu önünde yönelecek eleştiriler, sözkonusu parti tarafından "saldırı" olarak değerlendirilebilir. Ve böylelikle "ilkeler"e uyulmadığı vb. temelinde polemik yürütülebilir. Bu yüzden, bu maddenin açıkça *"kamuoyu önünde açık ve ilkeli ideolojik mücadele"* biçiminde formüle edilmesi doğru olurdu. Buna rağmen, bu maddede 5. Konferansın söyledikleri, 4. Konferansın söylediklerinden bir noktada kökten değişiktir. Doğru, marksist-leninist yönde atılmış ileri bir adımdır. Bu değişikliğin pratiğe nasıl yansıdığını göreceğiz.

Bu maddedeki *"kamuoyu önünde saldırı yok"* şeklindeki formülasyon, kamuoyu önünde olmadı mı, saldırıya kapıyı açan bir formülasyondur aynı zamanda. Biz, saldırıdan, gerekçelendirilmiş ideolojik-siyasi eleştirileri ve değerlendirmeleri anlamıyoruz. Bir örgüt, bir diğerini şu ya da bu konuda oportünist hatalar yapmakla eleştiriyorsa ve hatta eğer o örgütü ve çizgisini oportünist olarak değerlendiriyorsa ve bunu Marksizm-Leninizm'e dayanarak gerekçelendirmeye çalışıyorsa, buna kimse "saldırı" var gerekçesiyle karşı çıkmamalıdır. Gerekçelerin doğru olup olmadığını, yine Marksizm-Leninizm'e dayanarak ortaya koymaya çalışmalıdır. Marksist-leninist ideolojik mücadele bunu talep eder.

Saldırı; gerekçesiz, ideolojik-siyasi konulardan uzak, hiçbir gerekçelendirme çabası olmadan getirilen "eleştiri"ler, değerlendirmeler; kimsenin gerçek anlamda denetleyemeyeceği somut örgütsel konularda yarı bilgi temelinde yapılan dedikodular ve benzeridir. Marksist-leninistler, bunlara ne kamuoyu önünde, ne de kendi aralarındaki kamuya açılmayan ilişkilerinde izin vermezler. Bu anlamda biz, ideolojik mücadeleden yana ve fakat "saldırı"ya karşıyız.

Ne yazık ki, kendine marksist-leninist diyen bazı güçler, kendilerine yönelen ideolojik-siyasi eleştirileri kendilerine bir yardım olarak değil, saldırı olarak kavrıyor. Bu yaklaşım, eleştiriden duyulan derin korkunun ürünüdür. Halbuki marksist-leninistlerin eleştiriden korkacağı bir şey yoktur. Tersine, eleştiri-özeleştiri marksist-leninist bir partinin gelişmesi için olmazsa olmaz önşarttır.

Kararın 5. maddesinde aynen şunlar söyleniyor:

"Beşinci Enternasyonal Konferans, bütün Marksist-Leninist Parti ve Örgütleri, 6. Enternasyonal Konferansın hazırlığına ve gerçekleştirilmesine katılmaya çağırıyor. O, aşağıdaki üç başölçüt temelinde eleştirilere, önerilere ve aktif katılıma açıktır:

1) Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung Düşüncesi'ne sarılmak;

2) Modern revizyonizme karşı mücadele ve Stalin ve Mao Zedung'a karşı olumlu bir tavır;

3) Konferans kurallarının kabulü."

Burada, konferansın bir numaralı kararındaki ikircikli tavır sürdürülüyor. Kriter olarak hem "Mao Zedung Düşüncesi"ne sarılma, hem de Mao'nun olumlu değerlendirilmesi konuluyor. Bunlardan ikincisi, çok daha geniş bir çevreyi kapsayan bir kriter. "Mao Zedung Düşüncesi"ni savunmayan, ya da onu Marksizm-Leninizm'in yeni bir aşaması olarak vb. savunmayı reddeden ve fakat Mao'yu büyük bir marksist-leninist olarak değerlendiren bütün güçleri kapsıyor bu kriter. "Mao Zedung Düşüncesi"nin savunulması kriteri, bundan daha dar bir çevreyi kapsıyor.

İkinci kriter, birinci kriterdeki "Mao Zedung Düşüncesi" savunucularını da kapsamasına rağmen, birinci kriter, yalnızca bunları kapsadığı noktada, Marksizm-Leninizm adına konuşan bir dizi devrimci gücü dıştalıyor. Ortaya, bu iki kriterin yanyana konmasıyla Konferansın ne istediğini bilmediği görüntüsü çıkıyor ortaya. Bizce kriterin bu noktada *"Mao Zedung'a karşı olumlu bir tavır"* biçiminde konması doğru ve yeterlidir.

* * *

Bir bütün olarak ele aldığımızda, biz Enternasyonal Konferansı, marksist-leninist hareketin birliğinin sağlanması mücadelesinde, Marksizm-Leninizm adına konuşan güçlerin birbirlerini daha iyi tanımasına hizmet edebilecek, ideolojik mücadeleyi sürdürmeye ve Marksizm-Leninizm adına konuşan devrimci güçlerin eylem birliğini sağlamaya hizmet edebilecek bir forum olarak değerlendiriyoruz.

Eleştirdiğimiz noktalar dışında, bu konferansın kararlarında marksist-leninist görüşler savunulmaktadır. Biz bu kararların yanlışlarının da açık ilkeli mücadele temelinde aşılabilir olduğunu düşünüyoruz.

Biz, 5. Konferansın belgelerine burada getirdiğimiz eleştirileri, 5. Konferansın yaptığı çağrıya uygun olarak, 6. Konferansın hazırlığına aktif katılımın bir parçası olarak kavrıyor, gerek Konferansçı güçleri, gerekse Marksizm-Leninizm adına konuşan tüm devrimci güçleri, bu eleştirilerimiz üzerine tartışmaya, ideolojik mücadeleye çağırıyoruz.

Mart 1998 ▲

BOLŞEVİK PARTİ

(Kuzey Kürdistan-Türkiye)

Merkez Komitesi

24 Nisan 1915
24 Nisan 1998

83. yıldönümünde Ermeni soykırımını unutmadık, unutturmayacağız!

24 Nisan 1915'te, Osmanlı-Türk hakim sınıfları, Birinci Dünya Savaşı'nın yarattığı ortamı kullanarak "Ermeni sorununun nihai çözümü" için, Osmanlı-Türk devleti sınırları içinde Ermeni ulusunu soykırımdan geçirme işine girişmiştir.

Yirminci yüzyılın bu ilk soykırımında, Ermeniler Batı Ermenistan'dan sürülmüş, bir milyon beşyüzbin (1.500.000) Ermeni katledilmiş ve Batı Ermenistan'da Ermeniler ulus olmaktan çıkarılmıştır. Ermenistan'dan sürülerek dünyanın dört bir yanına dağılmış olan Ermeni toplulukları, "soykırımın varlığının Türk devletince tanınması" talebini sürekli ve haklı olarak dile getirmişlerdir.

Aradan geçen 83 yıl sonrasında da, faşist Türk devleti, Ermeniler üzerinde uygulanan soykırım gerçeğini reddetmekte ve bu sorunu unutturmaya çalışmaktadır. Fakat çabası boşuna. Kuzey Kürdistan-Türkiye'li komünistler olarak Ermeniler üzerinde uygulanan soykırımı unutturmayacağız. Faşist Türk devletinin bir halklar hapishanesi olduğu gerçeği, günümüzde kendini sadece Kürt ulusu üzerindeki zulüm ve baskıyla değil, geçmişte Ermeni ulusu üzerinde uygulanan soykırımda da göstermiştir. Bu, kendini diğer milliyetler üzerindeki ulusal baskıda da göstermektedir.

Evet, faşist Türk devleti, Osmanlı'dan devraldığı soykırım geleneğini, bugün Kürt ulusu üzerinde uyguladığı ulusal baskı, zulüm ve katliamlarla da devam ettirmektedir.

Hakim sınıflar, Kürt ulusuna karşı yürüttükleri haksız savaşta da Ermeni düşmanlığını körüklemeye devam etmektedir. Bugün de Kuzey Kürdistan-Türkiye'de işçi sınıfı ve emekçi yığınlar içinde şoven görüşleri yaymada hakim sınıfların elindeki en etkili silahlardan biri Ermeni düşmanlığıdır.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de çeşitli milliyetlerden işçi sınıfının proleter enternasyonalizmi temelinde eğitilmesi ve birleştirilmesi mücadelesinde, hakim sınıfların elindeki Ermeni düşmanlığı ideolojik silahının etkisizleştirilmesi, önemli bir görev olarak önümüzde durmaktadır. Bu görev yerine getirilmeden, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de çeşitli milliyetlerden işçilerin enternasyonalist temelde birliği sağlanamaz.

Bütün dünyada milliyetçiliğin, ırkçılığın ve dinciliğin hakim olduğu bir ortamda, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin proleter enternasyonalizmi temelinde eğitilmesi daha da önemli bir görev halini almıştır.

Ermeni soykırımının 83. yıldönümünde, Kuzey Kürdistan-Türkiye proletaryası ve emekçi katmanlarının enternasyonalist görevlerini yerine getirmesinin bir önkoşulu, Ermeni soykırımının suçlusu olan faşist Türk devletine karşı ortak mücadele yürütmesi ve Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönme, yerleşme ve ayrılma haklarını tutarlı bir biçimde savunmasıdır...

Türk ve Kürt ulusundan işçilerin, emekçilerin; Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönme, yerleşme ve ayrılma hakkını tutarlı bir biçimde savunması, Ermeni sorununda proleter enternasyonalist görevdir.

Eğer Türk ve Kürt ulusundan işçiler, emekçiler Ermeni soykırımına karşı tavırda, faşist Türk devletiyle aralarına kesin ayrım çizgileri koymaz ve hakim sınıfların siyasetinin takipçisi olurlarsa, Ermeni ulusundan işçi ve emekçilerin, Türk ve Kürt ulusundan işçilere, emekçilere güvensizliği ortadan kaldırılamaz. Bu güvensizliğin ortadan kaldırılabilmesinin en temel önkoşullarından biri, Ermeni soykırımını lanetlemek ve faşist Türk devletinin 83 yıl sonra da körüklediği Ermeni düşmanlığına karşı mücadele etmektir.

Faşist Türk hakim sınıflarının Ermeni soykırımı konusundaki tavrına karşı proleter enternasyonalisti bir temelde mücadele verilmezse, Ermeni milliyetçiliğinin, Ermeni ulusundan işçiler, emekçiler arasında taban bulması ve değişik uluslardan proletaryanın ulusal temelde bölünmeleri kaçınılmaz olacaktır.

Değişik ulus ve milliyetlerden işçileri, emekçileri proletarya enternasyonalizmi bayrağı altında birleştirebilmek için, her türlü milliyetçiliğe karşı mücadele verilmesi gerekiyor.

Esas mücadelenin Türk şovenizmine karşı yürütülmesi, hiçbir şekilde ezilen ulus milliyetçiliğine karşı mücadele edilmesini dıştalamaz. Bu bağlamda, kendisi ezilen bir ulus olan Kürt ulusundan örgütlerin tavrı, ezilen bir ulusun başka milliyetlere karşı ezen ulus olabileceğine işaret etmektedir.

Ermeni sorununda Kürt örgütlerinin çoğunluğu milliyetçi bir konumda durmaktadırlar. Bu milliyetçiliğin en açık ortaya çıktığı nokta, Batı Ermenistan'ın Kürdistan coğrafyası içinde gösterilmesidir. Ermeni soykırımı konusunda, Kürt milliyetçiliğine karşı

"Stêrka Bolşewik ve Newroz" üzerine seminer yapıldı

14 Mart'ta, Almanya'nın Heilbronn şehrinde "Stêrka Bolşewik ve Newroz" konulu bir seminer yapıldı. Sözkonusu seminer Stêrka Bolşewik adına yapıldı. Toplantıya katılım 50 civarındaydı. Seminer iki bölümden oluşuyordu. Birinci bölümde örgütlenme sorununa yaklaşım, Stêrka Bolşewik'in gerekliliği vb. üzerine durulurken, ikinci bölümde Newroz'un ne olduğu, tarihi kökenine sahip çıkıp çıkmadığımız, bugünkü dönemde Newroz'un hangi içerikle kutlandığı ve tavrımızın ne olduğu üzerine duruldu.

Seminerin gidişatı şöyleydi: Semineri veren yoldaş, her iki bölümde yaklaşık yarım saat görüşlerimizi özetledi. Sorular sorulup cevapları verildikten sonra tartışmaya geçildi. Davet edilmelerine rağmen herhangi bir örgüt temsilcisi seminere katılmadı. Toplantıya gelenlerden de örgüt 3adına konuşan olmadı.

Seminerin birinci bölümünde, Stêrka Bolşewik sayı 1'de "Örgütlenme anlayışımız üzerine bir kez daha" başlıklı yazıda ortaya konan görüşlerimiz özetlendi.

Soru ve tartışma bölümlerinde öne çıkan esas nokta, Stêrka Bolşewik çevresinde örgütleme, örgütlenme sorunudur.

Özetlenirse sorun şöyledir: Eğer birileri Stêrka Bolşewik'te savunulan görüşler temelinde bize gelip, ben Stêrka Bolşewik çevresinde örgütlenip beraber çalışmak istiyorum derse ne olacak? Bunlar şu ya da bu biçimde Bolşevik Parti çevresinde olup ama örgütlü olmayan insanlarsa ne olacak? Bunlar örgütlenecek mi? vb. vb..

Bu konuda verilen cevaplarda, eğer sözkonusu kişiler savunduğumuz görüşler temelinde bize geliyorsa, onların Kürt ulusundan insanlar olmasına bakarak "milliyetçi" oldukları söylenemez. Milliyetçiler için yeteri milliyetçi Kürt örgütü vardır. Bizimle örgütlenmek isteyen insanları örgütleriz. Görüşlerimizi doğru bulan ve devrim için mücadelede bizim saflarımızda daha verimli çalışma yapabilecek devrimcilere, ancak "hoşgeldin" denir.

Daha önce Bolşevik Parti çevresinde olup örgütlü olmayanlar için de yaklaşımımız aynıdır. Bolşevik Parti'de zaten örgütlü olanların nerede çalışacağı ve hangi görevi yapacağı örgütün vereceği karara bağlıdır. Bu örgütün iç sorunudur. Onun için de örgütlü olanlara karşı tavırla, örgütsüz olup ama bizimle çalışmak isteyenlere karşı tavır birbirine karıştırılmamalıdır.

Örgütlenme sorununda, yaklaşımımızın doğru kavranması ve esnek davranılması gerektiği vurgulandı. Eğer yaklaşımımız kavranır ve esnek davranılırsa, çıkacak sorunların çözümünde aşılamayacak engelin olmayacağı belirtildi.

Seminerin ikinci bölümünde, "Newroz nedir?" sorusuna verilen cevaplardan birçok örnek verilerek, herkesin istediği gibi Newroz'u tanımladığı ve Newroz'a belli bir anlam yüklemeye çalıştığı açıklandı.

Newroz'un tarihi kökeninin efsaneye dayandığı ve değişik efsanelerin olduğu; Newroz'u kutlayan Ortadoğu halklarının da değişik içerikle kutladıkları; Newroz'un çokça anlatıldığı gibi, sadece Kürtlere ait olan bir bayram olmadığı da anlatıldı.

Ayrıca, Newroz'un çıkış tarihi olarak verilen MÖ. 612 yılında hangi olayların olduğuna bakıldığında, sözkonusu tarihte Babiller'le Medler'in birleşerek Asurluları iktidardan düşürüp iktidara geldiği görülmektedir. Bu dönemde Dehak diye biri iktidarda değildir.

Günümüzde Newroz kutlamalarının değişik kesimlerce nasıl ele alındığı üzerine duruldu. Newroz, 1991 ve 1992 yıllarında Kürt ulusunun ulusal baskıya karşı mücadelesinde kitleleri harekete geçiren bir etken oldu. Ulusal baskıya karşı gelme yanıyla demokratik bir içeriğe sahip olmuştur ve bizim de Newroz kutlamalarında sahip çıktığımız yan, ulusal baskıya karşı gelme yanıdır.

Kürt örgütleri, 1993'ten beri Newroz'u faşist Türk devletiyle diyalog, "siyasi çözüm" amacı ve içeriğiyle kutlamaktadırlar. Faşist Türk devletiyse, kanla, barutla bastıramadığı Newroz kutlamalarını, Newroz'a sahip çıkarak, Kürt halkının elinden almaya çalışmaktadır. Newroz, "Nevruz"laştırılarak Türkleştirilmeye çalışılmaktadır. Faşist TC, artık her yıl resmi "Nevruz" kutlamaları yapmaktadır.

Bu konuda faşist Türk devletinin, ulusal baskının bir yansıması olan Newroz'u Türkleştirmesine karşı mücadele verilirken, Kürt örgütlerinin TC ile uzlaşmak amaçlı, reformist içerikli Newroz kutlamalarına karşı da tavır takınılmalı, doğru komünist görüşler kitlelere götürülmelidir.

Newroz, kitlelere komünist bilincin taşınması, devrim için mücadelenin ilerletilmesi amacı ve bilinciyle kutlanmalıdır. Biz de bu bilinçle ve bu amaçla kutluyoruz...

Seminerden genel olarak çıkarılması gereken ders, seminerin iki değişik konuya ayrılmaması ve uzun tutulmamasıdır.

Seminer genel olarak olumlu geçti, görüşlerimiz doğru bir biçimde aktarıldı ve canlı tartışmalar yürüdü. Seminere katılan birçok kişi tarafından böylesi seminerlerin daha sık yapılması talebi de getirildi. Daha iyisi için iş başına!

24 Mart 1998 ▲

da mücadele verilmesi gerekiyor.

Soykırıma tepki olarak gelişmiş olsa da, Ermeni milliyetçiliğine karşı da mücadele edilmesi gerekir. Fakat bu, özellikle soykırım noktasında çok dikkatli ve sabırla yürütülmesi gerekli olan bir mücadeledir.

Yaşasın değişik ulus ve milliyetlerden işçilerin, emekçilerin birliği ve ortak mücadelesi!

83. yıldönümünde Ermeni soykırımını lanetliyoruz!

Faşist Türk devletine ölüm!

Ermenilere, Batı Ermenistan'a dönme, yerleşme ve ayrılma hakkı!

Ermeni sorununun da tek gerçek çözümü proletarya önderliğinde yapılacak devrimdedir! Sosyalizm'dedir!

Proletarya enternasyonalizmi için, haydi BOLŞEVİK saflara!

Nisan 1998 ▲

BOLŞEVİK PARTİ
(Kuzey Kürdistan-Türkiye)

Körfez'deki savaş hazırlıklarına karşı bir eylemden...

21 Şubat'ta, ABD emperyalizminin Irak'a saldırı hazırlıklarını protesto etmek için, Galatasaray'dan başlayıp Taksim Alanı'nın girişine kadar süren yürüyüş ve ardındaki mitinge 500'ün üzerinde işçi ve emekçi katıldı. Bu eylemde, Körfez'de çıkma olasılığı olan yeni bir savaşın sorumlusu, sanki tek başına ABD emperyalizmi imişcesine tavırlar takınıldı. Her ne kadar bazı sendika bloklarında "emperyalist savaşlara" ve emperyalizme karşı genel tavırlar takınıldıysa da, bu, genel yönelimi değiştirmeye yetmedi...

Değişik siyasi akımların kendilerini düşünce yapılarıyla işçi saflarında gösterdiği bu eylemde, hiçbir şekilde "emperyalist savaş"a karşı "devrimci savaşlar"ın propagandası yapılmadı! Genelde devrim propagandası da yapılmadı. Yalnızca bir-iki kez *"Yaşasın halkların kardeşliği!"* sloganı atıldı ve buna karşılık olarak az sayıda insan *"Halkların kardeşliği devrimle gelecektir!"* diye haykırdı. Bu kadar... Bu eylemde atılan sloganların çoğunluğu doğru olmalarına karşın, yığınlara devrimci alternatif gösterilmediğinden, enerjiler reformizmin kanallarına akıtılmış oldu. Atılan sloganlara bakalım:

"ABD senaryolarının figüranı olmayacağız!", Emperyalizme hayır, tam bağımsız Türkiye!", Emperyalist savaşa hayır!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Savaşa değil, emekçiye bütçe!", "Üsler kapatılsın, NATO'ya hayır!", "İncirlik Üssü kapatılsın!", "ABD, Ortadoğu'dan defol!", "Irak halkının katledilmesine hayır!", "Yaşasın Sosyalizm!" ...

Bu sloganlar, eyleme katılan işçi ve emekçilere hiçbir şekilde "yeni dünya düzeni"ndeki tüm olumsuzlukların, haksız savaşların ve açlığın sebebinin emperyalist sistem olduğunu ve bunun için de tüm emperyalist sistemin düşman olduğunu ve emperyalizmin işçi sınıfı önderliğinde, şiddete dayalı devrimlerle yıkılması gerektiğini anlatmamaktadır. Arada bir *"Yaşasın Sosyalizm!"* sloganının atılmasıyla sorun çözülmüyor! Tabii ki emperyalist Birleşmiş Milletler'in petrol için yürüttüğü veya yürütmeye çalıştığı bu savaşta sessiz kalmak yerine sokağa çıkarak karşı durmak iyidir, fakat bir bütün olarak emperyalist sistem hedeflenerek tek tek ülkelerde onu yıkma mücadelesini örgütlemek gerektiğini kavramak ve kavratmak gerekiyor. Yoksa işçi sınıfı doğru bir temelde silahlanamaz.

Yine eylem boyunca, ABD emperyalizmine ve yer yer de genelde emperyalizme karşı sloganlar atılmasına karşılık, emperyalist sistemin ayakta durabilmesine hizmet eden ve onun temel direklerinden biri olan gericiliğe karşı hiçbir slogan atılmadı. Halbuki bu eylemde, Arap gericiliğine karşı da mutlaka ses yükseltilmeliydi. Böylesi bir eylem, niyetten bağımsız olarak, Iraklı Arap gericiliğinin yedeğine giren bir eylem olarak da değerlendirilmelidir. "Irak halkının katledilmesi"ne karşı durmak, bizim görevimiz olduğu kadar, kendimizi Saddamcı Irak gericiliğine karşı duran bir güç olarak görmemiz de gerekmektedir. Bunu yapmadığımız andan itibaren, o gericiliğin yedeğine düşeriz! Bunu birileri görmüyor; ama birileri de "üç dünya teorisi"ni savunmanın gereği olarak Saddam gericisiyle birlikte, güya emperyalizme karşı mücadele etmeye çalışıyorlar!

Fakat, bunlar daha Körfez Savaşı sırasında, Saddam'lı Irak gericilerinin Kürt ulusuna karşı giriştiği toplu katliamları nasıl unuturlar. Bunlar Irak'ta demokratik haklar mücadelesi veren işçi ve emekçilerin baskı altında tutulduğunu nasıl unuturlar?! Bunlar nasıl Saddam'la birleşip bu emekçi halk yığınlarının bu düşmanıyla aynı saflarda yer alabilirler?! Bizim bu eylemlerde doğru düşünceleri yığınlara götürmemiz gerekiyor.

Diğer bir sorun da katılıma ilişkindir. Lafa gelince mangalda kül bırakmayanlar, savaşa karşı bir eyleme ancak 500 kişi, hadi en iyi değerlendirmeyle 700 kişi seferber edebiliyorlar. EMEP, KESK, Emekli-Sen, Nakliyat-İş, İstanbul İşçi Şubeleri Platformu, Hava-İş ve daha bir dizi yapılanma eylemde yer aldı ve bu eylem hafta sonu yapıldı! Tabii ki katılımın az oluşunun sevinilecek bir yanı yok. Fakat işçi sınıfının büyük bölümünün bu türden önemli eylemlerde yer almamasının çok önemli bir sorun olduğunu düşünüyoruz.

İşçi ve emekçileri mücadelemize çekmek için tüm gücümüzle çalışmamız gerektiğini biliyoruz ve bunun için çalışıyoruz. Fakat palavracılığa izin verilmemelidir.

Emperyalist sisteme karşı, emperyalist savaşlara karşı, tüm gericiliğe karşı mücadele etmek için, proleter dünya devriminin savaşçıları olarak mücadele bayrağını yükseklere kaldıralım!

22.02.1998 ▲

Bir Bolşevik Partizan taraftarı.

Emperyalist haydutların savaş çığlıkları ve sendikalar...

Eskiden beri hep söylenir; ABD emperyalizmi ve diğer emperyalistler nezle olunca, TC gibi tüm bağımlı, geri kalmış ülkeler de zatürre olur. Oldukça doğru bir tespit!

Emperyalist ülkelerin egemen olduğu günümüz dünyasında, başta Amerikan emperyalizmi ve diğer emperyalistlerin belirleyiciliği somut bir gerçek. İstediği zaman dünya gündemini rahatlıkla belirleyebiliyorlar. Son günlerde, ABD emperyalizminin Başkanı Bill Clinton, seks skandalıyla başının epeyce derde girdiği bir anda, rahat bir manevra yaparak, hem ülke gündemini değiştirebiliyor, hem de dünya ülkelerinin işçi ve emekçilerinin karşı olmalarına rağmen içinden çıkılmaz bir maceraya sokabiliyor.

Amerikan emperyalizmi ciddi hiçbir neden yokken, Irak'a saldırmayı planlıyor ve kendisiyle birlikte birçok ülkeyi riske atarak prestijini kurtarmaya çalışıyor. ABD emperyalizmine

bağımlı birçok ülke gibi ülkemiz de, kendini maceranın içinde bulacak. 1991 yılındaki Körfez Savaşı'nın etkileri henüz atlatılmamışken, yeni bir krizin Irak halklarının yıkımına neden olacağı biline biline, savaş çığırtkanlığına soyunulmuş durumda.

Faşist Özal'ın 1991'de yaptığı hesap mı yapılıyor acaba? Bugünde mi "bir koyup üç alacağız" anlayışı egemen? Yoksa "Musul, Kerkük bizim olacak" ütopyası mı iştahlarınızı kabartıyor?

Ancak biliniyor ki, bu maceranın biz işçi ve emekçilere pahalıya mal olduğu bir gerçek. Bundan ders almamış gibiyiz. Ortadoğu'da her üç beş yılda bir kıştırtılan savaş, çok açık ki, emperyalist ülkelerin iştahını kabartan, petrol gelirlerinin paylaşımı veya petrol bölgelerini ele geçirmek içindir.

Irak'a karşı başlatılmak istenen savaşın gerekçesi olarak gösterilen toplu imha ve nükleer başlıklı silahların, yine aynı emperyalist devletler tarafından Irak'a satıldığı bir gerçek. Emperyalist ülkelerin, yavuz hırsız ev sahibini bastırır deyişinde olduğu gibi, istedikleri ülkeleri hem siyasi, hem de askeri olarak baskı altında tutmak için başvurmadıkları yöntem yoktur. Bu nükleer başlıklı silahlar, acaba sadece Irak'ın elinde mi var? Kuşkusuz, bu

nükleer başlıklı silahlar, tüm emperyalistlerin marifeti ve onların eseridir. Emperyalist sistemin ürünüdürler!

Dünya halklarının, özgürlük ve bağımsızlık savaşlarının ve devrimci haklı savaşların dışında hiçbir ülkenin halkıyla çatışması sözkonusu değildir. Egemen burjuvazi, elinde tuttuğu iktidarları kanalıyla dünya halklarını birbirine düşman edebilmekte, binlerce insanı, bir avuç silah tekelinin kârları uğruna rahatlıkla ölüme gönderebilmektedir. Tarihte bunların örnekleri az değildir. Faşist Hitler, Franko, Musolini, Saddam gibileri, günümüz dünyasında, yöntemleri değişik de olsa, emperyalist sistem, bir avuç tekelcinin çıkarları için yapamayacakları hiçbir şey olmadığını binlerce kez ispatlamış durumdadırlar.

Emperyalist devletlerin, geri kalmış ülkelerin işçi ve emekçilerine, halklarına karşı vahşice saldırıları karşısında nasıl bir tavır takınacağımız çok önemlidir.

Masum Kürt halkının katili faşist Saddam'ın Halepçe'de öldürdüğü 5 bin Kürt emekçisini unutmak mümkün değil. O nedenle, Saddam'ı desteklemek gibi bir tavrımız olmayacağı gibi, aynı zamanda tüm dünya halklarının ve emekçilerinin düşmanı olan emperyalist dünya sisteminin ve özel olarak da ABD emperyalizminin politikasına alet olmak da işçi ve emekçilere yapılacak en büyük kötülüktür.

Türk hakim sınıfları ekonomik, sosyal ve siyasal olarak emperyalist sistemin ve ABD emperyalizminin tam bir uydusu halindedir. Ortadoğu'nun yoksul halklarına, işçi ve emekçilerine karşı yapılan her saldırıda, Türkiye atlama taşı olarak kullanılmaktadır. Türk hakim sınıfları bu politikadan bir an evvel vazgeçmelidir. ABD ve diğer Avrupalı emperyalist ülkelerin Ortadoğu'ya yönelik her saldırılarında en büyük zararı Ortadoğu'nun işçi ve emekçileri gördüğü gibi, Kuzey Kürdistan-Türkiye işçileri, emekçileri ve yoksul halkı da büyük zarar görmektedir.

Bakınız, henüz propaganda temelinde olan haksız savaş kışkırtıcılığı biz işçi ve emekçilere, yoksul halka nasıl yansımakta? Birden bire dolar 200 bin liradan 225 bin liraya fırladı. Türk parası giderek tükeniş noktasına geldi. Enflasyon, %101.6 sınırını aştı ve her şeye zam geldi. Kriz ve bunalımdan çıkar sağlamayı dahi ihmal etmeyen bir avuç sermayedar hemen kollarını sıvadı. İlk açıklamayı Ege Sanayici ve İşadamları Derneği yaptı. Savaş çıkarsa, ilk olarak işten işçi çıkaracakları tehdidini kullandılar. Öyle sanıyoruz ki, tüm işverenler bu haksız savaşı bahane ederek binlerce kadın ve erkek işçiyi işten atmaya hazırlanmaktalar.

Yapılacak olan ve yapılmakta olan toplu iş sözleşmelerini, yine bu haksız, gerici savaşı bahane ederek sıfır (0) zamla kapatmaya çalışacaklar. İki yüzlü burjuvazi, hem emperyalist savaş kışkırtıcılığı yapmakta, hem de bu gerici savaşın mağduru olduğu rolünü de ihmal etmemektedir.

İşte tam bu noktada, bu haksız, gerici savaşın, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçiler için yıkım olduğunun, işsizlik olduğunun, pahalılık olduğunun, aynı aynı zamanda ölüm olduğunun bilinciyle, bu haksız savaşa karşı, açık aktif bir tavır takınılmalıdır. Yoksul Irak işçı ve emekçilerinin başına bomba yağdırılmasına seyirci kalınmayacağı göstermelidir.

Geçtiğimiz dönemde, faşist Türk devletinin Başbakanı Mesut Yılmaz'ın DİSK'i ziyaretinde, sarı sendika ağası Rıdvan Budak'ın savaşa karşı olduğunu açıklayan tutumu; içi boş ve pratiğe yansımayan, haklı ve haksız savaşları birbirinden ayırmayan, tüm savaşlara karşı olan bir tutum olmuştur. İşçi sınıfının temsilcisi olma iddiasındaki sendikalar ve tüm diğer sınıf örgütleri ortak bir tutum etrafında gereken girişimleri sağlamalıdırlar. Aynı zamanda, tüm işçi ve emekçileri emperyalist, karşıdevrimci savaşa karşı uyarmalı ve karşı tutum almaları sağlanmalıdır.

Emperyalist güçler ve burjuvazi, örgütlü oldukları için bir damla suda fırtına koparabilmektedirler. Ancak, bu gerici, karşıdevrimci savaşların tümünü de ortadan kaldırmanın biricik yolunun proleter devrimler olduğu gerçeğini kitlelere iletme görevi de bizimdir. Noktayı, "Örgütsüz halk köle halktır. Örgütlü halk yenilmez!" özdeyişiyle koyalım.

Kahrolsun emperyalist savaşlar!

Yaşasın devrimci savaşlar!

Barış ve kardeşlik devrimle mümkün!

15.02.1998 ▲

Bir Bolşevik Parti taraftarı.

Emperyalizmin uzantısı faşist Türk devleti, suni gündem yaratma ustası!

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de suni gündem yaratma ustalığı ve suni gündemlerle kitleyi yönlendirme, harekete geçirme, belleklerde egemenlerin çıkarlarına uygun bir düşünme tarzı oluşturmak; yığınları ruhsal, psikolojik olarak şartlandırma faaliyetidir; kitlelerin tüm dikkatini, duyarlılığını, yoğunlaşılması hedeflenen noktalara çekmedir. Kitlelere yön verme, kendi çıkarları doğrultusunda biçimlendirme, kazanma, örgütleme ve beyinleri yıkama operasyonudur. Emperyalizmin uzantısı faşist Türk devleti, suni gündem yaratma ustasıdır.

Faşist Türk devleti yıllardan beri, sahte ve suni gündemlerle işçi ve emekçileri, yoksulları oyalıyor. İşçi ve emekçilerin hedeflerini şaşırtıyor, siyaset dışı bırakıyor. Oluşturduğu sahte ve suni gündemleri, İkitelli'deki medya imparatorları aracılığıyla günler boyunca "demokratik" bir tarzda beyinlere empoze ediyor. Bütün günlük gazete ve TV kanalları "tek tip" sözcük ve cümlelerle, aynı gündemleri tekrarlaya tekrarlaya işçi ve emekçileri, yoksul köylüleri yönlendiriyorlar. Meta reklamları gibi, günde en az yirmi kez beyinlere empoze edilen bu "tek tip haberler"le işçi ve emekçiler belleksizleştirilmeye, depolitizasyona uğratılmaya, sürüleştirilmeye, hakim sınıfların çıkarları doğrultusunda ehlileştirilmeye çalışılıyor.

Hakim sınıflar ve hakim sınıfların paralı medyası; 1997 yılını Fadime Şahin, Ali Kalkancı, Müslüm Gündüz, meczuplar olayı, irtica tartışmaları, Sincan olayı, laiklik, anti-laiklik ve benzeri suni gündemlerle geçirdi. Bunlarla işçi ve emekçilerin, yoksul köylülüğün hedeflerini kendilerince belirlemeye, belleklerini çarpıtmaya, yanlış alanlara çekmeye uğraştılar.

İkitelli yoğunluklu medya, 1998 yılına da aynı gündemlerle başlangıç yaptı. Haftalardır gündemi "Meclis Koltukları"nın yolsuzluğu dolduruyor. Sanki bu düzende hiçbir haksızlık, yolsuzluk, dolandırıcılık, rüşvet, vurgun yokmuş gibi, bütün dikkatler koltuk yolsuzluğu tartışmasına çekildi. Oysa koltuk yolsuzluğu devede kulak bile değil! Durum böyle olmasına rağmen, "yolsuzluklar üzerine nasıl da gidiliyor" imajı yaratılarak, düzen temize çıkarılmaya çalışılıyor.

Yine, "kadınlar cenaze namazı kılabilir mi?" diye İkitelli medyası ortalığı velveleye verdi. Yazarlar, bürokratlar, "yetkili" din adamları, "islamcı", "laik", "liberal" gazeteciler karşı karşıya getirilip tartıştırıldı. Bununla da yetinilmedi, tüm basın-yayın "görev aşkı"yla sokağa inip halkla söyleşiler yaptı. 1400 yıllık islama yeni "katkılar", yorumlar getiriliyor. Çok önemliymiş gibi, bu suni gündemlerle işçi ve emekçileri oyalıyorlar.

Bütün bunlara neden ihtiyaç duyuluyor? Neden bütün bunlar getiriliyor?

Nedeni çok açık. Çünkü, her yönüyle bir çözümsüzlüğü, tıkanıklığı, çürümüşlüğü yaşayan faşist Türk devleti şiddetle, yoğunlukla İkitelli medyası kanalıyla bu türden gündemleri dayatıyor.

Emperyalizmin uzantısı faşist Türk devleti, çok yönlü bir ekonomik bunalım yaşıyor. Enflasyon, karaborsa, vurgunculuk, talan, yağma, günlük zamlar, astronomik fiyatlar, TL'nin değer yitirmesi, işçi ve emekçilerin alım gücünün minimum düzeye düşmesi, işsizlik, rüşvet, dolandırıcılık, hırsızlık, yolsuzluk vb. günlük yaşamın bir parçası haline gelmiş bulunuyor. Mafyalaşma-çeteleşme bir iktidar biçimine dönüşüyor. Yılan hikayesine dönüşen "Susurluk Olayı", sadece *aysberg*in su yüzünde görünen ucu. Faşist devletin en tepesindekiler bu mafya-çete ilişkileri içinde yer alıyorlar.

Siyasal açıdan da büyük bir tıkanıklık yaşanıyor. Partilerin, meclisin varlığı bir formaliteden öteye gitmiyor. Her şeye yön veren MGK'nın kendisi oluyor. Kitlelerin düzen partilerine olan güveni gittikçe sarsılıyor. Kuzey Kürdistan'da burjuva partileri, neredeyse birer tabela, ya da birer korucu, polis, özel tim partisi durumuna dönüşmüşlerdir.

Bu gerçek, kendini en uç biçimde diplomasi ve dış politikada da gösteriyor. Faşist Türk devleti uluslararası arenada yalnızlaşıyor, ABD emperyalizmine bağımlılığı daha da derinleşiyor.

Bütün bunlar, kendisiyle birlikte sosyal alanda derin çelişkiler yaratıyor. Örneğin Kuzey Kürdistan'da, Kürt ulusuna karşı yürütülen haksız savaşa bağlı olarak palazlanan vurguncular, rantiyeciler, mafyacı çetelerle Kürt işçi ve emekçileri, yoksul köylüleri arasındaki sosyal farklılık gün geçtikçe uçuruma dönüşüyor. Toplumda büyük bir çürüme var. Toplumdaki ruhsal bunalım derinleşiyor.

Faşist Türk devleti bütün bu olanları gizlemek, örtbas etmek, işçi ve emekçilerin dikkatlerini başka yerlere çekmek amacıyla böylesine sahte ve suni gündemler oluşturuyor.

Günlerce, "kadınlar cenaze namazı kılabilir mi, kılamaz mı?" şeklinde süren tartışmalar, bir suni gündem örneğidir. Sanki işçilerin, emekçilerin ve bu toplumun başka hiçbir sorunu yokmuş gibi, durmadan kadınların cenaze namazlarına katılmaları tartışılıyor. Ve bunlar, "kadın hakları" adı altında işçi ve emekçilere, tüm topluma lanse ediliyor. "Artık kadınlar da erkeklerle birlikte, cenaze ve Cuma namazlarında yer alabilecek" deniliyor. Böylece ülkemizde kadınların "yeni haklar" elde ettiği ileri sürülüyor.

İşçi ve emekçileri ve bu toplumu sahte şeylerle uyutmak ancak bu kadar olur. "Kölenin kölesi" durumuna düşürülmüş olan kadınlar, "erkeklerle birlikte namaz kılma hakkı" verilerek demokratik haklara kavuşturulmuş oluyorlar. Kadın hakları, kadın erkek eşitliği, kadının çağdaşlığı, toplum içindeki yeri... burjuvazinin süzgecinden geçirilerek öylesine geri bir duruma düşürülüyor ki; tanınmış kadın sanatçılar, kadın avukatlar cenaze namazlarında ön saflara alınarak ezilen, sömürülen, baskılar altında tutulan, dışlanan, tüm demokratik haklardan, hatta insani haklardan yoksun bırakılan kadınların gerçeği, bu tür sahte gündemlerle örtbas edilebiliyor.

Böylece kadınların hedefi şaşırtılı-

Çürüyen burjuva düzenin Kuzey Kürdistan-Türkiye'de "çağ atlama" hikayesi...

İşçi ve emekçilere reva görülen kimi kuyruklar!

Bu kuyruklar da nerden çıktı(!) diyeniniz çok olacaktır. Kuyruklar, burjuva sistemin kriz dönemlerinde olur. Nedir bu kuyruklar?! Biz çalışan çoğunluğun üzerindeki baskıların katmerleşmesi ve düzenin çürümüşlüğünün faturasının bizlere çıkarılmasında şaşılacak bir şey yoktur "Ekmek kuyruğu", "telefon kuyruğu", "elektirik kuyruğu", "su kuyruğu", "su tankeri kuyruğu", "sömürülen yarınlarımızın, devlet eliyle oynanan kumarın (Milli Piyango, Spor-Toto, Sayısal Loto) kuyrukları" vs. "Yeni çağ"da bizlere sunulan, ya da bu düzen tarafından bizlere reva görülen işte bu kuyruklardır.

EKMEK KUYRUĞU

Ekmek kuyruğunda bulunan yaşlı bir bayana sorma gereği duyuyorum. Ekmek kaç para? Cevaplıyor ayakta zor duran yaşlı kadın: 17.500 TL. Saatlerce burada ekmeğin gelmesini ve ayrıca sıranın da gelmesini beklemek zorundasın diyor. Birçoğu ya emekli, ya da evde "emekçi kadın"! Bu zor görevi, yani evine biraz daha ucuza ekmek götürmek görevini yerine getirmek istiyor. Bütün zor şartlara rağmen yaşamları boyunca evlerine katkı sunan bu emekçilerimize, son demlerinde reva görülenin bu düzende ne olduğu açıkça görülmektedir.

FATURA KUYRUĞU

Daracık odalara koymuşlar veznelerini, "Deli Dumrul" gibi para (haraç) kesmektedirler. Maliyenin salonunda nefes alınamaz bir durumda, faturaları yatırmak için beklediğim süre, aşağı yukarı bir, birbuçuk saattir. Aldığımız ücretlerle kıyaslandığında çok yüksek olan bu ödemeleri yapmak için bekliyoruz. Bu saatlerce beklemede, bir dizi gelişmeyle karşılaşılmaktadır Çeşitli düşünce ve tavırdan insanları burada görmek mümkün. En önemli ortak yönlerden biri, "kuyruktaki" memnuniyetsizlik. Herkes bir an önce yatırma ve işini bitirip gitme telaşında. Ortada bir haksızlığın olduğunun da farkındalar. Fakat buradaki öfke, bir şeyleri bilince çıkaramadığından, gerçek hedef görülmüyor. Zaman zaman haklarını arayanlar çıksa da, bu, en kısa yoldan en bastırılıyor

Kapitalist sistemde düzen çürümüş, kokuşmuş. Bu kokuşmuşluktan nasibini alanlardan bir bölümü de bürokrasinin bu hantal takımıdır. Düzence yerlerinden edilememe gibi bir güvenceleri olduğundan, hizmet verirken öncelikle kendi çıkarlarını düşünmekte ve düzeni en üst düzeyde(!) temsil etmektedirler. Bu dairelerde işi olanlara ise en zor koşullarda kuyrukta beklemek düşmektedir. Eğer faturanız bir gün gecikirse, hemen önlemini almışlardır. Ceza kesme hakkı hemen uygulanmaktadır.

"YA ÇIKARSA?" KUYRUĞU

Umut(suzluk) kuyruklarında milyarlarca liramız gaspedilmektedir. Devletin bizzat kendisinin hiçbir hizmet vermeden büyük oranda aldığı bu har(a)çlar, düzeninin devam etmesi ve işçilere, emekçilere sıkılan kurşunlar için kullanılmaktadır. En çok da Kuzey Kürdistan'daki haksız savaşta gider olarak kullanılmaktadır!

KUYRUKLU YAŞAM

Spor deyip çoluk çocuklarımızı saatlerce maç kuyruklarına sokanlar, insanlarımızı nasıl bir yaşam sürdürdüklerinden uzaklaştırıp buna karşı mücadele yerine boş şeyler peşinde koşmalarını sağlamaktadırlar. Oysa saatlerce çalışıp ürettiğimiz şeylerin karşılığı olarak kazandığımız paraları, bu düzen, yarattığı kuyruklarda alıp giderken; hem zamanımızı, hem de yaşamımızın bir parçasını alıp gitmektedir.

Kentin orta yerinde, su bulunmayan semtlerde karşılaştığımız ve bugün olağan görünen bir diğer manzara da, esasta kadın ve çocukların omuzlarına yüklenmiş olan, tankerlerden su alma kuyruklarıdır. Bir kişinin çok zor taşıyabildiği bidonları yıllardır taşıyan bu insanlar, düzenin bizlere sunduğu gerçeklerdir.

İşçi, memur, emekli, dul ve yetimlerin maaş kuyrukları, ya da bankamatik kuyrukları gayet normal bir durum halini almıştır. Tüm bu sorunlar, bu sömürü düzeninin işçi, emekçi ve köylülerin düzeni olmadığını göstermektedir. Bu, zengin azınlığın kendi düzeninin yaşaması demek olan egemenliktir

KOPSUN DANANIN KUYRUĞU!

Biz üretenleri "kuyruklar"a mahkum edenlerin bu düzeni yaşamamalıdır. Çünkü bu düzen sömürü demek, baskı demek, erkek egemenliği demektir. Bu düzen zam, zulüm, köy boşaltma, köy yakma, faili (devlet olan) meçhuller, işkenceler demektir. Bu köhnemiş düzenden kurtulmak gereklidir! Kopsun artık dananın kuyruğu!

Üretenin, ürettiğini sahiplendiği bir düzen ancak örgütlü işçi sınıfının eseri olacaktır. Bolşevik Parti saflarında örgütlü bir güç oluşturarak işçi sınıfının gerçek kurtuluşuna giden yolda gücüne güç katmalısın.

Tanrı, paşa, bey bizi kurtaramaz; bizi kurtaracak olan kendi kollarımızdır!

Ocak 1998, Bolşevik Parti taraftarı bir işçi ▲

yor, amacı saptırılıyor ve sahte şeylerle şartlandırılıyorlar. Bu, aynı zamanda kadını siyasal açıdan etkisizleştirmeye, güçten düşürmeye yarıyor.

Faşist Türk devleti, böylece toplumun belleğini çarpıtıyor; toplumun temel sorunları görmesi, sorgulaması, hesap sorması, gerçeği öğrenmesi ve çözüm araması engelleniyor; toplum sürüleştiriliyor ve düzenin çarkları arasında etkisizleştiriliyor.

Bu suni ve sahte gündemlerle işçi ve emekçiler, yoksul köylülük, burjuva kliklerarası çelişki ve çatışmanın bir aracı durumuna getiriliyor.

Bütün bunlara rağmen, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de işçi ve emekçilerin, memurların mücadelesi yükseliyor. Çünkü, artık hakim sınıfların işçi, emekçilerin çıkarlarını ifade etmediği daha çok kavranıyor, bu bağlamda da işçi ve emekçilerin mücadelesi gelişiyor.

Bu bağlamda devrimcilere, komünistlere düşen görev; işçi ve emekçileri doğru siyasi, sınıfsal gündemlere çekmek ve sürece damgasını vurmak olmalıdır. Görevimiz; faşist Türk devletinin suni gündemlerini etkisiz hale getirmektir, sistemin amacına ulaşmasını engellemektir.

Haydi hep beraber görev başına! Mücadeleye!

20.01.1998 ▲

Bir Bolşevik Partizan okuru.

İBRAHİM KAYPAKKAYA

Li Tirkiyê pirsgirêka netewî...

Befirbar 1971

"Lê belê li aliyê din, em dijî armancên netewekar û pasverû yên bûrjûve û axên erdên biçûk yên Kurd jî ditekosin. Ku em dijî her cûre îmtiyaz û newekheviyan ji bo lehê çîna hakim ya Tirk, dijî her cûre bindestî û zilmê ya berê xwe dide kêmahiyên netewî ditekosin; ku dijî daxwazên netewekar yên bûrjûva û axên erdan yên kêmahiya netewî neyê tekosîn, vê carê netewekariyeke din, netewekariya Kurd tê xurtkirin; bîrbira çînî ya proleterya Kurd, bi mija netewekariya bûrjûva tê reskirin; karker û gundiyên Kurd tên avêtina hembêza netewekariyê; yekitî û pistgiriya di navbera karker û kedkarên Kurd û Tirk tê bivirkirin.

Revîsyonîstên Şefaqê, tevgera Kurd ya netewî ku tê de kesên cûde cî digrin, bi peskeskirina weke tevgereke "gelê Kurd" ya homojen ve, tevgerê weke bitûm û bi temamî **pêsverû** dibînin, bi nîsandana hetanî kîderê û ji kîjan alî de pêsverûye, ji kîderê sûn de û ji kîjan aliyan de armancên pasverû yên bûrjûva û axên erdan dest pê dikin (herî rast bi di navbera van de ferq nedîtinê ve), bi ya jorin tam jî digêhêje encema ya ku bi kêrî axên erdan û bûrjûva tê. Bi vî awayî, bi gelemperî proleterya Tirkiyê, û bi taybetî aleyî proleterya Kurd de, **tavîz** dide bûrjûva û axên erdan yên Kurd! Sêbe, «çalakiya erênî» axên erdan û bûrjûvaziya Kurd ku wexta xwe hîn bi hêz bide hîskirin, em meraq dikin revîsyonîstên Şefaqê wê çi bikin. Lê belê wê çi bikin hîn ji îro ve xuya ye! Ewê bê sert û sûrt îltihaqa refên netewekarên Tirk bin.

Em vê xalê jî nîsan bikin: Komunîst, di navbera netewekariya neteweke bindest de û netewekariya netewe hakim de, netewekariya neteweke biçûk de û netewekariya neteweke mezin de herdem û muheqeq ferqê dibînin.

Hevrê Lenin di vê babetê de evana dibêje:

"Di babetê vê netewekariya duem de (netewekariya neteweke biçûk) me, ferdên neteweke mezin di praktîka dîrokî de ji berê de zordariya ku nekiriye nema ye. Bi serde jî em ne di ferqê de ne zordariyê dikin, ji wî ji vî heqaret dikin...

"Ji bo vê ye ku enternasyonaliya hakim yan jî, weke tê gotin ya netewên 'mezin' (tenê di zordariyê de mezin, tenê weke pêxasan mezin in lê belê), di wekheviya mîlliyetan de ne mêzekirin tenê nebe, hetta bêgengiya netewe hakim, netewa mezin be. Bi vî awayî, dijî hebûna newekheviyê di pratîkê de wê tewsek were pêkanîn. Kî vê fêmnake, li hember mesela netewî tewrê xwe yê proleter yê rast fêm nekiriye. Dîtina wîya jînê di esasê de hîn jî bûrûva biçûk e û ji bo vê sedemê wê muheqeq biterise dîtina jîna bûrjûva".

Hevrê Lenîn wisa didomîne:

"... qasî neheqiya netewî tu tiştekî din tune ku pêşveçûn û xurtbûna piştgiriya çîni ya proleter bi derengiyê dixe: ferdên neteweke yên "digocin" ji her tiştî pirtir, di mijara wekheviyê de û tenê ji ber îhmaliyê yan jî bo ku latîfe be jî, ev wekheviya îhlal kirin, ji aliyê rêhevalên xwe yên proleter ve îhlal kirin de hesas in. Ji bo vê ye ku, tavîz dayina kêmahliyên netewî û di mijara bi xweşditînê ve hereket kirin ku kêm were mayin, zêdeçûyîn hîn baştire" (Doğuda Ulusal Kurtuluş Hareketleri, r. 383-384).

Ya ku revîsyonîstên Şefaqê dikin, tiştê ku hevrê Lenîn diparêze? Na, qet! Revîsyonîstên Şefaqê, îro bi esasî xeteke netewekarê Tirk dajon, îmtiyazên çinên serdest, yên Tirk diparêzin; weke emê di peşiyê de bibînin, mafê çarenûsiya netewa Kurd bi namerdî û bi gelek demagojiyan ve îhlal dikin. Cigirên şovenîzma Tirk ji xwe re dikin al. Tiştê ku ew dikin, ji tiştê ku hevrê Lenin diparast bi temamî bi ferq e. Ew ji alîkî xeteke netewekara netewa serdest dajon, li aliyê din ji xeta di navbera kedkar û karkerên Kurd û ya bûrjûva û axên erdan yên Kurd de radikin, di quncikê dîtina bûrjûva û axên erdan yên Kurd de cî digrin. Dijî vê netekariya netewa serdest, tavîz dana kêmnetewan û di hereketa bi xweşdîtinî de, ne zêdeçûn; ji aliyê netewekarê netewa serdest piştgiriya armancên netewekar yên çinên kedxwar yên netewa kêm dijî karker û kedkarên kêmnetewê ye.

Dûmahik Hêye

Fabrikalar kalemiz olacaktır!

BOLŞEVİK PARTİZAN